

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 39
21 de novembre de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 21, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Interpel·lació

al Govern sobre les relacions econòmiques i financeres amb l'Estat (tram. 300-00108/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre la sobirania energètica (tram. 300-00107/10) p. 7

Interpel·lació

al Govern sobre la promoció turística de Catalunya (tram. 300-00109/10) p. 12

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques per a garantir el dret a l'habitatge i el reallotjament de famílies desnonades (tram. 300-00103/10) p. 17

Interpel·lació

al Govern sobre l'escola inclusiva (tram. 300-00104/10) p. 22

Interpel·lació

al Govern sobre la convocatòria d'un referèndum sobre la secessió de Catalunya sense l'autorització del Govern de l'Estat i de les Corts Generals (tram. 300-00106/10) p. 28

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de seguretat pública (tram. 300-00105/10) p. 33

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut i les relacions amb els proveïdors del sistema sanitari (tram. 302-00091/10) p. 38

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del dia internacional per a l'eliminació de la violència masclista (tram. 401-00009/10) p. 46

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el projecte Castor d'emmagatzematge de gas (tram. 302-00090/10). p. 47

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre política cultural (tram. 302-00092/10) p. 55

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2013 (tram. 302-00093/10) p. 63

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la renda mínima d'inserció (tram. 302-00094/10) p. 69

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a fomentar la creació i la consolidació d'empreses (tram. 302-00095/10) p. 79

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 21.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La vicepresidenta primera

Reprenem el Ple amb el setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les relacions econòmiques i financeres amb l'Estat.

Interpel·lació

al Govern sobre les relacions econòmiques i financeres amb l'Estat (tram. 300-00108/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula, per exposar la interpel·lació, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Diputats, honorable conseller, bon dia. Hem presentat aquesta interpel·lació amb la intenció d'intentar fer un debat. Nosaltres voldríem que fos un debat una mica racional, sobre determinats aspectes del finançament de la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit, m'agradaria començar relatant unes dades que creiem que són les que emmarquen l'actual context en què ahir es va produir un debat de pressupostos, però en què els darrers anys són els que, d'alguna manera molt important, condicionen l'acció política de la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit, l'endeutament reconegut el segon trimestre de 2013 del sector públic de la Generalitat de Catalunya era, és de 52.500 milions d'euros, que representa el 26,6 per cent del PIB català i, a la vegada, representa també el 26,8 per cent de l'endeutament global de totes les comunitats espanyoles.

Hi ha una xifra que passa més desapercebuda: la Sindicatura de Comptes va posar de relleu en un informe sobre el Compte General de l'any 2010 que són aquests aproximadament 40.000 milions d'euros de deutes, deutes diferits, de pagaments diferits de l'ús de mètodes alemanys i altres sistemes de finançament diferit, que no computen directament com a endeutament però que sí que són pagaments que s'han d'anar afrontant, concretament, fins l'any 2108. Tot això comporta unes despeses anuals importants. En els pressupostos del 2014 veiem com els pagaments diferits pugen a 727 milions, les despeses financeres del deute a 2.077 milions i l'amortització del deute a 6.825 milions. Això, tot plegat, fa un total de gairebé

9.700 milions d'euros, que en un pressupost, hi insisteixo, únicament i exclusivament sobre el sector públic, que és de 31.000, gairebé 32.000 milions d'euros fa que un 30 per cent de la capacitat d'ingressos i de despesa de la Generalitat de Catalunya estigui destinat a pagar factures que ens han deixat. Una part de responsabilitat, evidentment, la té el Govern de Convergència i Unió. D'alguna manera s'han de finançar els dèficits que hi han hagut, els dèficits que hi han hagut en els dos, tres anys que porten en el Govern Convergència i Unió, evidentment, i això és el que ha fet créixer una part de l'endeutament. Senyor Turull, no li ho estic atribuint tot a Convergència i Unió ni al Partit Popular, eh? Repeteixo que, evidentment, s'ha de finançar el dèficit, i per això ha crescut l'endeutament.

Aquest no és un problema: aquest és el problema. Per més que vostès ens vulguin dir que el problema és un altre o el problema està fora de Catalunya, l'autèntic problema és aquest, és aquest marc que li acabem de descriure. Perquè tot això té conseqüències. La conseqüència primera és que la qualitat creditícia del deute de la Generalitat és del nivell del bo escombraria i, a la vegada, té una segona conseqüència, que és el tancament dels mercats financers a la Generalitat. I com s'arriba fins aquí? Doncs, s'hi arriba al llarg dels anys a través de dos sistemes: un primer sistema, gastant més del que es pot gastar, o dels recursos de què es disposa, però també n'hi ha un altre que no ens pot passar inadvertit, que és preveient uns ingressos que després no es compleixen o no es materialitzen, com, per posar un exemple, el dubte sobre els 2.318 milions d'euros de vendes i concessions previstos en els pressupostos de 2.014.

I amb això, si em permet, jo faig una primera conclusió. Qui ofega Catalunya? Doncs, a Catalunya no l'ofega ningú de fora; a Catalunya ens ofeguem pels nostres propis actes i no perquè hi hagi cap conxorxa per part de ningú per ofegar ni la Generalitat de Catalunya ni el conjunt de l'estat de les autonomies, com deia ahir el president de la Generalitat. I això és demostrable a partir de les dades de les comunitats, com s'acullen als mecanismes de finançament que l'Estat posa a la seva disposició. En el Pla de proveïdors de 2012 s'hi van acollir catorze comunitats, per tant, tres no ho van fer; al de 2013 s'hi han acollit vuit comunitats, i al Fons de liquiditat autonòmica s'hi han acollit nou comunitats. Per tant, hi han comunitats que no necessiten recórrer a aquests mecanismes de finançament extraordinari. Per tant, segona conclusió, les dades posen en evidència que no existeix aquesta suposada conxorxa del Govern del Partit Popular per tal d'eliminar i desacreditar l'Estat de les autonomies.

Continuem. Si m'ho permet, continuaré amb una premissa. Si vostè li deu alguna cosa a algú, qui li deu és vostè, no aquells que li presten els diners perquè vostè pugui pagar, i això crec que és una premissa que ha d'estar, és clarament acceptada absolutament per tothom. I en aquest marc, l'Estat ha posat a disposició de la Generalitat de Catalunya, com no podia ser d'una altra manera, ni n'esperen gràcies, però, com a mínim, el que tampoc no esperen és que se li tiri la cavalleria per sobre quan l'Estat posa a disposició de

la Generalitat de Catalunya, durant els exercicis 2012 i 2013, gairebé 28 milions d'euros. Com? Doncs, miri, en el 2013, de proveïdors, seran vora 3.700 milions d'euros, incloent ajuntaments, però la major part em reconeixerà que és Generalitat de Catalunya. I a través del Fons de liquiditat autonòmica en aquests moments tenen reconeguts poc més de 10.000 milions d'euros, dels quals 9.100 euros van destinats directament a pagar venciments de deute i els altres 1.400 milions d'euros van destinats a cobrir el dèficit, part del dèficit de la Generalitat de Catalunya; 1.700 milions d'euros que correspon al 0,7 per cent del dèficit inicial que tenia autoritzat la Generalitat de Catalunya.

Evidentment, queda un altre escriu per acabar de cobrir la resta del dèficit, i després li'n parlaré. Però m'interessa parlar sobre aquests 1.400 milions d'euros inicials autoritzats de dèficit, que vostès van cobrant a raó de 101 milions d'euros mensuals com a bestreta. I a partir d'aquí, vostès tenen una prioritització, prioritització que és autoritzada pel Ministeri d'Hisenda, i en aquesta prioritització crec que vostè ens ha de reconèixer que el mes d'octubre vostès tenien demanat l'ús d'aquests 101 milions d'euros, el mes d'octubre, per pagar una factura de farmàcies. I vostès, de forma unilateral, van decidir no pagar aquesta factura de farmàcia, pagar altres coses, que no li estem dient que no pagui altres coses, s'ha de pagar tot, s'ha de complir amb tot, però vostès el compromís que tenien era pagar a les farmàcies. I vostès diuen: «Doncs, miri, aquests diners els destino a una altra cosa, i quan vénen els farmacèutics a queixar-se perquè no han cobrat els dic que vagin a cobrar al Ministeri d'Hisenda i que es vagin a queixar al Govern del Partit Popular.» Escolti'm, això nosaltres entenem que no és ni molt menys una lleialtat. I si m'ho permet, com a conclusió, i allò, d'una forma potser més gràfica, li diré que qui pot pagar paga, que qui diu voler però no poder, tot i haver cobrat, és el que no paga.

I m'ho permetrà: això sí que és mala bava, conseller. Això sí que és mala bava. Mala bava i deslleialtat, com li deia. I en el minut i escaig que em queda d'aquesta primera intervenció, jo li volia demanar al conseller d'Economia i Coneixement del Govern de la Generalitat que ens digui, sense eludir en la seva intervenció la resposta, que ens doni la seva opinió, la del conseller d'Economia i Coneixement respecte a la valoració econòmica de les deslleialtats que va presentar el conseller de la Presidència. No sabem si ho va fer el Govern de la Generalitat o no; ho va presentar el conseller de la Presidència i, com és una valoració econòmica, creiem, estem convençuts que el conseller d'Economia la coneix i el conseller d'Economia li deu haver donat el seu vistiplau, i per tant, ens agradaria conèixer la seva opinió sobre això. Globalment; després, si vol, podem entrar en algun detall, com, per exemple, sobre la disposició, el compliment de la disposició addicional tercera de l'Estatut. No hi perdré gaire temps; ja ho ha fet el senyor Duran i Lleida, i han tingut les seves picabaralles amb el senyor Duran i Lleida respecte a la interpretació de la disposició addicional tercera. Nosaltres coincidim perfectament amb el que diu ell, i jo crec que vostè també hauria de coincidir amb el que diu el senyor Duran i Lleida.

Però després hi han altres aspectes que, com se m'acaba el temps, doncs, li comentaré a continuació.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per a la resposta té la paraula el conseller Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Bon dia. Avui som pocs, més val que siguem ben avinguts. La veritat és que en alguns aspectes avui és un bon dia. Ahir vam fer feina amb el tema del pressupost, ahir les farmàcies varen cobrar els tres mesos que se'ls devien de l'any passat i avui als que van confiar els seus estalvis a la Generalitat amb uns tipus d'interès molt interessants, avui se'ls repagarà amb els seus tipus d'interès. Sempre varem dir que els bons minoristes de la Generalitat eren perfectament segurs i els que ho van creure, doncs, han fet una bona inversió, i ho celebro molt. O sigui, que avui estic de bon humor i li donaré les gràcies al diputat i, en fi, estaré de bon humor.

També, ah, també hi ha una altra gran notícia que acabem de sentir, i és l'acord que acabem d'escoltar amb el senyor Duran Lleida. Jo no sé si vostès s'han adonat que és una gran notícia, perquè el que el senyor Duran Lleida diu és que els 750 milions que es devien l'any 2011 havien estat als pressupostos i havien estat aprovats per la comissió bilateral, i que, per tant, tenen una força jurídica molt gran. Potser vostè està més d'acord amb l'angle, la implicació que la resta de reclamacions de l'addicional tercera potser no tenen la mateixa força jurídica, però escolti, ja ens ho discutirem en algun moment, però, de moment, celebro que estiguem d'acord que el Govern de l'Estat hauria de pagar els 750 milions que s'havien de pagar l'any 2011, o sigui que moltes gràcies.

Distingim pressupostos i tresoreria. Realment, són coses diferents i fan lògiques diferents, i és important que les distingim. Pel que fa a pressupostos, jo crec que més val que, si no hi estem d'acord, ho diguem. Vostè diu que el problema no està fora de Catalunya, i jo dic que el problema està fora de Catalunya.

És veritat que hi han hagut moments, i jo podria assenyalar moments del tripartit, en què s'ha estirat més el braç que la màniga, i en aquests casos, és veritat, cal tractar de gastar del que es disposa o de tenir una certa proporció al respecte. Però, escolti, tingui en compte que la màniga s'està encongint cada any; cada any és més curta, la màniga, i el braç, que són les necessitats del nostre estat del benestar, és difícil encongir el braç. Vostè veu el braç aquest? Doncs, és difícil. En canvi, la màniga cada any és més petita. I sap per què cada any és més petita? Ho podem quantificar, eh?: 550 milions l'any vinent del sistema de finançament que misteriosament no arribaran perquè deu ser que l'economia està pitjor l'any passat que estava aquest any. Diuen que no, diuen que l'economia estarà millor, i jo crec que l'economia estarà millor. No hi ha cap

justificació per la qual la màniga l'any vinent s'encongeixi 550 milions. És un petit exemple.

Miri, no controlem els nostres impostos. Jo proposo un tracte al Partit Popular: si tan complicat és tot això, escolti, ens retornen el control dels nostres impostos i nosaltres farem un acord, farem un acord per finançar el que s'hagi de finançar, per finançar mesures de solidaritat, etcètera. Però si es tracta de finançar les nostres necessitats i de gestionar les nostres necessitats, escolti, no els necessitem. Si això els crea problemes, el millor és que anem pel nostre compte i tots tan contents. Aquest és pel que fa a pressupost.

Ara passem a tresoreria. Ja se sap que una empresa, a més del compte de resultats, d'entrades, de l'activitat econòmica, doncs, té necessitats de tresoreria, té necessitats financeres i actua amb els bancs. I com li he dit mil vegades, doncs, de banc, en aquest moment, només en tenim un, que és el Tesoro espanyol, i això tampoc em crea cap problema, perquè nosaltres estem finançant l'Estat espanyol, sap? L'estem finançant, com molts d'altres, com tot ciutadà del regne d'Espanya, doncs, estem finançant l'Estat espanyol i, per tant, tenim tot el dret a bons serveis per part d'aquest estat. Som ben educats, per tant, donem les gràcies quan toca per educació, però és un dret que tenim perquè paguem. És diferent a Europa; a Europa Irlanda no paga a la Unió Europea, però nosaltres sí.

Com està funcionant aquest banc? Miri, escolti, amb bona voluntat, estan aprenent, eh?, no és un banc molt rodat, no fa les coses al dia, de tant en tant s'emboïquen i es fan un «lío», tractem d'ajudar-los... I així anem fent i així s'està aconseguint, doncs, que ahir es paguessin les farmàcies, que es pagui al dia els..., que puguem pagar al dia les minoristes, etcètera. Les relacions, doncs, són fluides. I he de dir que en aquests moments –en aquests moments–, aquestes coses canvien de dia en dia, però en aquests moments passem un bon moment. I com sap, hi ha hagut un embolic, diguem-ne, hem quedat que era una malentès sobre el tema del Fons de liquiditat autonòmica i sobre el Plan de proveedores, però després d'una acció parlamentària molt eficaç a Madrid, de la qual vull assenyalar el bon paper en el Congrés del diputat del grup parlamentari, en particular de Josep Antoni Duran Lleida i de Sánchez Llibre, i en el Senat, del senador Ferran Bel i el senador Cleries, que ha propiciat un acord, un bon intercanvi, en el Senat en particular fa dos dies, que portarà a una moció que serà una moció d'acord entre el nostre banc, el ministeri –el senyor Montoro– i nosaltres. I esperem, per tant, que el banc funcioni adequadament d'ara en endavant.

D'aquí a final d'any, de tota manera, les coses no seran simples, perquè si puc resumir en menys d'un minut quina és la situació, la situació, en aquest moment, és que se'ns garanteix la liquiditat necessària... Perdoni, perquè ningú..., escolti, liquiditat necessària vol dir un crèdit que nosaltres paguem, eh?, tot això són diners que els contribuents catalans pagaran. Bé, però això suposo que ja està entès. Doncs, el banc ens proporcionarà crèdit, el crèdit fluirà en la quantitat necessària perquè a principis de gener puguem estar en línia amb el compliment de la Llei de morositat. Però els

terminis d'aquí a final d'any no són els ideals, no són regulars mes per mes; hi haurà una entrega el mes de desembre, possiblement una altra a principis de gener, o sigui que d'aquí a final d'any, doncs, patirem, i també tots els que depenen dels nostres pagaments, doncs, la situació tampoc serà la ideal, encara que s'està rebent liquiditat, hi han injeccions de liquiditat, s'estan pagant factures del passat, però la situació encara no estarà plenament normalitzada.

I per acabar aquest segment, deixi'm dir que, si us plau, no es pensi que els ciutadans no entenen les coses; són complicades, però no es pensi que no entenen les coses. Si no podem pagar una factura, els ciutadans saben perfectament per què és. Hem d'ordenar d'una manera més eficient possible i valorar totes i cada una de les circumstàncies per saber què s'ha de pagar en cada moment. Els ciutadans entenen perfectament que, si el dia 30 se n'han de pagar deu i només en disposem de sis, perquè el banc –perquè el banc– que ens ha d'oferir bon servei no ens en paga més de sis, llavors nosaltres hem...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...de fer-ho el millor que puguem. I jo no sé què en treu vostè d'assenyalar coses com «vostès van decidir pagar aquest per sobre de l'altre i això està malament», perquè amb això, en el millor –en el millor– dels casos, vostè es guanyarà la simpatia de qui vostè diu que hauria de cobrar i es guanyarà l'antipatia d'aquell que vostè està dient que no hauria d'haver cobrat, i no en traurà res. O sigui, més valdria deixar que els tècnics facin la feina que han de fer. És prou difícil haver-ne de pagar sis quan se'n deuen deu un dia determinat, perquè el banc no acaba de ser el que hauria de ser.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, celebri que estigui avui de més bon humor que no pas ahir, no?, i això ens permet, certament, fer un debat crec que bastant més racional del que potser vam haver de sentir ahir.

Miri, si nosaltres el que li estem dient no és que nosaltres creiem que vostès havien d'haver pagat una cosa i havien d'haver deixat de pagar l'altra cosa, no li estem dient això. Nosaltres fins i tot podem entendre i entenem les raons que van dur el Departament d'Economia a canviar les prioritats. El que nosaltres li retriem, no directament al conseller, potser, en part també, però al Govern de la Generalitat, és que sortissin a dir: «No podem pagar les farmàcies perquè el Govern de l'Estat no paga», perquè això és mentida. El Govern de l'Estat va pagar i vostès havien dit que aquells recursos anaven a pagar les farmàcies, anaven a pagar els medicaments dels catalans. Vostès van

prendre una altra decisió, però públicament no la van assumir i van preferir carregar la responsabilitat de la seva decisió al Govern de l'Estat. I això, senyor Mas-Colell, va ser d'aquesta manera.

Miri, que pressupostos i tresoreria són dues coses diferents ho tenim perfectament clar. Però també coincidirà amb mi que d'una adequada previsió pressupostària i d'una adequada execució pressupostària després se'n ressent la tresoreria. És a dir, si es gasta més d'allò que està pressupostat, això fa patir la tresoreria; si després no s'ingressa allò que està pressupostat, però, en canvi, les despeses sí que s'han fet, això fa que al final se'n senti la tresoreria. I en aquesta situació ens trobem ara en aquest moment.

Jo, de la seva intervenció, també em permetrà que desitgi una novetat, que és la de reconèixer que els recursos de què disposa l'Estat no són només dels catalans; és la primera vegada que els sentim a dir això, perquè, fins ara, sempre els hem sentit a dir que qui finança l'Estat són Catalunya i els catalans. No, qui finança l'Estat som els catalans, però també la resta d'espanyols, no només els catalans, com s'ha dit en moltes i segurament en massa ocasions. I vostè ha començat la seva intervenció celebrant –i nosaltres també ho celebrem, per descomptat– que aquells que van confiar, els particulars que van confiar en el deute de la Generalitat, van comprar els bons minoristes, hagin cobrat. Però si han cobrat és gràcies..., i no ho dic per donar les gràcies, ho dic perquè tant la Generalitat com l'Estat són institucions de l'Estat, però aquí hi ha hagut el suport financer de l'Estat que ha permès que els minoristes cobressin no només la seva inversió, sinó també els interessos que se'ls havia compromès.

I vostè em diu sobre la disposició addicional tercera, home, primera, vostè no m'ha reconegut per segona vegada, perquè li vaig fer una pregunta oral, si comparteix la valoració econòmica de les deslleialtats, que ja no sé si és del Govern de la Generalitat o del conseller de la Presidència. I això ens agradaria aclarir-ho: aquell document de qui és? Del Govern solidàriament i, per tant, amb el vistiplau del conseller d'Economia? O del conseller de la Presidència? Perquè segur que té una visió diferent. Respecte a la disposició addicional tercera, jo no m'hi entretindré més, jo crec que s'han dit ja totes les coses que s'havien de dir.

Una altra novetat, i permeti'm que en discrepi rotundament: la Generalitat tindrà liquiditat gràcies a la participació dels diputats de Convergència i Unió, diputats i senadors de Convergència i Unió? Vostè està convençut d'això? N'està vostè convençut? Nosaltres estem convençuts que això no és així: en els 28.000 milions d'euros, estic convençut que els diputats de Convergència i Unió no hi han tingut absolutament cap mena d'influència.

Permeti'm acabar en aquests trenta segons amb dues coses que voldria esmentar: una primera respecte a l'impost de dipòsits bancaris que vostès valoren allò que l'Estat els deu a vostès en 866 milions. Vostè coneix perfectament les dades, vostè sap perfectament que va ser el Govern de l'Estat el primer que va posar l'impost de dipòsits bancaris i vostès van actuar a la

contra. I no els ho dic jo, miri, un diari gens sospitós, l'Ara, diu: «El Govern desafia Rajoy amb l'impost de dipòsits bancaris.» El «Govern» es refereix al Govern de la Generalitat, no al Govern de l'Estat, com vostès volen fer veure.

I per acabar aquesta intervenció, senyor conseller, permeti'm que doni resposta a una reivindicació que va fer vostè ahir, deia: «Si l'Estat privatitza AENA, Catalunya vol rebre la seva part proporcional.» No pateixi, els catalans rebran la part proporcional d'AENA i la rebran com a espanyols que som. Ara, si vostè el que vol dir és que la Generalitat reivindica la part proporcional d'AENA, també deixi'm dir-li, també: la Generalitat de Catalunya rebrà la part proporcional d'AENA en proporció a les inversions que la Generalitat ha fet a les infraestructures d'AENA a Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Per descomptat, quan jo dic que Catalunya ha de rebre la part proporcional d'AENA és net dels deutes que tingui AENA. Això per descomptat. No pretenem assumir actius i no assumir passius. Assumim actius i assumim passius. Això són faves comptades.

Diu que no es vol entretenir més en l'addicional tercera. Quina llàstima! A mi m'hauria agradat tant, que s'hagués entretingut més en l'addicional tercera, especialment en els 750 milions que se'ns havia de pagar el 2011!

Escolti, i compte amb aquesta actitud d'anar dient: «Ah!, la Generalitat només pot pagar perquè l'Estat li passa diners; si l'Estat no li passés diners, la Generalitat no podria pagar.» El mateix que li ha passat a l'Estat durant tot un any amb els préstecs europeus per al sistema financer. Què vol? Que vagi fent la mateixa actitud respecte a Espanya? Això ja sembla aquell vers de Calderón de la Barca, no?, de mirar enrere. Escolti, siguem normals: el Regne d'Espanya ha passat pels seus patiments, també, pel que fa al seu finançament, i ja està, i nosaltres també, i el Tesoro i el *ministerio* també els han passat.

I escolti: nosaltres no vam canviar cap prioritat. Aquesta història... Miri, això, sap com va? En part, les relacions amb el nostre banc són molt complicades. Sap per què són molt complicades? Perquè no es compleix el principi bàsic de confidencialitat. Nosaltres tenim relacions diàries amb el *ministerio*, correus electrònics que van i que vénen. Vostè pot entendre que en aquest procés, de tant en tant, es filtri un correu electrònic, que és només una incidència en un procés que acabarà vés a saber com..., per veure si vostès poden guanyar-se un puntet? Doncs això, francament, fa difícil..., afegeix costos –afegeix costos; acabes no escrivint correus electrònics, les coses s'han de fer per telèfon, ens haurem d'acabar trobant a les cantonades... Bé, en fi, no és seriós.

Miri, ja li ho he dit: el que ha passat és que el nostre banc ha tingut problemes entenent les coses. El nostre banc va decidir de treure'ns 1.700 milions de la liquiditat promesa. Això m'imagino que ho va fer pensant-se, almenys una branca del nostre banc, que pagaria el Pla de proveïdors a la data establerta, que primer era setembre, després era octubre, després havia de ser a principis de novembre... Jo m'imagino que en algun moment devien pensar: «Traurem la liquiditat del pla quan ja hàgim pagat el Pla de proveïdors, i així la cosa s'amorosirà, perquè ja hi haurà hagut una injecció.» I, al final, doncs no es van coordinar bé, i el que va passar... Sí, home, sí. No es van coordinar bé, i el que va passar és que, per una banda, no van pagar a temps el Pla de proveïdors, i, per l'altra banda, van deixar de pagar els 1.700.

S'ha aclarit –s'ha aclarit–, però hem quedat en una situació pitjor de la que anticipàvem el mes de setembre, que el mes de setembre esperàvem, i teníem el compromís, d'un pagament ordenat, mensual, etcètera, de les quantitats del FLA. Ara, en comptes d'això, tindrem una punta el mes de desembre, una part el mes de gener... Però, en fi, el malentès s'ha aclarit, i han entès que, efectivament, si la comptabilitat es fa bé no ens havien de treure 1.700 milions, sinó que acabem més o menys igual. Fer la comptabilitat bé vol dir, ho sento, ser precís, que s'han de tenir en compte les factures pagades amb el Pla de proveïdors que corresponen al 2013, però també les factures corresponents al 2012 pagades amb recursos nostres. I quan es té en compte un acord..., perquè recordi que el Pla de proveïdors només va sortir el mes de juny. Quan es tenen en compte totes dues coses, com s'ha de fer, doncs quedem més o menys com estava. Malentès aclarit. Però, certament, el mal el va fer que no paguessin a l'hora el Pla de proveïdors.

I això és tot. Jo crec que ja m'he explicat. Desitjo que el funcionament del banc sigui bo d'ara endavant i que, per tant, la Generalitat pugui complir les seves operacions de pagament i que no hàgim de dir que malauradament ens hem d'entendre amb un banc dolent, eh? Tots voldríem que el nostre banc fos un bon banc, i jo ho desitjo. I en aquests moments, en aquest tema en particular, anem pel bon camí.

Per cert, gràcies a tots els diputats i senadors a Madrid que han ajudat en aquests temes. Jo he esmentat els que em consten, però si n'hi han d'altres, doncs agraïts siguin. I, com que sóc molt ben educat, en aquest cas també vull donar les gràcies al ministre Montoro per l'esperit de col·laboració que ha tingut en aquests últims deu dies.

La vicepresidenta primera

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la sobirania energètica.

Interpellació

al Govern sobre la sobirania energètica (tram. 300-00107/10)

Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per exposar la interpellació, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bon dia. Volíem fer aquesta interpellació sobre el que en diem, nosaltres, «sobirania energètica» –en tot cas, l'estat de la producció, distribució i consum d'energia al país–, en part fruit de la darrera moció que es va presentar crec que en el darrer ple justament contra la reforma del ministre Soria, que posa més en evidència que mai la precarietat del nostre sistema de producció, distribució i consum d'energia, l'absoluta dependència tant de multinacionals com de l'exterior a l'hora d'abastir-nos d'energia, una qüestió clau per al desenvolupament econòmic i clau per a la sobirania, i més ara quan es parla d'accés a la independència, de procés sobiranista. Allà on segurament som més dèbils, més febles, com a societat i com a economia, és justament a tenir un sistema que ens permeti una mínima ja no sobirania, sinó autonomia energètica, no arribem ni al nivell d'autonomisme..., i que a més a més aquesta sobirania es tradueixi en una producció arrelada al territori, sostenible, tendint al cent per cent a fonts renovables. De tot això n'estem absolutament lluny, lluny dels estàndards europeus, lluny dels estàndards fins i tot espanyols, lluny de qualsevol altre model que pogués semblar-se al que nosaltres proposem en la proposta de sobirania energètica.

Quina és la fotografia de l'estat de la qüestió? És per posar-se a plorar. És un cúmul de feines no fetes durant molts anys i d'agressions fetes també contra les classes populars i contra un mínim democratitzant del sistema elèctric. Dada d'entrada: seguim pagant a dia d'avui, des del temps de Felipe González, una moratòria pel fet d'haver decidit no fer més nuclears. Aquesta moratòria en el seu conjunt ens ha costat fins al dia d'avui 3.400 milions d'euros, que seguim abonant a les elèctriques pel fet d'haver decidit no fer més nuclears; no de tancar-les, eh?, no de fer cap transició energètica cap a altres models de producció d'energia, sinó que pel fet de no fer-ne de noves les elèctriques –i el Govern pertinent, per això Felipe González ocupa també els llocs que ocupa ara als consells d'administració de les elèctriques– van decidir imposar-nos 3.400 milions d'euros de cànon; per no fer noves elèctriques.

Situació de com es viu des de les classes populars aquest mercat elèctric, en el qual Catalunya només produeix un 10 per cent, o entre un 10 i un 11 per cent, de les seves energies de fonts renovables i continua basant el 50 per cent de la seva producció energètica en combustibles fòssils, en el petroli bàsicament. Del 2007 al 2013 ha augmentat un 49, és a dir, un 50 per cent, la tarifa elèctrica per al conjunt de les classes populars. Es calcula que aquest hivern un milió de persones no engegaran la calefacció. Hi ha gent a qui els sorprèn, però engegar la calefacció és una cosa que en tot cas en molts dels nostres entorns no es fa. A l'hivern no s'engega la calefacció perquè la tarifa és massa cara, i perquè el clima, també, en molts casos permet un cert nivell de fred a l'interior. Però del 2001 al 2012 l'augment de la tarifa elèctrica ha estat del 105 per cent. És a dir, s'ha duplicat en deu anys, malgrat no haver fet grans polítiques de transformació del mercat elèctric. Per tant, simplement amb beneficis a l'oligopoli elèctric.

Dependència del 70 per cent de l'exterior. És a dir, una balança comercial, a l'Estat espanyol, absolutament deficitària en el sentit elèctric. És a dir, una política absolutament de dependència econòmica envers l'exterior. 45.500 milions d'euros és la balança comercial del sector elèctric. És a dir, la diferència entre l'energia que hem de comprar a l'exterior –ara parlo com a Estat espanyol, que és del que tenim les xifres– i el que arribem a vendre és de 45.500 milions d'euros. És un dineral que se'n va cap a l'exterior i que, per tant, no ajuda a anivellar cap mena de balança comercial, ni a aspirar a cap tipus de ja no dic sobirania, autonomia tampoc, en el sector econòmic, en el sector elèctric; un sector energètic en mans de pràcticament cinc grans empreses, que no només és que tinguin un oligopoli sobre tota la producció energètica, sinó que, a més a més, òbviament, defineixen molt clarament quines són les polítiques a seguir. Amb el Govern del Partit Popular ho veiem de forma descarada i descarnada, no?, com marquen quina és la política pública a seguir. La Asociación Española de la Industria Eléctrica, Unesa, és qui aplega Endesa, Iberdrola, Gas Natural Fenosa, E.ON i HC Energía, que són les cinc grans empreses, bàsicament, que fan tota aquesta feina que deia d'emmarcar la política pública; determinen la política energètica i determinen també la política tarifària, aquell famós dèficit tarifari, que no és més que un càlcul, un reconeixement públic, d'un cost de producció que no és el cost de producció real, sinó que és un cost de producció molt per sobre del cost de producció real que aquestes elèctriques amaguen.

I, com aconsegueixen amagar el cost de producció real que tenen a partir de nuclears, o a partir d'hidro-elèctriques, que és més baix que el cost reconegut públicament? Com l'aconsegueixen amagar? Això hauria de ser molt difícil, no?, amb tants investigadors, tants tècnics, tants organismes, que haurien de poder certificar el cost real d'aquesta producció d'energia. Home!, doncs, bàsicament, és força senzill, entenent, com havia dit ja en l'altra intervenció, que Elena Salgado, José María Aznar, Pedro Solbes, Miquel Roca, Pío Cabanillas o Rodolfo Martín Villa formen part dels consells d'administració d'Endesa o n'han format part, que José Luis Olivares, Ángel Acebes i Ramón de Miguel formen part dels consells d'administració d'Iberdrola, o Felipe González i Narcís Serra del de Gas Natural Fenosa. Així és molt fàcil, òbviament, amb aquesta porta giratòria entre el poder polític i el poder de les elèctriques, poder fixar els preus, el cost de producció, que vulguin.

Per tant, unes empreses tres de les quals ocupen el rànquing, el *top ten* dels guanys, dels beneficis nets, a escala europea, eh? La segona empresa elèctrica amb més beneficis a escala europea és Iberdrola, 2.868 milions el 2012 de benefici net, després d'impostos; Endesa, al tercer lloc, 2.771 milions d'euros de benefici net, després d'impostos, i Gas Natural, al desè lloc, amb 1.657 milions d'euros.

Per tant, un model insostenible, sense futur, extorquidor de les classes populars, contra qui carrega l'augment tarifari, malbaratador, centralista i car, perquè implica grans infraestructures de transport de l'energia.

Es va redactar, el 2012, un pla de l'energia i del canvi climàtic que diu algunes coses positives amb grans anunciats; en d'altres no hi estem tant d'acord. Però en tot cas ens urgeix saber com està, perquè això corre pressa. Revertir aquest mercat elèctric és una de les qüestions principals per al desenvolupament econòmic, per a la ja no dic sobirania, que és el nostre pla, sinó per a l'autonomia, com a mínim, energètica, i per avançar cap a les energies renovables.

Quins plans d'eficiència s'han posat per garantir l'eficiència energètica sobre la taula? Quins plans d'estalvi? Com s'articula l'enunciat de la mobilitat sostenible? És que es reverteixen o s'inverteixen els diners suficients a Rodalies? O s'aposta, en tot cas, per l'aeroport i l'alta velocitat, que de sostenibles en tenen molt poc? Què es fa pel transport col·lectiu, per tant per la mobilitat sostenible? Quins plans d'energies renovables hi ha sobre la taula per part del Govern de la Generalitat? Quins instruments públics, en conseqüència, s'habiliten? Amb quins finançaments i amb quins pressupostos? Ja ho hem vist, en aquests pressupostos actuals, que de finançament, poc o gens.

Però, quins instruments públics s'habiliten de foment i de generació pública de fonts renovables? Perquè, en tot cas, la generació haurà de venir de diferents fórmules: la privada, la pública, la cooperativa i l'autoconsum. Algunes ja les il·legalitza el Partit Popular, però d'altres encara són possibles. Què fa la Generalitat en aquest sentit? Per què continua impulsant grans infraestructures com la MAT a Girona o al Camp de Tarragona? Respon a la necessitat de l'AVE tant a Tarragona com a Girona? Al Barcelona World? És també en previsió de Barcelona World que es fa la MAT? Perquè Eurovegas, que està bastant més avançat, hem sentit que necessitarà el consum elèctric de la ciutat de Saragossa una vegada estigui acabat. Per tant, és previsible que si Barcelona World s'hi assembla, no tant, però, en una cinquena, una quarta o una tercera part, o el que sigui, o una meitat..., necessitarà també un consum elèctric molt gran. S'han calculat les externalitats negatives que ens costa en infraestructures pagades amb diners públics aquest model de turisme depredador i aquest model de consum energètic depredador? Sincerament, i una pregunta final: el Pecac, el Pla d'energia i canvi climàtic, oi que només és per accedir a ajudes de la Unió Europea, en cas que surtin? Oi que només és per a això? Perquè, se n'aplica alguna, d'aquestes mesures, amb un mínim sentit de conseqüència?

I en el minut que em queda, o breument, també volia fer esment dels principals eixos en què nosaltres entenem que s'ha de basar una política que tendeixi a la sobirania energètica. Ha de contemplar que els recursos energètics han de ser promoguts..., i, en la mesura que sigui possible, propietat de l'Estat, propietat pública. La matriu energètica ha de ser basada en fonts pròpies. Per tant, que no sigui dependent ni de l'exterior ni d'altres models energètics no sostenibles, i que per tant tendeixi a la sostenibilitat energètica i territorial, i per tant a un model amb cent per cent renovables. Que es basi en la contenció, l'estalvi i l'eficiència. I això és una transició difícil i costosa de fer, però que no s'ha

de deixar de banda. Que ha de dotar de capacitat el poble, o la societat, de codecidir sobre el model energètic, i per tant democratitzar el model de consum i de producció de l'energia.

I em guardo per als cinc minuts posteriors unes últimes coses que volia dir. Fins ara.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Empresa i Ocupació, conseller Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, intentaré estructurar una resposta sobre l'enunciat inicial. La seva interpellació ha sigut una mica..., vaja, més que una interpellació, un aiguabarreig de les seves visions. I les seves preguntes intentaré, doncs, contestar-les, en la mesura de les possibilitats..., ho repeteixo, d'una mica aquest manifest que vostè ha vingut a fer des del faristol, no?

Si parlem de sobirania energètica, hauríem d'analitzar bàsicament en tres grans sectors quina és la situació del nostre país: d'una banda, pel que fa al sistema elèctric, el sistema gasista i, finalment, pel que fa al subministrament de productes petrolífers, líquids o també de combustibles fòssils i sòlids. I d'això quines conclusions se'n deriven? En quina situació estem? Què és el que hem de fer? I al mateix temps, també, això emmarcar-ho en la visió del Pla d'energia i canvi climàtic, que és el full de ruta que el país, a través del document aprovat pel Govern, té, malgrat que caldrà revisar-lo i adaptar-lo, i amb això ja ens hi hem posat, com a conseqüència també de la reforma, sobretot del sistema elèctric, que l'Estat espanyol ha endegat i que altera fonamentalment les previsions, també, en alguna part, pel que fa sobretot al desplegament d'energies renovables i de tot el que fa referència al règim especial.

Des d'una perspectiva del sistema elèctric estrictament, li haig de dir que Catalunya té prou capacitat de producció per cobrir la nostra demanda. I en aquest sentit, som, i seríem, un sistema que, més enllà de les actuals interconnexions que tenim, sobretot per garantir el funcionament del mercat, i que a més en aquests darrers temps també s'ha vist alterat per les menors vendes d'energia elèctrica del règim especial, cosa que fa que en aquests moments també importem energia elèctrica d'origen renovable dels sistemes elèctrics exteriors al país..., el que és cert és que podríem estar fins i tot en condicions de prescindir d'aquestes importacions, incrementant, per exemple, la producció dels cicles combinats, que avui treballen molt per sota del seu règim estable, no? Fins i tot només posant-les en funcionament, amb 1.500 hores de funcionament l'any, tindríem, ho repeteixo, un sistema, en aquest sentit, de generació elèctrica més que suficient.

Fins i tot hem analitzat que un sistema elèctric estrictament català, des d'una perspectiva de generació, podria comportar, en un mercat, evidentment, també amb els seus mecanismes propis, un estalvi a la fac-

tura, que alguns estimen proper al 25 per cent. D'una manera més moderada, parlem del fet que podríem tenir una factura elèctrica de l'ordre d'un 10 a un 15 per cent menor del que en aquests moments paguen els clients, els usuaris, domèstics i industrials, del nostre país.

El sistema elèctric de Catalunya està raonablement ben interconnectat. Però sobretot hem de completar, en aquest cas, la MAT amb França. La línia de molt alta tensió és absolutament necessària per donar d'una manera clara estabilitat a les nostres infraestructures, per garantir la fiabilitat de la cobertura amb determinades contingències. I l'entrada en servei d'aquesta línia, de la nova interconnexió de Santa Llogaia - Baixàs, aquesta línia de molt alta tensió, ens permetria ja estar per sobre dels requeriments que la Unió Europea recomana de capacitat d'intercanvi amb els sistemes elèctrics, d'alguna manera, de proximitat, amb els nostres veïns..., a un nivell superior al 10 per cent, que és el que, ho repeteixo, es recomana des d'una perspectiva tècnica per part de la Unió Europea. Amb la connexió de la molt alta tensió, que en aquests moments ja s'executa i construeix, el sistema elèctric català, ho repeteixo, estaria en condicions d'alta distribució i de generació..., d'atendre les nostres necessitats.

Val la pena dir que, també, el nostre mix de generació és raonablement equilibrat. Pot agradar més o menys, però tenim una part important de producció, en aquest sentit, de generació elèctrica instal·lada, que es recolza en un 24 per cent en energia nuclear, amb un 32 per cent de cicle combinat, amb un 16 per cent d'energia hidràulica; ja no tenim carbó, i encara amb alguna central de fuel gas, que representa un 4 per cent de la capacitat de generació. Aquest mix és un mix, ho repeteixo, raonablement equilibrat i que ens permet abordar, des d'una perspectiva de la generació elèctrica, el sistema català..., en el supòsit que poguéssim avançar cap aquí..., en què faria falta, i ja s'hi treballa des d'un punt de vista de disseny també teòric, establir la creació d'un operador al sistema elèctric català amb funcions clarament de caràcter tècnic i de supervisió de les infraestructures, i de garantia i de fiabilitat del subministrament, i un regulador, o organisme, que ens hauria de permetre supervisar l'activitat dels diferents agents i de les empreses que vostè citava.

Per tant, sincerament, el sistema elèctric català té unes capacitats de generació i d'interconnexió amb la futura MAT cap a França. Ja vaig manifestar ahir que aquesta línia de molt alta tensió que l'Estat es planteja d'Escatrón - la Secuita, nosaltres creiem –i n'hem informat negativament– que no només no és necessària, sinó que no es justifica, i que en aquests moments seria una despesa d'inversió i també..., d'impacte ambiental absolutament..., d'alguna manera, poc necessària en el nostre país.

Analitzem un altre sistema des d'una perspectiva energètica: el sistema gasista. En aquest sentit, és evident que és imprescindible disposar del sistema gasista..., i de recolzament del sistema, en aquest sentit, peninsular, en aquests moments. I per criteris econòmics, i també tècnics, hauríem d'acabar de millorar la connexió entre els eixos actuals de Castellnou a Tivissa o

de Tivissa a Paterna per tal de continuar, en definitiva, tenint una xarxa de gas que ens permetés d'alguna manera garantir la fiabilitat del subministrament i les perspectives de creixement que encara en aquest sentit tenim, sobretot perquè en cas de fallada de la planta de regasificació de Barcelona hauríem, d'alguna manera, de reforçar sobretot aquestes interconnexions i també triplicar la capacitat del gasoducte de Tivissa a l'Arboç.

En aquest sentit, per això, pren molta importància una infraestructura que està planificada, que està executada fins a les comarques de Girona, però que encara ens queda acabar de completar-ne la interconnexió amb França, per poder tenir, ho repeteixo, un sistema gasista integrat en el sistema europeu..., i que aquesta interconnexió amb França ens permetria una millora de la diversificació. Per tant, també ens permetria l'entrada del gas des del sistema europeu..., i en aquest sentit, ho repeteixo, tenir ja pràcticament ben equilibrada una infraestructura també fonamental en el nostre sistema energètic. Aquí també requerirem la creació en el futur d'un gestor tècnic del sistema català i d'un regulador també del sistema gasista.

El sistema de productes petrolífers líquids..., en aquest sentit, bàsicament, l'entrada de productes petrolífers es produeix des del port de Tarragona, però també pel port de Barcelona, amb productes elaborats a partir de petroli, gasoil, gasolines i querosè. Tenim un bon nivell de subministrament, i, també, conjuntament amb la producció de productes derivats en el complex petroquímic de Tarragona, i amb la capacitat, ho repeteixo, d'entrada pel port de Barcelona de productes elaborats..., són més que suficients per garantir la demanda, en aquest sentit, d'un sistema català suposadament sobirà, o independent, de cara al futur. L'actual xarxa d'oleoductes per al transport per canonada i l'actual infraestructura d'emmagatzemament ens donen més que suficiència per garantir el subministrament en aquest sentit.

I, finalment, pel que fa als combustibles fòssils, ja li he dit abans que en aquest sentit, tant pel que fa al carbó com al coc de petroli, les infraestructures portuàries dedicades al trànsit d'aquests productes en el port de Tarragona poden atendre consums molt més importants que els actuals i, sobretot, que els previstos en el futur.

Conclusions. Catalunya ha d'estar connectada en xarxa i amb les principals fonts energètiques per garantir la qualitat del subministrament energètic. A nivell elèctric, les infraestructures estan dissenyades, s'executen. A nivell gasista, estan dissenyades, executades en part i cal completar-les. El nostre model energètic, tant des d'un punt de vista de generació elèctrica però també de subministrament gasista i petrolífer, és molt més eficient que el sistema espanyol. I nosaltres, evidentment, apostem perquè aquest sistema energètic estigui ben interconnectat amb els nostres veïns, evidentment amb França, però també amb el sistema peninsular. És necessari. Això és no només una recomanació de la Unió Europea, sinó també una garantia de subministrament de qualitat i de fiabilitat. I val la pena reafirmar que Catalunya avui en dia té unes bones infraestructures

de producció, de distribució elèctrica, i que només incrementant hores de funcionament d'aquestes centrals de cicle combinat estaríem en condicions de garantir, més que garantir, la suficiència de la nostra demanda interna. Desenvolupem, i en tot cas contestaré després en el torn de rèplica, els plans d'eficiència previstos, tant a nivell públic –s'han iniciat ja actuacions importants en equipaments públics del Govern de Catalunya i del país– com també iniciarem un pla, l'any que ve, de promoció del que són les mesures d'eficiència i estalvi energètic en infraestructures i en edificis privats. Intentem, i aviat també hi haurà una proposta del Govern, desplegar un pla relatiu a la biomassa. Ens posicionem, com a Govern, davant d'una reforma elèctrica pensada només per aturar el dèficit financer, que avui se situa en tres punts sobre el producte interior brut espanyol –vaig acabant, presidenta. I, francament, ja li he dit abans que –contestant la seva pregunta– la MAT amb França, sí; la MAT per les comarques de Tarragona, innecessària, i el Pla d'energia i canvi climàtic de Catalunya s'ha fet per tenir un marc de política energètica. Creiem que és l'adequat per a les tendències de futur. El revisem en funció del nou marc regulador que l'Estat espanyol imposa. Però preparem també el país perquè pugui tenir en el futur els seus propis mecanismes per assolir aquesta sobirania energètica, que era el titular de la seva interpellació.

Moltes gràcies, senyor diputat.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, dues qüestions. La primera és que sempre que la CUP fem una interpellació el conseller que puja diu: «Oh, m'imaginava una altra cosa, no és ben bé el que deia el títol...», etcètera. Exacte, eh? Vull dir, nosaltres no farem preguntes sobre la gestió de vostès..., respecte a l'any anterior, al Govern anterior i respecte a l'any següent, sinó que intentem analitzar les necessitats que hi ha al carrer, les necessitats de les classes populars, i interpellar el Govern sobre què fa respecte a aquestes necessitats. I, en aquest sentit, sempre es trobaran desubicats en el seu ordre de gestió de la conselleria corresponent, eh? Vull dir, per la..., no hi ha més consellers, avui, però en tot cas es poden estalviar la mateixa introducció en cada..., o no, no se l'estalviïn.

Una altra qüestió és que, òbviament, tenim conceptes, o hem expressat conceptes, radicalment oposats de «sobirania energètica», no? Per «sobirania energètica» vostè ha expressat l'habilitació tècnica d'assegurar-nos que rebem correctament les energies suficients per abastir la indústria o l'economia. És a dir, en aquest sentit, doncs, ha desgranat molt clarament com s'estructura l'arribada de gas del sud, de la dependència energètica de països, justament, en conflicte i, en part, en conflicte a la propietat o al domini d'aquestes fonts d'energia, en concret del gas; de l'arribada del petroli per l'est, també de conflictes, justament, originats pel control del petroli, i de l'electricitat pel nord, pel qual necessiten en part la MAT, perquè la

MAT no és només, en tot cas, els que els agrada vendre, que és perquè arribi l'electricitat a Catalunya, és, en tot cas, una autopista entre el nord d'Àfrica i Europa que, com habitualment passa amb les grans infraestructures, utilitza Catalunya –i a vostres ja els sembla la mar de bé de ser país duaner, diguéssim, país de transport de coses–, utilitza Catalunya com a zona de pas. I llavors a veure si aquí podem rascar alguna cosa perquè estem situats geogràficament, doncs, en una posició més o menys estratègica, eh?

Zero valor afegit, zero producció d'economia pròpia, zero innovació, ni recerca, ni res, és una mica fer els duaners, amunt i avall de sigui el transport de mercaderies, sigui l'electricitat, sigui el que sigui; però, en tot cas, això també ens ho ha explicat com habiliten el transport i, òbviament, la MAT cap a l'oest és la connexió amb el mercat elèctric de l'Estat espanyol per acabar de fer una dependència absoluta, perquè la sobirania energètica a què nosaltres ens referim és com pot Catalunya arribar a produir, com poden els Països Catalans arribar a produir la seva pròpia energia en el tant per cent més alt possible, del qual ara estem molt lluny.

Miri, amb els dos minuts que em queden volia fer-li referència a dos referents que no són complets, que cadascun, com tots els referents que utilitzem nosaltres en aquesta cambra, cap d'ells és complet, és holístic, sinó que n'agafem el que millor ens convé per exemplificar que hi ha coses possibles o polítiques possibles a tirar endavant. I, en el cas de l'energia, li voldrem posar dos exemples: un que està ara mateix tocat de mort i un altre que està en plena ebullició. El que està tocat de mort, que és de casa, que és nostrat, que és producció pròpia, que s'està estenent arreu de l'Estat, però que ha nascut a la nostra societat, és la cooperativa Som Energia, que està tocada de mort per la reforma del ministre Soria, perquè és aquella reforma, no?, que entre... –com ells molt bé expliquen–, entre el tomàquet produït –i perdonin que parli de tomàquets, però és l'exemple justament que utilitzen–, el tomàquet produït per al mercat, no?, amb costos de transport, a milers de quilòmetres de distància i el tomàquet produït a casa, com que si en produïm massa a casa les empreses dels tomàquets industrials perden, s'hi ha posat un impost a la producció, una taxa a la producció del tomàquet a casa. Una cosa absolutament irracional, antieconòmica i que atempta directament contra qualsevol política que tendeixi a la sobirania energètica i a la producció d'energies renovables. Aquesta és la reforma del ministre Soria, molt resumida, i això és el que està tocat de mort. Una cooperativa que és una iniciativa associativa democratitzadora, però també empresarial, que està creant llocs de treball, que està projectant plantes de producció d'energia renovables, i que, per tant, és motor econòmic i generació de llocs de treball enmig de la crisi. I això és el que s'estan carregant.

I un altre exemple, que no és complert, però que en alguns aspectes sí que ens interessa, és la política energètica d'Alemanya en alguns dels seus aspectes, perquè no qüestiona el sistema de producció industrial, perquè no qüestiona el sistema de consum d'energia

que provoca el capitalisme, que provoca un «desarrollisme» com l'alemany, però sí que ens interessa per algunes coses. La Llei de renovables permet i fomenta la generació d'electricitat solar i eòlica a persones privades, municipis, associacions i cooperatives, i els garanteix que podran vendre energia generada a un preu fix durant vint anys. I el resultat és quasi un miler de cooperatives, ajuntaments i comunitats que generen la seva pròpia energia, que generen energia també al mercat, el 10 per cent dels alemanys, 8 milions de ciutadans ja es produeixen l'electricitat mitjançant plaques solars, 130.000 ciutadans han creat cooperatives energètiques i han invertit 1.200 milions d'euros i el 50 per cent de la capacitat renovable instal·lada a Alemanya la l'ha desenvolupat i és propietat de petits inversors, 11 per cent dels quals agricultors, els grans consorcis només són propietaris del 5 per cent de les instal·lacions, al contrari, justament, que a l'Estat espanyol i que a Catalunya.

Ho he hagut de dir, d'explicar molt ràpid per la limitació del temps; però, en tot cas eren dos exemples en els quals basarem les propostes que farem en la propera ocasió.

La presidenta

Per la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. No, no..., desubicats no, eh?, més que res era una resposta segurament d'un enginyer que està més acostumat en el mètode una mica més racional de pregunta/resposta, esquema/guió i no una visió una mica més, diguem-ho així, allò..., de perdigonada, no?

Em sembla que he intentat ser clar, i observo que no m'ha escoltat, perquè en alguna de les precisions que he donat he estat incomplet i vostè no m'ho ha retret. Tenim en generació elèctrica un 32 per cent en cicle combinat, gas; un 24 per cent, energia nuclear; un 16 per cent d'hidràulica, que és una energia clarament renovable; un 10 per cent d'eòlica; un 10 per cent d'altres energies catalogades com a règim especial, bàsicament cogeneració, i un 2 per cent de fotovoltaica. Aquest és un mixt que, davant de la crisi del sistema de retribució i finançament que es va impulsar des de fa uns dotze anys i que ha entrat, evidentment, en una absoluta «debacle» financera que Europa ha exigit a l'Estat espanyol que hi posi fre perquè és evident que resistir amb un dèficit tarifari de més de 30.000 milions d'euros, doncs, això és absolutament insostenible. Aquí hi ha hagut segurament un excés d'alguna manera, doncs, de subvencionar polítiques energètiques amb interessos o amb expectatives financeres i no pas d'alguna manera de desenvolupament tecnològic. Perquè es va primar molt la implantació d'energies i de tecnologies que encara no estaven prou madures amb costos absolutament impossibles d'assumir per part del mateix sistema, i amb un sistema artificial, tan artificial que més de 30.000 milions d'euros, ho repetixo, que afecten a tot l'Estat, doncs, no permeten

continuar amb aquest plantejament. I ara, malament, i encara pitjor, perquè només el que es fa és suturar el sistema financer, però no pas plantejar una alternativa amb una visió estratègica i al mateix temps veure quines repercussions tenen aquestes mesures financeres, pressupostàries sobre la nostra indústria o sobre els nous costos dels nostres ciutadans.

En qualsevol dels casos, val la pena remarcar, perquè em sembla que no hi coincidim, amb la valoració de la realitat, ja no dic amb les propostes, no? A nivell de generació elèctrica som autosuficients, i la MAT no es fa per importar energia francesa, sinó per tenir un nivell d'interconnexió i de garantia de funcionament tècnic del sistema i davant de contingències que es puguin donar en determinats moments. I això és una recomanació de sentit comú de la Unió Europea per a tots els països, amb independència dels seus models socials i dels seus projectes polítics, per tal de garantir que un 10 per cent de les seves necessitats estiguin cobertes en casos de contingència, doncs, per la interconnexió.

Per això creiem que hem d'acabar, al més aviat possible, la interconnexió amb França i per això creiem que la interconnexió per Tarragona amb aquesta nova línia que proposa el ministeri i el Govern Espanyol no són necessàries.

Ara, des d'una perspectiva de gas i de petroli, diguem-ho clar, sí, no som autosuficients: no tenim gas, no tenim petroli, com molts altres països del món. Per tant, nosaltres creiem que el nostre sistema energètic, que s'ha de basar en tant que anem avançant tranquil·lament i de la manera que ho puguem pagar, perquè, sobretot, tant a nivell de serveis públics com a nivell de subministrament energètic hem de tenir un model que sigui sostenible; sostenible no només en emissions de CO₂ i de contribució a les polítiques ambientals planetàries, sinó sostenibles sobretot financerament. Perquè això és el que ha passat: s'han impulsat des de l'Estat espanyol, d'una manera desmesurada, les energies renovables sense tenir present quins costos tenia sobre el sistema actual i vigent i si aquestes inversions es podien pagar i finançar amb els mateixos recursos generats pel sistema elèctric. I això s'ha demostrat que és impossible.

I també hem de ser molt curosos perquè la transició cap aquests nous models, que és evident que hi hem d'anar avançant, però que a Europa també s'està revisant, tot això de l'autoconsum hi hem d'anar avançant, però també hem de tenir present que com més autoconsum d'alguna manera promocionem, hem de veure que la resta de ciutadans que no tinguin possibilitats d'autoconsum..., pagaran l'energia més cara? Bé. En tot cas... (*Veus de fons.*) No, no..., ja sé que això no es contempla financerament, perquè no es contempla, només es plantegen coses absolutament inviables. I, en aquest sentit, els haig de dir que el que hem de fer –que el que hem de fer– és continuar apostant d'una manera correcta per un sistema que sigui sostenible des d'un punt de vista energètic. Catalunya està avançant cap aquests objectius fixats per Europa de la triple 20, i, per tant, doncs, d'intentar anar reduint el nostre consum energètic, estalvi, d'anar reduint les

nostres emissions, d'anar incorporant energies renovables, però fer-ho, sobretot, des d'una perspectiva raonablement sostenible sobretot també des d'un punt de vista financer.

El problema que avui tenim és que el sistema elèctric espanyol s'ha demostrat, una vegada més, molt ineficient, que té sobre costos, que té avui amenaces sobre el nostre sistema industrial. I, en aquest sentit, el Govern està planificant la política energètica del futur jo crec que amb un cert ampli consens, tant tècnic com polític, i al mateix temps també intentar donar respostes a les urgències del present perquè estan afectant d'una manera molt clara uns determinats sectors industrials del nostre país que estan amenaçats per aquestes polítiques que, ho repeteixo, no són gens comprensibles amb la nostra realitat del nostre sistema econòmic.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la promoció turística de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre la promoció turística de Catalunya (tram. 300-00109/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Presidenta... Diputats i diputades, senyor conseller, avui el Grup Parlamentari Popular presenta aquesta interpellació per parlar de turisme. No ho farem des de la perspectiva del Pla estratègic de turisme o el màrqueting de turisme del Govern de la Generalitat, ja que va ser debatut en aquesta cambra per un altre grup parlamentari. Per cert, que encara estem esperant que els acords d'aquesta moció es portin a terme.

Ningú pot discutir que s'ha tancat una bona temporada turística del 2013. Ha estat una temporada rècord per Catalunya. Barcelona és avui la dècima ciutat més visitada del món, i la costa catalana el primer destí de vacances d'Europa, amb ocupacions d'un 90 per cent o superiors a la costa; lamentablement no es pot dir el mateix de l'interior de Catalunya. Pel que fa referència a hotels, a càmpings o cases rurals, com sí, per exemple, fent estadístiques, hotels i càmpings de Lleida que mostren un descens de viatgers ha estat d'un 7 per cent, mentre al costat, Osca, ha tingut un increment d'un 2 per cent.

Per al sector, com és lògic, l'ocupació és important, per això li preocupa enormement el descens de turisme de la resta d'Espanya. És cert que la davallada d'aquest sector ha estat compensada per l'increment considerable de turisme estranger. Els experts en turisme mantenen el criteri de mantenir, com a primer client, els turistes de la resta d'Espanya, perquè així es mantingui l'equilibri del turisme visitant. No s'ha d'oblidar que els efectes de la revolta de la Primavera àrab

ha canviat la tendència del destí turístic estranger en benefici a Catalunya, però també aquest és un fet estacional, no és un fet que es pugui garantir per al futur.

El turisme de la resta d'Espanya toca fons a Catalunya. Així ho demostren les estadístiques pel que fa referència al 2013. Catalunya ha estat la comunitat autònoma de destinació que major caiguda interanual ha tingut: prop d'un 30 per cent. És a dir, 28,6 per cent els indicadors que ens dona Famitur. Els motius dels descens del turisme nacional pot trobar-se, en un primer lloc, en la crisi pròpia que pateix Espanya, que fa que molts ciutadans espanyols no viatgin o bé que retallin les seves estades a Catalunya; però també es poden donar uns altres factors com pot ser l'efecte de l'impost turístic, que no taxa turística; podria ser cert que el turista estranger està més familiaritzat amb la cultura del que són les taxes turístiques i no pas el turisme de la resta d'Espanya que pot canviar el seu destí a unes altres comunitats autònomes que no tinguin aquest impost impositiu que grava les seues butxaques.

He parlat de crisis i he parlat d'impost turístic, com dos aspectes que poden influir en el descens del turisme de la resta d'Espanya, però també no es pot oblidar, o senzillament amagar, que la conjuntura política d'Espanya incideix en el descens del turisme de la resta d'Espanya., i això ho manifesta un president d'una associació hotelera catalana, no ho dic jo, quan expressa textualment: «El procés sobiranista a Catalunya tampoc beneficia en absolut el sector i ha accentuat el seu decrement.» És a dir, crear el que és l'antipatia.

Gràcies al turisme estranger, molt especialment el rus, ha palliat la caiguda del turisme nacional, és a dir, de la resta d'Espanya, encara que una cosa és l'ocupació i una altra diferent és la facturació, que no deixa de ser el més important per a l'explotació turística i que ha tingut resultats negatius, per exemple, als hotels de la Costa Daurada, que calculen la caiguda en un 5 per cent de facturació i en un 10 per cent de beneficis.

Són encertades totes aquelles campanyes turístiques que van dirigides als sectors turístics en alça, com ho pot ser el rus, o també a l'incipient, com ho pot ser el xinès, a través d'aquesta instal·lació o indústria hotelera de Barcelona World.

Però no es pot deixar al marge un sector important com el turisme de la resta d'Espanya, corregint aquells factors que poden ser negatius, s'han de fer campanyes que, davant d'una possible recuperació econòmica, torni aquí, al destí que tenien d'origen, a Catalunya; una revisió dels costos o cultura del que fa referència a la taxa turística, i tractar que el debat polític català no afecti el reclam turístic de Catalunya.

He parlat de descens del turisme de la resta d'Espanya i he indicat en un dels motius l'anomenada «taxa turística». Aprofitaré aquesta interpellació per parlar també d'aquest tipus impositiu. Vostè em dirà que nosaltres el vam votar a favor. És cert, senyor conseller. Però no oblidí que gràcies a nosaltres es va moderar l'impost i va quedar supeditat a la valoració d'aquest. El compromís del Govern d'establir la llei que regula l'impost turístic va ser el de fer un balanç a l'any de l'entrada en vigor –estem parlant de novembre del 2012. I a data

d'avui encara no tenim uns coneixements de quin ha estat el valor i el comportament d'aquest impost.

He reiterat el qualificatiu d'«impost» i no pas de «taxa», i ho faig perquè no considero que el 30 per cent total que es repercuteix als municipis se pugui entendre com un impost finalista. El Govern de la Generalitat ha calculat un import del Fons de foment del turisme al voltant de 40 milions, dels quals el 30 per cent, com he dit abans, va a les administracions locals i el 70 per cent restant va a la Generalitat de Catalunya. Pel fet de no conèixer el comportament de l'impost, tant pel sector com per les administracions locals, turístiques..., hi estan cada cop més interessats i volen saber i conèixer el comportament i, molt especialment, la liquidació d'aquest.

L'esforç del sector turístic..., és que se converteix en un recaptador de l'impost de la Generalitat, amb problemes reals que això comporta, com a recaptadors, que és el cas del procediment requerit pel que fa a documentar les exempcions de menors, especialment en els àmbits de període de vacances o en les arribades de grups nombrosos. El sector turístic demana la garantia màxima d'eficàcia i eficiència dels recursos obtinguts de l'impost turístic per poder assegurar la seva integritat al servei de la promoció turística; integritat total destinada a la promoció turística.

A nivell de municipis turístics, aquests volen vigilar i garantir que l'ús dels fons generats de l'impost turístic siga adient i no amaguin..., per sufragar la mala gestió d'algunes activitats turístiques, com poden ser museus, circuits i patronats, i, ho torno a dir, una mala gestió que comporti unes pèrdues, i que, realment, el que s'hauria de veure és més corregir-les que no portar aquests ingressos que té el fons de recaptació de l'impost turístic per a aquests menesters.

Senyor conseller, vull finalitzar la meua primera intervenció parlant del complex industrial turístic de Barcelona World. Em penso que ja s'ho veia vindre, que està prevista la seua construcció a la província de Tarragona, en els termes municipals dels municipis de Salou i Vila-seca. I ho faig perquè és una activitat turística, i vostè, senyor conseller, és el responsable de turisme del Govern de la Generalitat de Catalunya. Ho faig perquè és una activitat comercial, i vostè és el responsable de comerç del Govern de Catalunya. I ho faig perquè dóna vostè la sensació d'estar fugint d'estudi.

Senyor conseller, el fet de l'acord definitiu del repartiment de la fiscalitat del Consorci Recreatiu i Turístic, més conegut com el CRT, ha estat el motiu perquè ho porti directament el conseller d'Economia i no vostè? Si aquest ha estat el motiu, com que les seues sol·licituds de compareixença a la Comissió d'Empresa i Ocupació han estat votades en contra per Convergència i Unió i Esquerra Republicana, per portar-les a la Comissió d'Economia, i que totes les iniciatives respecte i que anaven encaminades a vostè no han tingut cap resposta, avui, senyor conseller, toca que vostè agafe les regnes.

I en la segona intervenció continuaré parlant d'aquest tema del Barcelona World.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Bé, senyor Luna, entenc, doncs, la seva inquietud com a diputat, però li haig de dir que, pel que fa a la moció a què vostè ha fet referència, encara estem dins de termini per donar explicacions sobre el seu compliment. I dins, precisament, dels compromisos, era la meua presència i la meua compareixença. que he demanat jo, jo mateix, no l'ha demanada pas cap altre grup, per comparèixer en la propera comissió, el dia 11 de desembre, precisament per explicar el pla estratègic, per valorar el Pla de màrqueting turístic i també per fer balanç del primer any d'implantació de l'impost –ho he dit, eh?–, de l'impost sobre les estades en establiment turístic.

Anem per parts. En primer lloc, li haig de dir que el turisme continua sent no només una part molt important de la nostra economia, realitat econòmica, per la seva contribució al producte interior brut, però també, evidentment, doncs, per la seva capacitat de generació d'ocupació, per la seva atenció sobre la formació dels nostres professionals, pel necessari, també, desenvolupament d'infraestructures, per la seva aportació, també, al desenvolupament tecnològic en aquest sector. Però sobretot també perquè configura una mica el nostre projecte de país, en part.

Sobre els recursos formidables... I aprofito per felicitar una vegada més l'èxit de la nostra gastronomia i dels nostres restauradors, en el país; ahir amb noves estrelles Michelin a uns quants restaurants més de Catalunya. Ja tenim seixanta-cinc estrelles, doncs, que ens categoritzen com una de les gastronomies de més qualitat del nostre entorn, i fins i tot del món occidental i del món. Per tant, doncs, aquí també hem sabut construir recursos, destinacions, i al mateix temps hi hem abocat la nostra vocació d'hospitalitat.

Per tant, el sector del turisme continua sent fins i tot admirat, i el nostre model, reconegut i seguit arreu del món. Aquests dies tenim la fira del turisme de negocis, que s'està desenvolupant en aquest cas a la Fira de Barcelona, amb visitants, amb més de quatre o cinc mil visitants operadors internacionals de diferents països.

I, per tant, Catalunya i Barcelona continuem sent referent i continuem creixent. Així com l'any passat vam créixer prop del 10 per cent en nombre de turistes que visitaven el nostre país, vam créixer pràcticament un 14 per cent en els ingressos generats, aquest any estarem en xifres que se situaran sobre el 7 o el 8 per cent d'increment de turistes; però, evidentment, també encara creixent més en la despesa, i, per tant, amb un creixement de la despesa del 12 per cent. Per tant, s'incrementa molt més la despesa mitjana per turista que no pas el nombre de turistes absolut, que vol dir que estem apostant per la qualitat, pel valor afegit i, per tant, en definitiva, per l'aposta per l'excel·lència i pel turisme, ho repeteixo, de qualitat.

Dins d'aquesta valoració positiva, home, en un país que té 7.400.000 habitants i que rep 20 milions de turistes de fora del seu país –15 milions de turistes estrangers i 5 milions, prop de 5 milions de turisme espanyol, per tant el nostre mercat més important; 20 milions de turistes sobre 7 milions i mig, excepte unes illes petites..., hi han pocs països..., estem molt per sobre del que França en aquests moments té des d'un punt de vista relatiu a la seva població–, ja dona mostra que és un sector que en aquests moments està a l'alça.

Jo hauria preferit no entrar-hi i no hi entraré, només li donaré unes xifres, perquè vostè volia portar una part del debat, doncs, cap a allò que no té raó, que és veure si el debat sobiranista afecta la vinguda o no del turisme espanyol a Catalunya. És cert, el turisme espanyol en els darrers anys ha tingut una certa disminució. Els darrers dotze mesos últims –per tant, no el 2013 sencer, perquè no el puc tenir, però d'octubre a octubre– les pernoctacions de turistes procedents de la resta de l'Estat espanyol van disminuir un 6,7 per cent; el català, el turisme interior català, un 11,6; el 2012, un 8,2 per cent. Però el 2007 no hi havia debat sobiranista, oi? (*Pausa.*) No. Va disminuir, el 2008, un 5,8 per cent. I el 2009? Un 21,1 per cent. I el 2010? Un 8,6 per cent. És a dir, el 2008, el 2009 i el 2010, disminucions molts superiors a les dels darrers dos anys, que és quan, segons vostès, hi ha el debat sobiranista.

Per tant, aquesta fluctuació del turisme espanyol és deguda a la situació de depressió econòmica de l'economia espanyola en general i, per tant, de la situació, evidentment, d'expectatives de futur. Esperem que això es vagi modificant els propers mesos i els propers anys. Crec que en podrem fer una valoració positiva, perquè hem observat que el més d'agost i el mes de setembre, no pas el mes de juliol, que vull recordar que el mes de juny i juliol no vam tenir una bona climatologia..., però, en canvi, el mes d'agost i el mes de setembre varem tenir una valoració o una activació del turisme en aquest cas de la resta de l'Estat espanyol molt superior a l'any anterior, amb increments el mes d'agost del 7 per cent i el mes de setembre del 21 per cent. Per tant, es tracta d'una influència en aquest sentit..., clarament des d'una perspectiva econòmica, perquè continuem tenint una capacitat de seducció, d'atracció, d'interès notable.

I també li vull que no ens despitsem. I que sabem quines són les nostres prioritats. I que en aquest sentit tant el pla estratègic..., que vull recordar que el que fa és una anàlisi de la nostra oferta turística –el pla estratègic valora les nostres potencialitats, les nostres destinacions, les nostres fortaleses, els nostres sectors, els nostres equilibris–, però, en canvi, el pla de màrqueting el que fa és una anàlisi de la demanda, i, per tant, quins mercats són els més madurs, els prioritaris, on hem de concentrar els nostres esforços, quins són els mercats emergents...

I, escolti'm, clarament, prioritat estratègica, mercats madurs i propers: Alemanya, França, Espanya, el Regne Unit, Benelux. Som molt conscients que els dos grans mercats que en volum quantitatiu aporten més turistes a Catalunya són el mercat espanyol i el mercat francès, els dos nostres mercats de proximitat.

I així continuarà sent. Però també és evident que cada vegada més tenim més turistes alemanys, més turistes anglesos, més turistes dels Països Baixos. I que estem prestant molta atenció, també, en aquest sentit, doncs, a altres tipus de mercats, sobretot als mercats emergents: Rússia, tots els països, d'alguna manera, de l'antic bloc, diguem-ho així, soviètic; per tant, els països de l'Europa central i de l'Europa de l'est, d'Eslovènia, Ucraïna, Txèquia, Eslovàquia, Hongria, Polònia. Però també, evidentment, mercats més llunyans que continuen amb uns nivells d'increment molt importants en la nostra oferta turística, com és la Xina, tot el Sud-est asiàtic o els Estats Units. I també, evidentment, altres mercats més petits, però que també hi tenim una prioritat elevada, i, ja li dic, doncs, Itàlia, països nòrdics, Suïssa.

Tenim un pla de màrqueting ben estructurat. Som molt conscients que el turisme espanyol continua sent un turisme molt important per al nostre model turístic. I, en aquest sentit, els mercats domèstics, el propi i els de proximitat, són els que concentren més atenció. I també, evidentment, més actuacions de promoció. Dins del pla d'actuacions del 2013, el Pla de màrqueting turístic de Catalunya ha anat molt orientat, en definitiva, a aquests mercats –als mercats madurs, als mercats de proximitat– i també evidentment a altres mercats d'interès. Quan vulgui –i espero que en la compareixença podrem fer-ho amb més detall–, en podrem parlar.

I, finalment, la seva referència a l'impost, al que anomenem allò, col·loquialment, «la taxa turística», però que és un impost, i que s'ha desplegat, i així ha estat reconegut pel 99 per cent dels nostres interlocutors, dels nostres *stakeholders*, en aquest sentit, en el món turístic, i és que s'ha desenvolupat amb plena normalitat, i que està donant un molt bon resultat, i que, a més, estem complint, d'una manera a temps i jo diria que molt eficaçment –modestament, ho dic–, doncs, amb les transferències als ajuntaments, que ja han rebut en aquest sentit el primer i el segon trimestre. Si tot va bé, tenim ja les comissions previstes per a aquesta darrera setmana del mes de novembre, i dins del mes de desembre els ajuntaments també rebran el 30 per cent de les seves col·laboracions en aquests fons; fons que ens han permès continuar fent actuacions de promoció i de desenvolupament del nostre model i de la nostra oferta turística. Fins ara s'han recaptat, el primer i el segon trimestres i els dos mesos de l'any 2012, més de 18 milions d'euros; estic convençut que el tercer trimestre, és evident, juliol, agost i setembre, serà el trimestre on més increment d'aportacions hi hauran, i continuo creient que estarem per sobre dels 40 milions d'euros d'estimació de recaptació. Això ho podrem valorar finalment, doncs, a partir del mes de febrer o el mes de març, quan tinguem tancada la contribució i els ingressos fiscals en aquest sentit.

I li haig de dir que aquests ingressos han permès que ajuntaments i Generalitat, patronats de les diputacions provincials, continuem col·laborant d'una manera intensa en la promoció d'un model turístic que és un model de referència en la seva capacitat de concertació sector públic - sector privat, amb els instruments

de planificació i de màrqueting que hem aprovat i amb aquesta visió que continua essent una activitat molt important des d'un punt de vista econòmic, des d'un punt de vista tecnològic, des d'un punt de vista de cohesió social, des d'un punt de vista d'equilibri territorial, des d'un punt de vista de projecció de la nostra pròpia realitat, i que és evident que requereix, com així és, una atenció contínua, constant i oberta sobretot al consens, però..., per intentar també, i li ho dic molt sincerament, desfer tòpics o idees prefixades. Hem davallat més en turisme espanyol quan hi havia, com ara, crisi econòmica més dura que ara i no hi havia procés sobiranista que no pas els darrers dos anys, que amb procés sobiranista hem contingut una menor disminució d'aquest turisme. Per tant, ja li puc dir que no és un factor que en aquests moments estigui afectant el nostre mercat.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, diputats i diputades... Senyor conseller, celebri que anuncie la seua compareixença a la Comissió d'Empresa i Ocupació per a parlar de pla estratègic, de turisme i de l'impost turístic, i també el felicito, que vostè avui ha reconegut que no és una taxa, que és un impost. I dic que ho celebri perquè després de quasi un any de falta de compareixença, vostè, en aquesta comissió per parlar d'alguns temes..., ho va fer el dia que va prendre possessió o per donar explicacions del seu departament i no l'hem vist més. Per tant, benvingut sigui.

Jo no he criticat gens, gens ni mica, el tema de la situació turística de Catalunya. Al revés, he dit que hem arribat a unes quotes, de les millors, històriques. Jo li he parlat del descens del turisme a la resta d'Espanya i jo li he donat tres motius: la crisi, li he donat el segon motiu, que era l'impost turístic –i li parlava de cultura, eh?, de cultura–, i li he parlat del procés sobiranista. I vostè, no sé què ha passat, que s'ha centrat en el procés sobiranista. Coi, vostè diu que quan les dades que es donen..., i no les dono jo, són dades oficials, són d'abril del 2013. Vostès no han iniciat ja un procés sobiranista, separatista, independentista? Vostè no sap que aquest mes d'agost a molts llocs turístics s'estaven queixant els turistes de la resta d'Espanya perquè se sentien «agobiats» en algun cas a les seues zones turístiques per aquest procés que vostè capitaneja, conjuntament amb el senyor Junqueras i amb el senyor Artur Mas? Miri, nosaltres de sobirania hem passat de puntetes, no he volgut ni mencionar-lo quasi, perquè penso que és el millor que es pot fer pel turisme de fora. Però vostè hi ha entrat totalment.

Jo li estava dient també que vostè està parlant de l'impost de turisme. Escolti'm, el reconeixement o el que vostès tenien previst eren 40 milions. M'ha dit que hi ha 18 milions que estan recaptats i que possiblement amb els ingressos fiscals que es comptabilitzen en aquest període, que ha estat el més fort, vacacional, que són

els mesos d'agost, juliol i tal, es pugui arribar al voltant d'aquests 40 milions. Jo ho celebro, però continua la preocupació del sector i de les administracions locals: la liquidació d'aquests ingressos. On aniran a parar aquests ingressos? Aniran als ajuntaments que realment ho necessiten, ajuntaments que estan fent veritables esforços per mantindre's en condicions d'acollida de turistes? O aniran realment a unes altres coses, aquestes a què ens tenen acostumats amb aquest procés sobiranista que vostè abans mencionava? I què passarà? Que aquella mala gestió que s'està fent a molts llocs o activitats turístiques a Catalunya, mala gestió..., què pensa fer vostè? Tapar aquests forats amb els impostos turístics que puguin vindre de municipis de l'interior o de municipis que no siguin de Barcelona? O vostè realment farà polítiques que vagin a millorar aquesta gestió i almenys no tindre les pèrdues que s'estan tenint en consideració? Vol que li parli d'algun circuit? Vol que li parli d'alguna estació d'esquí? Vol que li parli...? Cas que es mereixen que continuïn endavant, però amb una millor gestió que la que tenen.

I, com que abans m'havia quedat en el tema de Barcelona World i no me'n volia oblidar, avui, senyor conseller, a vostè ja li han tret el motiu del perquè vostè no podia estar-hi al capdavant: era el CRT. El CRT, que era la preocupació, ja està solucionat. Abans d'ahir l'Ajuntament de Salou, cosa que vostès no tenien molt clara, va votar a favor del CRT. Això sí, el conseller Mas-Colell ho va fer de meravella, a cop de taló: «Jo te dono això, tu hi votes a favor.»

Bé, conseller, ara ja no hi res més, ara agafi vostè..., millor dit, el toro per les banyes, lideri vostè això de Barcelona World, comenci a donar la cara a Barcelona World i comencen a informar la gent. Senyor conseller, tenim dret a estar informats i saber la veritat, i dic «la veritat» perquè amb l'ocultisme que està duent a terme el Govern sobre Barcelona World tenim ja els nostres dubtes.

També, per la informació que tenim, el sector no té cap informació. Jo vaig estar l'altre dia reunit amb una associació de botiguers de Reus i no tenien cap informació. I és preocupant que els sectors, que les institucions no tinguin cap informació. Ni tampoc aquest Parlament de Catalunya; si algun diputat ha volgut tindre alguna informació, s'ha hagut de rascar la butxaca, pagar quaranta euros i anar a una associació empresarial a Salou per saber alguna cosa.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyor conseller.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Com que vostè és del Camp de Tarragona, senyor Lluís, ja li dic que aquesta nit espero saludar-lo en el sopar que el sector de turisme organitza a Vila-seca, al Camp de Tarragona, on tindrà ocasió (*remor de veus*)..., on tindrà ocasió... Ah, doncs, aleshores faci-ho millor, home,

perquè em sembla que és qüestió només de..., bé, de ser més simpàtic, home. (*Remor de veus*.)

Miri, jo vaig participar activament en les reunions per intentar desencallar el conflicte que..., és lògic: els municipis, els seus alcaldes, els pobles defensen raonablement, legítimament, els seus interessos davant de projectes i expectatives de futur. I en aquest sentit, doncs, la revisió..., perquè és evident que tenia també un termini de vigència del Consorci Recreatiu i Turístic de Vila-seca - Salou; va periclitat als seus vint anys, s'havia de revisar i renovar l'acord, s'havia d'alguna manera de continuar impulsant, perquè hi ha nous projectes que estic convençut que donaran encara més vitalitat i més dinamisme econòmic i més projecció turística al Camp de Tarragona i, d'una manera molt clara, també al nostre país en general, i puc dir modestament que vaig facilitar –i hi vaig participar amb el Departament d'Economia i amb altres responsables del Govern, amb l'Ajuntament de Salou i amb altres responsables locals i territorials– que hi hagués una bona solució. I, per tant, doncs, Salou ha vist també reconeguts el seu esforç i la seva col·laboració perquè aquest projecte, que ha de tenir aquest equilibri també de representació i de contribució al desenvolupament local, s'hagi pogut renovar. I Salou ha aprovat el nou acord, i en aquest sentit, doncs, renovarem el CRT.

I no s'amoïni, que jo intentaré, tant amb el sector comercial com amb el sector turístic, ser, com ho sóc des de fa onze mesos, doncs, l'interlocutor del Govern i explicarem a bastament, com ja s'ha fet, amb sessions, a alguna de les quals hi ha fet vostè referència i altres que s'han anat fent, més sectorials, i ho continuarem fent, sobretot a mesura que es comenci a concretar, que serà molt aviat, el projecte, les fases i la dimensió d'aquest ambiciós projecte, que estic convençut que vindrà a complementar la nostra oferta turística.

Perquè val la pena recordar només una idea: aquest projecte de Barcelona World té sobretot una vocació, que és oferir a un determinat mercat turístic una oferta que avui Catalunya no té, i, per tant, anem a complementar, enriquir i diversificar la nostra oferta turística. I estic convençut que es faran les coses bé i que, a més, doncs, serà de compartida satisfacció per part de pràcticament tothom.

El comitè bilateral de Turisme, d'Economia i Empresa i Ocupació es torna a reunir d'aquí a deu dies, i decidirem ja les retribucions i les aportacions, doncs, del tercer trimestre, i estaré en condicions, quan comparegui l'11 de desembre, d'informar sobre la recaptació de l'impost turístic, que, ho torno a repetir, s'ha desplegat, s'ha implementat amb plena col·laboració –i ho haig de dir– del sector empresarial, perquè és evident que actuen d'alguna manera de gestors, de transmissors, perquè és una pernoctació, un impost que paguen els mateixos turistes, que recaptin els hotels, els càmpings, el turisme rural, els apartaments, els habitatges d'ús turístic, i que, evidentment, reverteix en la mateixa economia.

Hi havien dubtes de si aquest impost revertiria al cent per cent en polítiques turístiques. Al cent per cent. El cent per cent de la recaptació de la taxa, de l'impost de

les pernoctacions i de les estades turístiques es destina a turisme, el gestionen la Direcció General de Turisme i l'Agència Catalana de Turisme i els ajuntaments; el cent per cent, tot. I va destinat a moltes campanyes de promoció, a donar suport a petites iniciatives i a grans projectes, i a infraestructures que tenen també un ressò i una repercussió en el món del turisme. Sí, una part també..., col·laborem amb el pressupost del Circuit de Catalunya, o també, evidentment, en tot el que són les infraestructures i les instal·lacions del turisme d'hivern, del turisme de neu, i que contribueixen, evidentment també, que tinguem una activitat econòmica repercutida i repartida pel territori.

Molt satisfets de l'increment que hem copsat el mes d'agost i el mes de setembre pel que fa al turisme de proximitat, domèstic, i al turisme espanyol; molt satisfets per l'increment que s'ha donat, molt per sobre dels increments que hem tingut al llarg dels darrers anys, i, per tant, espero que això es vagi consolidant. Ens vam preocupar molt els anys 2008, 2009 i 2010 per la davallada del turisme espanyol, i hem observat com el 2012 i 2013 hi ha menys caiguda i, per tant, vol dir que el factor econòmic es comença a estabilitzar i que altres factors no hi tenen cap incidència.

Tenim un territori molt divers, un clima excepcional, uns recursos que hem sabut, d'alguna manera, explotar d'una manera excel·lent i una vocació d'hospitalitat que també la nostra gent aboca amb relació als nostres visitants. Catalunya és una gran, una grandíssima destinació turística. I al mateix temps estem en condicions d'augmentar l'activitat en aquest sector, apostant per la qualitat –no pel *low-cost*, per la qualitat–, i aquest és un propòsit de l'estratègia.

Acabo, presidenta. Mantindrem el lideratge d'arribades de turistes internacionals a nivell espanyol, a nivell europeu. Captarem turisme internacional de destinacions emergents; estem treballant amb mercats sud-americans i amb mercats asiàtics. Contribuirem des del turisme a la internacionalització també de la nostra oferta de turisme interior, i és un repte que desplegem els propers mesos. I sobretot a partir de les noves tecnologies, de la formació i, en definitiva, de la concertació, estic convençut que continuarem fent del turisme un motiu de generació de riquesa i, sobretot, d'orgull de país.

Moltes gràcies.

La presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques per garantir el dret a l'habitatge i el reallotjament de famílies desnonades.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques per a garantir el dret a l'habitatge i el reallotjament de famílies desnonades (tram. 300-00103/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Conseller, començo aquesta interpellació amb una dada, una dada molt significativa, una dada que diu que des del 2008 al nostre país s'han produït cinquanta mil llançaments hipotecaris, és a dir, uns cinquanta mil desnonaments. Aquesta dada, que vostè coneix perfectament, dibuixa una realitat social al nostre país, on l'emergència habitacional en què viuen molts dels nostres conciutadans s'ha convertit en una prioritat màxima.

El manteniment de l'habitatge habitual s'ha convertit en el principal problema en matèria no només de polítiques urbanístiques, sinó també fonamental en l'àmbit de les polítiques de benestar. De fet, no caldria recórrer a aquesta xifra que exposava ni a d'altres que poden il·lustrar aquesta situació per saber la magnitud d'un problema que té repercussions dramàtiques. Aquest és un problema evident, clar, conegut, que coneixem tots.

No cal anar a les xifres, deia, per saber que, a més, aquesta és una tendència que s'allargarà, que malauradament els propers mesos serà massa real, massa crua, i el nombre de famílies desnonades creixerà. Avui, demà, la setmana vinent, molts catalans i catalanes viuran amb l'amenaça d'un llançament hipotecari, amb l'amenaça de viure un procés que faci que acabin expulsats de casa seva. I quan això passa algunes d'aquestes persones troben en la seva xarxa familiar l'ajuda necessària per fer-hi front; d'altres, però, no tenen ni això i han de confiar en l'Administració o en les entitats socials, que fan una feina ingent en aquest sentit per poder posar remei a aquesta situació en què es troben.

És una realitat dura, deia, una realitat severa que afecta no només aquells que la viuen en pròpia carn, sinó que ens interpella, d'alguna manera o altra, a tots: a cada ciutat del país, a cada poble, a cada barri es donen casos de desnonaments, a cada un dels nostres municipis es donen casos de famílies desnonades. L'habitatge, per tant, és un problema que ens ha esclatat de manera contundent els darrers anys, però, evidentment, no és un problema nou; de fet, d'una o altra manera, sempre ha estat una qüestió, sempre ha estat un problema present en l'activitat pública i en el debat ciutadà. El dret a l'accés a l'habitatge digne no ha estat mai un dret efectiu, que l'hàgim fet efectiu. No hem estat capaços, les administracions públiques, de garantir-lo totalment mai, i això ha estat, en gran mesura, perquè no hem estat capaços d'assentar les bases d'una política d'habitatge estable i estratègica, una política que, més enllà de les conjuntures de cada moment, es perfilés amb vocació de continuïtat. Al contrari, hem anat responenent en la mesura que canviava el mercat immobiliari amb pautes més pròpies de dinàmiques reactives que propositives. Encara hi diria més: s'ha actuat pensant en l'habitatge com a motor econòmic més que com un dret de les persones, pensant i contribuint més en el creixement que a fer-ne efectiva la funció social que evidentment té. Hem construït un relat, els darrers anys, més lligat al negoci que a les necessitats socials, un relat que ha comportat, finalment, que hi hagi bancs rescatats amb gent al carrer.

No hem arribat mai a temps a poder contrarestar les fallides del mercat, perquè hem anat sempre a remolc. Vam arribar tard al cicle de la bombolla, és cert, però hi havien instruments, per exemple, les reserves del sòl en planejament per fer habitatge protegit, que no van ser operatives, certament, fins a la reforma de la Llei d'urbanisme del 2004, i molts dels plantejaments, també és veritat, de la Llei d'habitatge van néixer amb el pas canviat. Però, com a resposta, no hem modelat aquests instruments, no els hem reforçat, sinó que ens hem trobat el desmantellament d'alguns d'aquests instruments legals i de gestió que havíem anat generant en el temps i que no només eren vàlids per gestionar el moment present en què ens trobàvem, sinó que eren imprescindibles per encarar amb garanties el futur.

Sigui com sigui, en tot cas, fer un repàs històric pot semblar retòric si no va acompanyat de l'exercici de realisme pràctic que en aquests moments estem obligats a fer. La veritat és, conseller, que el problema és ara i aquí, i això no ho podem obviar, però també en el futur: el problema és ara i aquí, però també en els anys que vindran. El problema és per a cadascuna de les famílies que demà es poden quedar al carrer, i en aquest àmbit ens juguem el benestar, gairebé els mínims vitals de molta de la nostra gent, però també, tinguem-ho en compte, aquesta és una qüestió que la ciutadania percep com una prova de foc per a l'Administració per demostrar que l'Administració està al seu servei, que és un instrument necessari al servei de les necessitats i les demandes de la gent.

Sap perfectament, senyor conseller, que no dramatitzo. Estic convençut que comparteix aquesta lectura, estic convençut que no són indiferents, al seu departament, al drama dels desnonaments i l'accés i, sobretot en aquests moments, al manteniment de l'habitatge. No podria ser d'una altra manera; sé perfectament que comparteixen aquesta lectura, poc o molt, que acabo de fer. Volem creure que els amoïna, que els preocupa, que els ocupa aquesta situació, aquesta realitat, però en els darrers temps, en els darrers mesos o en les darreres setmanes els fets no acaben de dir-nos el mateix, els fets no acaben de demostrar-nos el mateix. No notem prou que aquest sigui un objectiu primordial per a vostès; és més, alguns indicis que rebem darrerament ens semblen, fins i tot, contradictoris en aquest sentit. Hem detectat que aquesta sensibilitat a la reacció no hi és prou, o almenys nosaltres no la sabem veure prou. Fins i tot hem percebut una certa tendència a fer passos enrere respecte al que havíem anat construint, al que havíem anat aconseguint en els darrers anys. De fet, com una espècie de Penèlope de les polítiques públiques en l'àmbit de l'habitatge, sembla que es vulgui eliminar de nit allò que s'ha anat teixint de dia, allò que s'han anat teixint en els darrers anys. Sense anar més lluny, ahir mateix sentíem amb preocupació, ens alarmava sobre manera, quan vostè no només no negava la possibilitat que es puguin vendre més de catorze mil habitatges socials propietat, en aquests moments, de l'Incasòl, sinó que, anant més enllà, fins i tot assegurava que aquesta era una forma necessària, una manera necessària, una mesura útil per incrementar les entrades de diners.

En els moments que vivim, conseller, en què un dels grans problemes socials del país és el manteniment de l'habitatge, no es pot plantejar, entenem nosaltres de cap manera, la venda de pisos socials. En el camí, amb l'objectiu d'incrementar els ingressos, creiem que no tot s'hi val. Hi ha elements que haurien de ser fronteres infranquejables; en aquests moments hauríem de fer just el contrari del que es despenia de les seves paraules d'ahir; és a dir, incrementar i no disminuir el parc d'habitatge de protecció oficial. Per això, conseller, l'avisem –ho fèiem ahir i ho tornem a fer avui– que ni compartim ni entenem aquesta mesura, que ni compartim ni entenem aquesta possibilitat i que, evidentment, nosaltres no la recolzarem. I això no vol dir, al contrari, que no siguem conscients –m'imagino que és el que ens dirà– que les circumstàncies econòmiques són les que són, que són dures, que són complicades; evidentment. Això no vol dir, tampoc, en absolut, que no siguem conscients que la situació econòmica d'ofec per part de l'Estat ens afecta la pròpia capacitat de generar polítiques socials, en aquest cas polítiques d'habitatge; això és evident i no només ho afirmem, sinó que els demanem que vostès també ho afirmen encara amb més rotunditat i amb més contundència del que ho fan. Però, conseller, també creiem que en l'àmbit de l'habitatge ens hi juguem massa com per no consensuar-hi uns límits, uns conceptes clars, compartits, fins i tot una agenda i uns plantejaments comuns.

Què li proposem, aleshores? Li proposem dues coses que són evidents, d'altra banda. Per una banda, una resposta conjuntural; el problema, deia, és ara i aquí i, per tant, hi hem de prestar la màxima atenció, però també una visió, i aquesta és importantíssima, una visió més estructural. Per tant, en primer lloc proposem insistir en el camp de les mesures concretes, específiques, que facin front al problema que viu molta part dels nostres conciutadans. Si volen, són cures palliatives, efectivament, però són absolutament necessàries: hi ha gent que espera que els puguem donar resposta, gent que no entén que se'ls faci fora i després casa seva quedi buida. Però també els emplacem a construir una política d'habitatge integral, estable, estratègica, previsible, també, que es basi en determinats consensos polítics i socials, una política d'habitatge que respongui a les demandes d'avui, però sobretot dibuixi els reptes de demà.

I per afrontar aquest doble objectiu –en parlarem després– cal tornar a lligar, entenem nosaltres, les polítiques d'habitatge per un costat i les polítiques urbanístiques de l'altre, que progressivament, en els darrers anys i al nostre entendre, s'han anat desvinculant. Dit d'una altra manera: és imprescindible que tornem a unir sòl i usos per impedir l'especulació i al mateix temps per fer efectiu el dret a l'habitatge entès com un hàbitat. En aquest sentit, és imprescindible, senyor conseller, que tornem a la planificació territorial. I aquestes dues visions –aquesta més estratègica i aquesta més conjuntural– no estan renyides, al contrari, en aquests moments s'acompanyen, es complementen, de fet, es necessiten, perquè sense les primeres, conseller, tenim gent al carrer, però sense les segones hi tindrem generacions.

Per tant –i en parlarem després, i dibuixarem algunes de les mesures que nosaltres li proposem–, li proposem que treballem conjuntament en aquest doble aspecte: en les mesures palliatives, conjunturals, però també, i sobretot, amb un dibuix estructural de les polítiques d'habitatge.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustre diputat, consellera, senyores i senyors diputats que ens acompanyen, bé, en primer lloc, diputat Torrent, confirmar-li que compartim la diagnòsi que vostè fa de la gravetat del moment, de la gravetat de la situació, i confio, eh?, doncs, que també compartim les respostes tant de conjuntura com de mitjà i llarg termini que donem.

Fer-li notar que, com ha estat ja reiteradament explicat per part del secretari d'Habitatge, per part de mi mateix com a conseller, aquí en seu parlamentària, del Departament de Territori i Sostenibilitat, les polítiques d'habitatge i les polítiques de transport públic, les polítiques de mobilitat, segurament, són les dues que podríem considerar estratègiques, prioritàries, que han de ser absolutament marginades de qualsevol tipus d'ajust pressupostari, i així ho hem pogut procurar i crec que ho hem fet raonablement bé. Les polítiques d'habitatge cregui'm que són una absoluta prioritat per al Govern. Altra cosa és que, efectivament, el moment és especialment dur, el moment és especialment difícil i, per tant, tots, el món local, la societat civil, Càritas, els sindicats, Creu Roja estem d'acord amb el Govern de Catalunya plantant cara a aquesta situació de recessió econòmica, que ha tingut efectes perniciosos en un dret fonamental com és el dret de l'accés a l'habitatge.

Les dades continuem sent negatives, preocupants, no podem sinó lamentar que el primer semestre de l'any 13 hi hagin hagut 9.256 desnonaments, segons dades oficials del Consell General del Poder Judicial. Si el Govern volgués estar a la defensiva, podria dir: «Home, significativament inferiors a les que es van produir l'any passat.» És cert, perquè, si analitzem quines execucions immobiliàries hi han hagut o quins impagaments de lloguer han suposat al final també desnonaments, doncs, constataríem que estem millor que no ho estàvem en termes relatius respecte a l'any 12. De fet, això seria un consol absurd, eh?, que el Govern no hauria d'acceptar com a reconfortant, perquè, en definitiva, 9.256 desnonaments en el primer semestre de l'any són molts desnonaments i, per tant, hi hem de continuar plantant cara.

Què fa el Govern en aquests moments? Vostè ho coneix perfectament. En primer lloc, anem engolint un deute heretat; un deute heretat que és molt important. Pensi que quan el Govern va prendre possessió, el Go-

vern anterior, es va trobar amb un deute acumulat per polítiques diverses de promoció d'habitatge, algunes d'encertades i algunes d'obertament desencertades, eh?, generant promocions d'habitatge protegit, social, en municipis que no tenien cap tipus de demanda acreditada, per valor de més de 100 milions d'euros. Aquell valor de més de 100 milions d'euros de deute avui dia són a penes 20 milions, continua sent una factura important, però és una llosa que hem d'anar corregint, hem d'anar evitant.

En tot cas, però, en el que sí que ens hem centrat i hem desplegat tota una bateria de polítiques, jo crec, molt important, és en el que en podríem dir «polítiques socials d'habitatge». Les polítiques socials d'habitatge no només no han vist ni han patit cap tipus d'ajust pressupostari, sinó que han vist incrementat el seu pressupost. Em vaig comprometre que aquesta legislatura destinaríem 200 milions d'euros a garantir polítiques diverses socials des del punt de vista de l'habitatge. Enguany, per exemple, vostè, ara quan analitzi el pressupost, constatarà que el que eren 51 milions destinats a aquest tipus de recursos, enguany, l'any 14, doncs, disposarem de 58 milions. Això vol dir que en aquests moments estem atenent aquesta qüestió, aquesta dimensió, n'hem fet una prioritat, i ho confirma que trenta mil famílies s'han pogut beneficiar d'algun tipus de suport en matèria d'habitatge.

Els programes que estem duent a terme vostès els coneixen. Jo en voldria destacar l'Ofideute, un programa que va agafant cos, que va aconseguint la concertació amb el món local i que ja pot presumir, eh?, que ha estat capaç de concertar més de vuit-centes solucions: dacions en pagament, vendes d'habitatge, etcètera; en definitiva, evitant el trauma afegit des del punt de vista econòmic que suposa la pèrdua de l'habitatge. Hi ha un nombre important de prestacions per al pagament de lloguer. De les divuit mil prestacions que l'any 2012 es van dur a terme, enguany ja hem passat a les vint mil, i hi ha una línia important d'ajuts implícits, en definitiva, de suport a fer possible el pagament del lloguer, que no fa sinó créixer, i jo crec que ens ha de reconfortar, perquè vol dir que, discretament, anem atenent aquesta necessitat tant com podem. Bé, jo li dono alguns indicis, eh?, que podria anar desplegant, que, en tot cas, confirmen que per nosaltres això és una prioritat, que no podem estar-ne satisfets perquè el problema és greu, però que el Govern hi planta cara amb els recursos, que, com sabem tots, són limitats.

Bé, aquests són ajuts i recursos preventius, que en podríem dir, hi ha ajuts també de tipus palliatiu, que vostè s'hi referia, o de tipus reactiu. La mesa d'emergències socials ha fet molt bona feina; les prestacions econòmiques d'urgència per a persones desnonades fan una bona feina, i ens ajuden, i la Taula sobre Desnonaments, que es va aprovar el 17 de setembre per part del Govern, presidida pel Departament de Justícia, és un bon instrument per a la concertació d'aquestes polítiques.

En paral·lel, liderat pel secretari d'Habitatge, que ens acompanya avui aquí, estem buscant i aconseguint acords importants amb les diverses entitats financeres per disposar d'un estoc d'habitatges que hi ha arreu del

país i que, en aquests moments, està desocupat. Estem negociant amb la Sareb. Aconseguirem, eh?, i jo n'estic convençut, la cessió d'un bon nombre d'habitatges per ser gestionats pel nostre instrument, per l'Agència Catalana de l'Habitatge. Vam tancar un acord important amb Catalunya Caixa; inicialment, aquest acord havia de suposar la transferència de quatre-cents habitatges al Govern de Catalunya; finalment, han estat molts més els habitatges que s'han posat a disposició del Govern i jo crec que en les properes setmanes arribarà també un acord amb Bankia que farà possible, també, reforçar encara el nostre parc d'habitatges. Al costat d'aquests acords amb les entitats financeres, hem establert un important conveni amb el TCJ que s'inscriu, eh?, en aquesta vocació que tots ens alineem amb els objectius que hem fixat el Govern i en les prioritats que vostè reclamava que atenguem.

Bé, dit això, és evident que hi ha moltes incidències, que hi ha molts problemes, i l'exemple que hem viscut a Salt, doncs, segur que ens ha confirmat que aquest continuava sent un tema de rabiosa actualitat. Tingui vostè, però, la tranquil·litat, la seguretat que el Govern, d'ordinari, dona resposta adequada, rigorosa, solvent per garantir aquest dret de l'habitatge. Crec que ho estem fent amb rigor; estic raonablement satisfet de la feina que està fent la mesa d'emergències, que ha donat resposta a problemes com els de Salt, però que a la mateixa setmana que actuava a Salt donava respostes a famílies de Cunit, a famílies de Mataró, de Torredembarra, de Barberà del Vallès, de Sant Sadurní d'Noya, etcètera, fins a 244 casos. Per tant, els recursos i els instruments ordinaris que tenim per atendre aquestes necessitats i urgències socials ens funcionen raonablement bé.

Altra cosa és el debat que s'ha generat a l'entorn del Projecte de pressupostos sobre què hem de fer amb aquest parc d'habitatges, amb aquests catorze mil habitatges que són, en aquests moments, propietat de la Generalitat de Catalunya. Aquí, la casuística és diversa, eh?, i jo procuraré explicar-li-ho en detall, perquè crec que coincideixen en el temps dos tipus de situacions, dos tipus de propòsits. Un, el propòsit del Govern, que ahir es va constatar que també comptava amb la complicitat parlamentària del Grup d'Esquerra Republicana, de garantir la generació d'ingressos per valor de 2.000 milions d'euros que ens estalviïn majors i noves retallades; aquest és un propòsit que el conseller d'Economia ha manifestat molt clarament i que ha posat en funcionament, ha activat el conjunt del Govern perquè cada un fem una reflexió interna sobre quins actius poden ser posats a disposició o bé per ser venuts o bé per patir o concretar-se en algun tipus de fórmula concessional. Aquesta és una reflexió del Departament d'Economia.

Hi ha una altra reflexió, que ha coincidit en el temps, que havíem obert al Departament de Territori i Sostenibilitat, que té a veure amb revisar com podem optimitzar el nostre propi estoc d'habitatge, i li'n posaré alguns exemples que crec que il·lustren molt bé aquesta situació. En aquests moments, el Govern de Catalunya, dels seus catorze mil habitatges que té en el parc, en té 653 que són habitatges on hi ha llogaters que

porten més de deu o dotze anys residint-hi. Aquests, en molts casos, han manifestat al Govern que voldrien adquirir en propietat aquest habitatge. Tenim uns habitatges immobilitzats, bloquejats, en mans d'unes famílies que s'estimen com a propis aquests habitatges, que han reclamat a l'Administració que el voldrien comprar en propietat i que estan en condicions de poder-ho fer. Hem de facilitar-ho o no hem de facilitar-ho? Si ho facilitem, lògicament, aquest pot ser un fons pressupostari renovat per generar noves polítiques de tot tipus, polítiques socials, com, per mandat parlamentari, el Govern ha de fer, prioritzant les polítiques socials, evidentment, les polítiques d'habitatge i qualsevol tipus de polítiques socials que vostès, diputats, ens ordenin al Govern que tinguem en compte i que prioritzem. Aquest és un exemple claríssim. O la mobilització d'actius, com fem ara, amb relació a pàrquings, amb relació a molts solars per a activitats agrícoles, amb relació, en definitiva, a molts béns immobles que el Govern té i que, en circumstàncies tan extremes com les que ens toquen viure, crec que és correcte, crec que és just, eh?, i que és equitatiu que dinamitzem. Aquesta és una situació.

Jo, en el torn de rèplica, n'hi explicaré, n'hi detallaré alguna altra i, en tot cas, posaré l'accent en les garanties que hem d'enviar a l'opinió pública, perquè, efectivament, el Govern tenim algunes ratlles vermelles que li ben asseguro que no traspasarem i que tenen a veure, com vostè ens feia anotar, amb garantir determinats drets, i el dret de l'habitatge, sense cap mena de dubte, n'és un.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'illustre diputat senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Bé, conseller, intento seguir una mica l'estructura de la seva rèplica i intentar, doncs, entrar un mica en el debat de cada un dels punts que vostè ha anat perfilant. En primer lloc, vostè ha posat en valor –no podria ser, segurament, d'altra manera– allò que, des de la perspectiva dels programes socials de l'habitatge, es va fent per part del Govern. Hi estem d'acord, hi han instruments molt vàlids, hi han instruments que, poc o molt, estan donant resposta a allò que necessita bona part de la ciutadania i, de fet, el que li proposem, el que volem que quedi palès avui, aquí, és que, precisament, el que cal és aprofundir en aquests programes socials. Evidentment, tindrem temps, en el marc del debat específic dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 2014, de parlar d'aquest augment de la partida per a lloguers socials i ajudes d'urgència a les famílies en situació de risc d'exclusió social habitacional. Evidentment, aquest és un element fonamental en aquests moments.

També valorem positivament el servei d'Ofideute; en tot cas, hi insisteixo, cal aprofundir en aquestes línies d'ajut o d'assessorament, en el mateix temps que es-

tic convençut que també serem capaços d'assegurar els subministres bàsics a través de marcar aquestes línies vermelles que ara ens comentava respecte a serveis mínims, serveis bàsics, fonamentals per a la població, com són els que fan que no entrem moltes de les nostres famílies en situació de pobresa energètica. Tindrem temps –segurament, és prematur encara– de valorar la creació i funcionament de la Taula de desnonaments, amb presència, també, arran d'una moció aprovada en aquest Parlament, de moltes entitats socials que també treballen en aquest sector i, evidentment, cal valorar també positivament la feina feta per les taules d'emergències socials i que, en tot cas, insisteixo molt en això, haurem de treballar-hi encara més.

Li proposo també..., de fet, n'ha parlat vostè, del cas concret del bloc de Salt. Segurament, és injust parlar només de Salt, hi ha moltes altres situacions, moltes altres problemàtiques i les casuístiques, malauradament, són múltiples, però, en tot cas, sí que ens sembla que és un element prou emblemàtic, un cas prou simbòlic i que ens genera una oportunitat per demostrar a què és el que aspirem en matèria d'habitatge en aquest país. Ens genera una oportunitat de treballar conjuntament per donar una resposta a una situació que és concreta, però que explicita un problema que és general.

Nosaltres pensem que hi hem de fer més del que fem, conseller, tots plegats podem fer-hi més, com a Administració, com a Govern, com a Parlament, com a persones i institucions interpellades a donar solucions, crec que podem fer-hi més i em dirà que, efectivament, no tenim competències en llei hipotecària. És cert, no tenim competències en control d'entitats financeres, també és cert, però, en tot cas, sí que tenim certa capacitat de resposta, potser només en l'àmbit de les cures palliatives, només en l'àmbit d'aquestes ajudes d'emergència o d'urgència, però, en tot cas, tenim una certa capacitat de resposta i, al nostre entendre, no l'estem aprofitant del tot.

En aquest sentit, nosaltres entenem que el que ens cal és, en aquest cas i en tots, no donar cap missatge contradictori a la població i que a tothom li quedi clar, a la ciutadania li quedi clar que allò que està en les nostres mans fer, ho farem; allò que està en les nostres mans fer per tal que la gent no quedi al carrer, podrem fer-ho. I, en aquest sentit, li demanem dues coses, i en la moció també tindrem temps de debatre-ho: primer, que se sumin a demanar aquesta pròrroga al desallotjament, a l'efectivitat del desallotjament, una pròrroga que ha de servir perquè tant els ocupants com el mateix Govern –i, en aquest sentit, també aprofitem per tornar a emplaçar-los– negociïn amb la Sareb. Negociïn el què? Negociïn, doncs, que aquest bloc, en aquest cas, el cas de Salt, pugui passar a ser un dels blocs que formi part de l'estoc del lloguer social, del fons social d'habitatge del país i que, per tant, pugui continuar oferint aquesta funció social que, d'una manera no institucional, podríem dir-ho així, per dir-ho d'alguna manera, està fent en aquest moment.

I vaig, finalment, hi insisteixo, eh?, en el tema de Salt i en aquestes mesures més ad hoc o més conjunturals, Tindrem temps de parlar-ne. Vaig a la part més estructural. Ens cal una anàlisi, una anàlisi no en el marc

dels pressupostos, no en el marc del debat pressupostari, sinó una anàlisi, una reflexió en seu parlamentària i, si ho vol, també, en el marc d'aquest comitè d'experts que s'ha creat per definir, precisament, algunes de les preguntes que vostè introduïa ara. Quant habitatge de protecció necessitem? Per què el necessitem? Amb quines característiques? On el necessitem? I, en aquest sentit, insisteixo en una cosa que deia en la meua primera intervenció: hem de tornar a la planificació territorial.

El convidem –i, de fet, ja n'hem parlat en altres moments i, probablement, a la moció també apareixerà o tenim la intenció que pugui aparèixer alguna referència en aquest sentit–, els convidem i els emplacem a aprovar el Pla territorial sectorial de l'habitatge, que és l'eina que ha de posar en relació allò que deia abans, els usos en el territori, les taques del territori que necessitem per als habitatges de protecció oficial que necessitem i que necessitem no avui en aquests moments, hi insisteixo, per donar resposta, efectivament, a la gent que avui pateix, sinó perquè a les properes generacions tinguem un parc d'habitatge de protecció consolidat, estable i que perduri al llarg del temps i que sigui, sobretot, un patrimoni de la Generalitat i, en aquest sentit, vendre's determinat patrimoni, com li deia, ni ho entenem ni ho compartim. Estic parlant, evidentment, dels pisos de l'Incasòl.

Moltes gràcies, conseller; gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, miri, crec que vostè i jo compartim la il·lusió en dotar Catalunya d'un estat propi, però, sobretot, de dotar Catalunya d'un estat propi perquè sigui conegut al món com un estat modern, com un estat avançat, com un estat reconegut per les seves bones polítiques des del punt de vista social. En aquest sentit, crec que una de les primeres coses que hem de fer és alliberar-nos de prejudicis i d'apriorismes ideològics.

Tenim en molts punts del país construccions d'habitatges que, segurament, es van fer per fer content algun alcalde que, sense tenir cap tipus de necessitat ni de demanda acreditada, doncs, va voler sí o sí, eh?, que s'impullessin promocions d'habitatges. Prop d'un miler d'habitatges. Ara els tenim, el Govern de Catalunya paga hipoteques rigorosament cada mes, per tant, fa malbé recursos i diners que són de tots els catalans i les catalanes i ho fem perquè hi van haver polítiques apriorístiques, ideològiques que estaven convençudes, eh?, que el moment reclamava atendre grans planificacions. Pensi vostè que, des del punt de vista urbanístic, per exemple, tenim sols disponibles per construir habitatge per als propers quaranta anys –per als propers quaranta anys– i m'agradarà anar seguint l'evolució i la descripció demogràfica que fa la professora Anna Cabré i que ens explicarà què passarà a Catalunya des

del punt de vista demogràfic en els propers anys. Però, en tot cas, amb l'estat actual dels nostres coneixements, tenim previsions per als propers quaranta anys.

Vostè em reclama, en conseqüència, diu: «Home, impulsem d'una vegada el Pla territorial sectorial de l'habitatge». Totalment d'acord, però sense apriorismes ideològics i, per tant, sense rigideses i sense dogmatismes, perquè això ens distingirà i guanyarà la complicitat ciutadana, eh?, que segurament hem perdut quan hem vist polítiques que aguantaven només en el paper i que a l'hora de la veritat només generaven deutes i posaven el Govern actual en una situació d'extrema dificultat per evitar la situació de col·lapse.

Amb relació a les seves reflexions de Salt, jo només li vull fer notar una cosa: el Govern de Catalunya ens vam avançar demanant que, en definitiva, no s'executés en el seu moment el desnonament, ens hi vam avançar. Després, les institucions europees, el Tribunal Europeu dels Drets Humans també va instar a no executar aquella sentència. En aquests moments, el Govern de la Generalitat hem fet els deures, vam demanar temps per atendre totes les necessitats i hem donat resposta a cinc de les sis famílies que ens van demanar la nostra col·laboració. A partir d'aquí, jo li vull dir una cosa: si algú ocupa un habitatge per raons ideològiques, el Govern de la Generalitat estarà amb la llei i amb l'Estat de dret i amb el respecte al dret de la propietat i, per tant, nosaltres no som ningú per dir al propietari d'un immoble que ha de fer això o que ha de fer una altra cosa. Altra cosa és la determinació del Govern de Catalunya a negociar amb tots els propietaris d'immobles, amb la Sareb, amb Bankia, amb Catalunya Caixa i amb tothom.

Sap que aquest conseller és radicalment partidari, per exemple, d'utilitzar un instrument fiscal per afavorir que els habitatges buits es dinamitzin i crec que aquí també tinc la complicitat del Grup d'Esquerra Republicana, segur. D'algun altre grup espero també, de la cambra. Però respecte a la llei, respecte al dret a la propietat i, per tant, compte, perquè, per raons ideològiques, aquest Govern no protegirà la coocupació de cap habitatge, al contrari, i més en un moment tan especial on als ulls del món ens hem d'exhibir com un govern i com un país seriós, rigorós, que respecta la llei.

Per tant, aquest tema jo ja el vull deixar ben clar des del primer dia, perquè la posterior moció que s'hagi de plantejar aquí, al Parlament, en posteriors discussions que hi hagin, la complicitat amb el Govern només serà possible des d'aquestes premisses i des d'aquestes regles del joc. Cec que, si no, ens equivocarem i farem un trist favor, perquè, en nom del sofriment de determinades famílies, alguns aprofiten per fer política, per fer política de la més trista, de la més pobra, o senzillament per amplificar i per posar el focus en un problema greu. D'acord. Però, finalment, és instrumentalitzar el sofriment d'una persona, o d'una família, o de milers de persones que estan patint aquesta situació difícil. I amb això hem de ser, ho crec, francament, molt i molt seriosos.

A mitjà termini i a futur, el Govern on s'haurà de concentrar? En la promoció d'habitatge nou? Segurament,

no; en aprofitar i optimitzar el que en podem dir «la ciutat construïda». La ciutat construïda vol dir donar prioritat a la renovació, a la regeneració, a la rehabilitació, recuperar polítiques, des del punt de vista de la intervenció, a la ciutat. Però amb aquests nous paràmetres, amb una ciutat compacta, complexa, cohesionada, que no devori de nou territori, eh? Ja l'hem patida, la dècada expansiva; una dècada en què, com vostè deia, de l'habitatge només en fèiem una excusa per guanyar diners. Totalment d'acord amb vostè.

L'habitatge i la construcció han de ser un gran instrument per guanyar diners, per generar feina, per generar ocupació; però no hem de perdre de vista que aquest és un sector, sobretot, que s'ha de destinar a garantir un dret: el dret fonamental d'accés a l'habitatge; alliberats, hi insisteixo, de prejudicis ideològics. Perquè, si ens alliberem de prejudicis ideològics i només ens equivoquem quan sigui realment imprescindible i inevitable, estalviarem diners a l'Administració, estalviarem milions d'euros que segur que es troben a faltar a l'hora de garantir les prioritats d'aquest Govern, i espero de la majoria d'aquest Parlament, amb relació a la sanitat, a l'ensenyament o a la protecció de les persones grans o que no poden seguir.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'escola inclusiva.

Interpellació

al Govern sobre l'escola inclusiva
(tram. 300-00104/10)

Presentada pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Volem fer aquesta interpellació, consellera, diputats i diputades, una mica fruit de la petició del que ens arriba de famílies, de professionals, de pares i mares, de mestres del nostre sistema educatiu que avui estan angoixats, espantats –alguns, fins i tot, empipats, consellera–, amb la situació que viu l'escola inclusiva a casa nostra.

Famílies de nens i nenes, de nois i noies que tenen una discapacitat intel·lectual o que tenen una discapacitat física, i que, d'una banda, estan doblement afectats per les retallades; primer, perquè com qualsevol altre noi o noia escolaritzat a l'educació pública, doncs, els afecta la retirada de la sisena hora, o la desaparició dels plans d'entorn o l'augment de les ràtios, però perquè, a més a més, a ells els afecta que la desaparició dels professionals o la reducció de les hores dels professionals de suport als alumnes amb discapacitat els acaba fent molt difícil l'escolarització que viuen en els centres ordinaris.

Són famílies espantades i empipades, per tant, pel que està passant, per les retallades, però també pel que no

passa. Perquè tenen la sensació que hi ha una reculada en el model d'escola inclusiva, que està en els nostres papers, que està a la Llei d'educació, que està en els plans que presenta el departament, però que no està en el dia a dia que veuen en els centres on hi ha els seus fills. I que, en el cas dels seus fills, ja no només afecta, doncs la qualitat de l'educació, sinó que els acaba expulsant d'aquestes escoles.

Miri, famílies com les dels pares i mares de nens amb dificultats intel·lectuals o de desenvolupament que, quan acaben l'ESO, si no tenen el certificat i han d'anar a un PQPI i es troben que els PQPI no estan adaptats, és a dir, aquests programes de formació per als alumnes que no tenen el títol d'ESO no estan adaptats per a alumnes amb discapacitat, però que, si amb els esforços que els ha costat han obtingut al títol d'ESO, no poden accedir a un curs d'aquestes característiques. Estic segura que hauríem de trobar una solució, a la norma catalana, en el seu departament, per donar una solució a aquestes famílies.

Famílies com les que..., o nens i nenes sords que avui ens diuen que no poden continuar seguint els seus estudis perquè s'estan retirant les hores d'interprets a les seves aules, especialment en els estudis postobligatoris i a secundària. Casos com els de més de cinc-cents nens i nenes que estan en el que es diu «educació compartida». Sap què vol dir, això? Saben què vol dir? Que hi ha nens i nenes que tenen especials dificultats, que tenen una discapacitat i que els obliguem a tenir dues escoles —no una, dues—, que uns dies a la setmana van a una escola, amb uns mestres, amb uns professors, amb un director, amb un tipus d'aprenentatge, i uns altres dies de la mateixa setmana van a un altre tipus de centre. Nens i nenes que la majoria, a més a més, doncs, necessiten pautes, rutines, més estabilitat que qualsevol altre alumne, i als quals els obliguem a fer el doble esforç, a ells i a les seves famílies, per anar a dos centres.

Es podria entendre això si és una transició per passar d'un centre d'educació especial a un centre ordinari, però, avui, el que ens diuen les famílies és que «nans» que estan en un centre ordinari, com que hi ha menys recursos, se'ls convidava a fer educació compartida com a pas previ a anar cap a un centre d'educació especial. I això angosta les famílies, consellera, perquè les famílies volen els seus alumnes amb la resta de nens i nenes, que és on tenen dret a estar i on hem decidit que volem a tots els alumnes.

Casos com els del Martí, que fa segon d'ESO i que a l'hora d'anglès li diuen que no pot fer anglès perquè no hi ha «profe» de suport, o a l'hora que hi ha una visita, una excursió o una sortida amb la resta d'alumnes, el Martí no hi pot anar perquè té síndrome de Down, i com que no hi ha la vetlladora o algú que el pugui acompanyar, s'ha de quedar. I aquests casos són els que avui fan viure amb angosta la situació a les famílies. Perquè, fins ara, les famílies amb alumnes amb discapacitats físiques o intel·lectuals ja estan acostumades a bregar i a batallar i a lluitar per l'escola inclusiva, que és un esforç de tothom i que costa. Però avui es troben que s'han de trobar i batallar i bregar no per avançar, no per créixer, no per anar pas a pas,

millorant i tenint una escola més inclusiva, sinó per resistir i perquè no es recli, perquè estan en situació d'emergència.

I, per tant, consellera, estan amoïnats i una mica enfadats. I ja no li ho dic jo, vostè té ara unes consideracions del Síndic de Greuges just a sobre de la taula que li expliquen, precisament, i li reclamen que posi més recursos a l'escola ordinària, per a l'escola inclusiva, però que també hi posi mesures i convicció. Li ho diuen les mateixes famílies, els mateixos professionals de l'Associació Catalana de Psicopedagogia i Orientació, alarmats per aquestes dues resolucions que el seu departament va treure el mes de juliol i que ja separen i que ja vénen a dir que el més important ja no és l'avaluació general de l'alumne, sinó el diagnòstic mèdic. Passa amb els TDAH, passa amb els alumnes d'altres capacitats.

Li ho diuen els directors dels centres ordinaris i els directors dels centres d'educació especial, que li diuen que estan rebent més nens i nenes, que podrien avui estar escolaritzats en una escola ordinària amb un mínim suport, però que, en canvi, estan escolaritzats en un centre d'educació especial. Sap què vol dir això, un nen que podria estar en una escola ordinària i que, en canvi, està escolaritzat en un centre d'educació especial perquè no hi ha recursos a l'escola ordinària? I tant, que li ho podem demostrar, consellera!, li ho estan dient les famílies cada setmana.

I li ho diuen també quan els sindicats li diuen que ha reduït el nombre d'hores de vetlladores, és a dir, les persones de suport als centres d'educació per a aquest tipus de nens i nenes, que, a més a més, viuen la contractació de manera anual. És a dir, si sabem que un nen amb una discapacitat entra a primer de primària i que, per tant, estarà tota l'etapa educativa en aquell centre, quin sentit té que les vetlladores tinguin un contracte cada any? El que és lògic és que sigui per a tota l'etapa. El que és lògic és que sigui per a tota l'escolarització d'aquell nen o nena, i que, en tot cas, si marxa, ja el reduïrem, aquell contracte, ja l'anul·larem. Però viure amb angosta cada any..., si aquella vetlladora, si aquella persona de suport hi serà, fa viure amb angosta el nen, la família, la vetlladora i la resta del centre docent, que no sap si tindrà aquell suport que és imprescindible per garantir que les coses es facin ben fetes.

Miri, no vull una guerra de xifres, consellera. Jo n'hi diré ben poques, perquè les seves pròpies dades, les del seu departament, ens diuen que, per primera vegada en molts anys, hi ha menys nens amb discapacitat a l'escola..., és a dir, s'ha reduït el nombre de nens amb discapacitat que entren a l'escola ordinària. Han anat més nens a l'escola d'educació especial. I passa a P3, consellera. Vostè està tancant aules de P3 als centres d'educació ordinària. Perquè ens diu que per natalitat no neixen prou nens. I, en canvi, als centres d'educació especial els nens de P3 creixen. No hem de pensar que aquí hi ha un canvi de model? No hem de pensar que és induït? No hem de pensar que, més enllà de les retallades, el que hi ha és una voluntat de desviar part d'aquests alumnes als centres d'educació especial? Què hem de pensar, si no, si les xifres són les seves?

Passa quan, a més a més, en les aules especials, les que es dediquen als alumnes a dins dels centres d'educació ordinària a les escoles o en els instituts, aquestes USEE, aquestes aules per als alumnes amb discapacitat, acaben sent el referent d'aquests alumnes. L'escola inclusiva no és només que aquests alumnes estiguin a l'escola ordinària, és que hi estudiïn, que comparteixin els aprenentatges amb la resta d'alumnes. No és que estiguin allà físicament encara que estiguin en una altra aula, apartats amb uns altres docents. És que el seu tutor sigui el mateix tutor que el dels seus companys, que les seves activitats siguin les mateixes que les dels seus companys. Tenir-los a la mateixa escola, però a banda, no és escola inclusiva. I això també ens fa por que estigui passant.

El que està passant també, consellera, és que alguns dels molts professionals que tenim de l'educació especial en els centres, el que acaben fent és de contrafort a les retallades que s'hi estan aplicant. Quan falta un mestre, perquè no es cobreix la baixa, quan hi ha una dificultat, perquè no hi ha «profes» de suport, el professor d'educació especial acaba fent de suplent, patint, per tant, l'alumne al qual hauria d'estar dedicat.

I quina fórmula havíem trobat? Què ens cal fer, consellera? Miri, ho tenim tot molt escrit. Està a la LEC, està també, fins i tot, en el pla d'actuació, en el Pla d'acció «Aprendre junts per viure junts», un pla 2008-2015, que el primer que li preguntem, consellera: el considera encara vàlid? Funciona, encara, el que diu aquest pla? El pensa aplicar?

Perquè la fórmula que en el pla es dissenya és que allà on tenim els professionals, que són els centres d'educació especial, via concert, que la llei li ho permet, la LEC li ho permet, posa aquests recursos on estan els alumnes, que és l'escola ordinària. Ja no dediquem ni més recursos, sinó que els professionals que ja existeixen es dediquin a l'escola ordinària.

Els pensa renovar, aquests concerts a les escoles d'educació especial? En farem més? Anirem avançant en aquest camí o ja no és vàlid? O el camí vàlid és el que hem ensenyat aquest curs, en què els pares han de pagar l'atenció dels professionals a l'escola pública? On una família acaba pagant 1.500 euros perquè el seu alumne, perquè té una síndrome de Down, i autisme acaba escolaritzat en una escola pública? És aquest el model?, que sigui la família la que assumeix el cost?

Miri, al final, ens fa molt l'efecte que del que estem parlant és d'un principi molt general: o defensem l'escola inclusiva o defensem el contrari, que és l'escola que segrega, l'escola que separa, l'escola que diferencia. Busquin-li el sinònim que vulguin. I és igual si separa per gènere, que si separa per classe social, per necessitats econòmiques o per capacitats intel·lectuals. No funciona. Separar-los, tenir-los en aules diferents, en escoles diferents, en centres diferents, ben allunyats els uns dels altres, no només no és útil, no només no funciona, sinó que, a més a més, és totalment injust, socialment i ciutadanament.

I, per tant, el que volem, consellera, en definitiva, amb aquesta interpellació i a la rèplica, no és només saber per quin model aposta, si el segregador que avui ens

marca la LOMCE –i que vostè, ho espero, comparteixi amb nosaltres que no és el vàlid–, o un model inclúsiu que aleshores ha de tenir no només paraules, sinó una aposta clara d'accions.

I esperem, a més a més, trobar quines han de ser aquestes accions, perquè, sincerament, ens fa molta por que ara estiguin reculant.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, és difícil parlar sense articles i sense xifres i sense dades. Un relat es pot fer; vostè l'ha fet; jo espero poder-li aclarir aquestes angoixes, aquests empipaments que diu. Vostè parteix d'una base: parteix de la base que hi ha reculada de model i que hi ha retirada de recursos. Jo li haig de demostrar..., i estic convençuda que vostè s'esforçarà a entendre-ho i jo m'esforçaré a explicar-ho, perquè vegi que això no és així.

Si parteix d'un informe del Síndic de Greuges en què les dades són errònies, i que ha estat en el departament i ho ha pogut comprovar, com, arran d'una transcripció de dades hi va haver un canvi de columna i ha generat un error, nosaltres ja hem demanat per escrit al síndic que modifiqui l'informe i ho adequi i que si mai una dada, doncs, ha generat una distorsió, doncs, es pugui corregir. Així ho vam fer. Ho dic perquè cada vegada que es parli d'aquest informe sàpiga tothom que hi han unes dades que no es corresponen.

Per què? Perquè aquesta idea de dir «és que hi ha un canvi de model», si resulta que el Govern de Convergència i Unió, estaria intentant modificar el model que va crear ell. Que el tripartit va durar set anys, però que el vam crear nosaltres. Per tant, no tenim cap intenció, ans al contrari, però jo li ho recordo –li ho recordo–, perquè van ser els anys vuitanta que van generar tot el procés d'integració i després dit «inclusió».

Anem a veure-ho –anem a veure-ho–; unes xifres per situar-nos. Quin ha estat el creixement de la població escolar del 2000 al 2013? Un 29,83 per cent. Quin ha estat, del 2000 al 2013, l'increment a l'escola ordinària dels alumnes amb necessitats? El 100,69 per cent. I quin ha estat l'increment en els centres d'educació especial, tenint en compte que el 29,83 és l'increment de la població en general, el 14. Per tant, queda clar quina és l'aposta.

Imagini's que vostès el 2007 o el 2008 o el 2006, que van tenir un canvi, que van tenir més alumnes en els centres d'educació especial que l'any anterior, haguessin llegit que perquè havien passat de 6.779 a 6.828 havien canviat el model. No, havia canviat la xifra absoluta d'alumnat i havien canviat les circumstàncies d'alguns d'aquests alumnes. Nosaltres no vam sortir mai aquí a denunciar el canvi de model, perquè sabem que depèn de la tipologia o de quin ha de ser el recurs

que es recomana a l'alumne. I, per tant, el tripartit va tenir èpoques en què li creixia o li davallava, ara en els centres d'educació especial, ara en els ordinari, i, la veritat, vam saber llegir amb seqüència històrica, i jo demano que es llegeixi amb seqüència històrica.

Per què dic això? Perquè, certament, a la població s'estima que hi ha un 2 per cent de l'alumnat que té les característiques d'alumne amb necessitat educativa especial, i després en aquest 2 per cent s'ha de veure, d'acord amb el que vam dir i vam acordar a la LEC, d'acord amb les seves necessitats i els recursos disponibles, quina és la millor oferta que li fem, dins el marc d'un sistema, evidentment, inclusiu. I ja està, és així.

El que passa és que hi ha territoris en què aquest percentatge varia, i varia el percentatge perquè hi ha algun element important, i ho hem d'admetre. Miri, enguany en tenim 25.897 i l'any passat, el curs anterior, en teníem 25.897..., i ara estem pràcticament a 26.000 –perdonin–, arribarem a 26.000, i l'any passat estàvem a 25.500. I el repartiment entre centres públics i centres privats i entre inclusiva o especial serà pràcticament el mateix.

Què passa, de totes maneres? Han crescut les USEE. A vostè no li diu res que creixin les USEE. Han crescut els grups d'alumnes amb PQPI. Si els alumnes amb PQPI, que han crescut, es fan en centres d'educació especial, senyora Camats, l'educació..., els alumnes pot semblar que creixen, perquè, si vostè mira on ve el creixement dels alumnes d'educació especial en centres específics, veurà que és a la franja dels alumnes grans, és als alumnes grans.

Per tant, tot això ho podem explicar i ho podem, evidentment, demostrar. No hi ha cap canvi de tendència, s'ha de llegir amb seqüència històrica, i per això li proposo fer una breu lectura a la LEC.

Anem a veure els articles de la LEC que més ens afecten per demostrar si mantenim el model. L'article 6.3 diu: «S'han d'oferir ajuts als alumnes amb discapacitats i necessitats educatives». D'acord. Com hi donem compliment? Amb la convocatòria general d'ajuts als alumnes amb necessitats educatives especials i, en el cas de menjador i transport, amb una baremació superior. Un nen amb discapacitat del 65 per cent té un 100 per cent d'ajut en transport i menjador. Tenim una prioritització, ho mantenim; al contrari, ho estem potenciant.

Quan es diu: «En l'accés en els centres del Servei d'Educació de Catalunya, què fan?», reserva de places. I, a més a més, podem disminuir la ràtio... I, per cert, les ràtios –ja ho explicarem– no han pujat; no ho repeteixin, perquè no és veritat. No, no, les ràtios, tal com les comptaven sempre; ja ho explicarem en el debat d'inici de curs. Però, en tot cas, li dic: es fa reserva i, a més a més, si cal, s'abaixa.

Com es fa per compartir el mateix marc curricular? Es fan les competències bàsiques i es fa una gradació per poder fer l'adaptació curricular.

Què hem fet enguany que no s'havia fet mai? D'acord amb l'article 56.3, assegurar la detecció precoç de les

necessitats educatives específiques. Per poder atendre millor i fer l'atenció precoç, ja en el moment de la preinscripció fem incloure una nova informació: «Ha anat a un CDIAP, el seu fill? Ha tingut estimulació precoç de zero a tres anys, per poder-ne fer el continuïum i, l'EAP, reaccionar de seguida?» Això no s'havia fet mai; nosaltres ho hem fet. Per tant, no només mantenim el model: el potenciem.

Atendre la diversitat de l'alumnat en el mateix centre. Hem mantingut el mestre d'educació especial a totes les línies, hem mantingut les hores de diversitat i s'han incrementat les USEE. És que és veritat –és que és veritat. Miri, n'hi havia 353, n'hi ha 359. Vull dir, s'han incrementat.

Què passa? Que sí que és cert que, com que vam haver de fer la convocatòria de vetlladors amb pressupost prorrogat, vam haver de treure menys quantia, perquè anàvem amb la pròrroga. Però, com que tots sabem que un concurs té una clàusula, ja hem anunciat que la clàusula del 10 per cent l'adjudicarem i la posem en marxa, i, per tant, això ja està fet. Per tant, jo puc assegurar que hi haurà les mateixes hores de vetllador.

Ara, atenció: no em digui, si us plau, no em digui que ja se sap quan un nen té..., i que tindrà durant sis anys... Perquè aquí hi ha quelcom que estava pendent de fer i que jo ja puc anunciar. L'escala amb què es valorava la intensitat de suports –era una escala que no havia estat experimentada aquí, no adequada als nostres perfils– ens donava informació incompleta. Hem participat en un estudi amb diverses universitats i amb diversos països, i l'escala d'intensitat de suport demostra unes possibilitats diverses.

Per exemple, senyora Camats, no és el mateix i no necessita el mateix suport un nen que ha d'estar, que pot participar en les activitats dels espais comuns –per exemple, en el pati, passadissos i menjador– i el que no; el que es pot moure dins l'escola i d'una activitat a l'altra i el que no; o el que sap complir les normes de l'aula i el que no; o el que sap i pot respectar l'horari. Perquè, és clar, hi ha tipus de suport que són diaris, n'hi ha que són puntuals, n'hi ha que són periòdics; i el que hem de fer és, a mesura que creix l'autonomia de l'alumne, anar adequant els suports.

Però no ens equivoquem: no és només el vetllador qui dona suport, és un conjunt. Perquè allà on hi ha el mestre d'educació especial hi ha un educador –i ho podem explicar a la rèplica. Tenim educadors, tenim auxiliars d'educació especial, mestres d'educació especial, horari de tractament de la diversitat i vetlladors. Si reduïm l'atenció als alumnes amb necessitats educatives al tema dels vetlladors, ens equivocarem.

Ara, ja li dic que si ho vol tractar amb aquesta, diguem-ne, focalització, jo li puc assegurar que hi haurà les mateixes hores, en la mesura que es necessiten, i si al llarg del 14 alguna intensitat de suport fos necessària, doncs, evidentment també la farem. Per què? Perquè el model es manté, i el model es manté perquè el vam dissenyar, es va mantenir i la LEC el consagra. I el model es manté perquè l'esperit del sistema és inclusiu, i, per tant, quan s'han hagut de prendre mesures en època pressupostària en què estàvem amb

retallada amb pròrroga, després les hem adaptat. I la seqüència històrica ho demostra.

I li ho repeteixo: si ara hi ha 6.744, el curs passat, alumnes en un centre d'educació especial i vostès en van arribar a tenir 6.828, mai se me va ocórrer pensar que canviaven el model, sinó que havien canviat els perfils d'alumnes, perquè els percentatges són els mateixos. En determinades zones hi ha més alumnes en centres d'educació especial, perquè la prevalença en determinats col·lectius és més alta, i això ho hem de saber...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...i, per tant, no podem generalitzar.

A partir d'aquí, les famílies, el professorat i sobre tot l'alumne, que és el nostre centre, han de poder i continuaran creixent en un sistema inclusiu, i només les dades i la seva especificitat poden demostrar realment les tendències. I la tendència és de consolidació del model, amb novetats en ampliació de USEE, amb novetats en PQPI, que no n'hi havien i ara n'hi ha, i amb la modalitat compartida... No és un càstig, senyora Camats...

La presidenta

Consellera...

La consellera d'Ensenyament

...és una opció.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera. Miri, les opcions i la llibertat sembla que depenen dels diners que tens a la butxaca, senyora consellera, perquè al final pots anar a un centre i tenir el recurs i te'l pots pagar o pots escollir un model si te'l pots pagar. Una mica, és la sensació i és el que al darrere de les xifres que vostè presenta hi ha.

Miri, deu ser que ens ho inventem, tot el que li he dit, oi?, o que les famílies malfien. El pare del Martí, de la Laia, del Pau, els pares d'aquests alumnes que estan acabant l'ESO i que no saben què faran els seus fills l'any que ve, ho deuen fer tot per malfiança, perquè, a la vista de les xifres que vostè diu, no hauríem de tenir cap mena de dubte.

Per tant, consellera, no ens aclapari amb xifres; ja li he dit que no volem parlar només de xifres, perquè fins i tot vostè en dóna de contradictòries. Parlem del model. I convenci'm que no és veritat que estan ti-

rant-ho enrere. Miri, la pregunta clau li he fet al final: pensa tenir més concerts amb els centres d'educació especial perquè continuem abocant els recursos que posem en els centres d'educació especial en els centres ordinaris? Renovarem aquests concerts que existeixen, que acaben el 2015, i n'ampliem? Perquè això és fer avançar l'escola inclusiva; la resta, escolti'm, són coses que podem treure i posar. Però si el model és: tots els nens a l'escola ordinària i els experts van on hi ha els nens, és a dir, els professionals i la capacitat que són els centres d'educació especial van on estan els nens, vostè farà concerts. I això és la LEC. Això li ho permeten l'article 81, l'article 205 i l'article 2.f, que són els que parlen d'inclusió i li donen la possibilitat de fer aquests concerts, que són els que vostè no desplega, consellera. Per tant, sembla que la fa servir una mica com un xiclet, la LEC: en allò que li interessa endavant, i en allò que no, doncs, escolta, queda aparcad, sigui l'educació inclusiva, siguin els instituts escola, permeti'm que li ho recordi.

És veritat o no és veritat que a P3 estan augmentant els nens als centres d'educació especial?, cosa que no està passant a la resta dels centres, que tanquem línies de P3 a l'ordinària i a educació especial no hi caben. Que és que ens ho inventem també, això, consellera, o no li ho diuen els mateixos directors dels centres d'educació especial, que estan tenint molta arribada de nens que podrien estar a l'escola ordinària? Per tant, és evident que hi ha aquí molta més feina a fer i a incidir-hi molt més.

Vostè parla que són vostès els qui van iniciar l'escola inclusiva. Van iniciar l'escola; és evident que als anys vuitanta aquí ho teníem tot per fer i que es van fer moltes coses bé i d'altres que encara en paguem les conseqüències. Però vostè ho sap perfectament –ha treballat amb ell–, el senyor Jarque és qui els ajudava a dissenyar tot aquell model; és avui qui està posant, ell mateix, totes les alarmes i totes les alertes que avui els professionals que tenim en els centres ordinaris, els professionals de l'educació especial, estan fent de contrafort en el sistema. És ell precisament qui alerta que tot allò que es va anar bastint avui recula. És ell, i ells, els experts, els qui han ajudat a dissenyar tot aquest sistema d'escola inclusiva, els qui avui estan posant totes les alarmes perquè allò pel qual s'havia apostat, que és que els centres d'educació especial ens ajudaran que l'escola ordinària funcioni..., són els que estan veient que hi ha retrocés en aquest sentit.

I, al final, la darrera de les qüestions que li feia, també. Apostem per un model segregador, que és el que ens apunta la LOMCE, consellera? Per separar-los com més aviat millor? Perquè quin sentit té tenir un nen a P3 separat ja, diagnosticat de per vida i diagnosticat per sempre en un centre d'educació especial? Farem això amb els nens que tenen discapacitat? També amb els que tenen dificultats cognitives? Amb els que estan diagnosticats mèdicament? Amb els que no acaben de tirar i no...? Els anirem separant a mida que avancem les etapes educatives, fins i tot tenint en compte la segregació social? O apostem per un model inclusiu de debò? Perquè en totes i cadascuna de les estratègies que vostè em presenta això no m'ho ha resolt.

Deixi'm que acabi a més a més..., o deixi'm que dubti, per tant, que potser el que tenim al darrere són models..., o que quan parlem d'educació o d'escola inclusiva estem parlant de coses diferents. Fa pocs dies, la seva directora general parlava per la ràdio i deia que els nens que estaven en els centres d'educació especial..., doncs, també era educació inclusiva, perquè ja estaven escolaritzats en un centre. Si vostè comparteix aquestes afirmacions, consellera, no estem d'acord. No interpretem ni la LEC igual, ni les convencions internacionals igual, i em fa l'efecte que els qui s'equivoquen són vostès. Perquè el dret que tenen les famílies i el dret que tenen els nens i nenes és a estar conjuntament amb la resta d'alumnes.

I deixi'm que acabi, li deia, més enllà de les xifres, amb el que és la realitat del que vivim. Aquest estiu hi havia un casal d'infants, un casal d'estiu en una escola de Barcelona, i el darrer dia li preguntaven al Nico, que és un dels nens que hi anava, un nen de quatre o cinc anys, que què li havia semblat el casal, consellera. El Nico deia: «És curiós, perquè el Pau el primer dia estava malalt, però al final del casal s'ha curat.» Sap què passa, consellera? Que la discapacitat desapareix entre els nens quan estan junts, que la diferència desapareix, perquè el millor mestre per a aquell nen que té una discapacitat o una dificultat és precisament la resta de nens i nenes, és precisament estar junts. Perquè separar-los, segregar-los, tenir-los a banda, sigui quina sigui la diferència o la discapacitat, ja no és només injust per a ells i per a la resta...

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors Camats i Luis

...ja no és només ineficaç, sinó que, a més a més, és totalment avorrit i és totalment inútil, consellera.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, lamento que hagi volgut optar per la línia emotiva, per la línia, diguem-ne, de denúncia, que és molt agradable; però, és clar, jo li estic parlant de xifres, de dades i de drets. I jo estic complint estrictament amb el que diu la LEC, i va ser un capítol difícil de redactar.

Vostè parteix d'anècdotes i jo li puc dir que totes són respectables. I, com que jo sóc una persona que no podré frivolitzar mai –mai–, no podré frivolitzar mai en el tema de la discapacitació, perquè n'he estat responsable com a consellera de Benestar, i sé que la vida és dura i que la vida és dura per als pares i mares que tenen nens amb discapacitat, i que la vida no és tan fàcil com vostè la vol presentar aquí, i que a l'escola no

és el mateix la primària que la secundària, i que, en canvi, com a mestra que he estat de nens amb inclusió escolar conec perfectament els beneficis que els pot aportar l'escola ordinària..., jo no puc enganyar a ningú: el model a Catalunya es manté.

El model a Catalunya es manté perquè no pot ser d'altra manera, perquè els centres d'educació especial estan fent aquest pas cap a centres de recursos que vostès havien anunciat i no van deixar resolt. Perquè hem incrementat els suports. Perquè hi han les mateixes hores amb intèrprets. Perquè hi hauran les mateixes hores amb vetlladors i, si cal, n'hi hauran més. Però això sí, amb una escala per valorar la seva necessitat d'intensitats i de periodicitats.

Perquè som conscients que hi ha fenòmens ara que no són els d'abans. Per exemple, algú ens pot explicar quina ha estat l'evolució de l'autisme? Com ens estan colpejant determinats dèficits conductuals i l'increment, o perquè no s'estudiava no s'identificava..., que en pocs anys és impressionant?

Perquè hem de ser seriosos i hem de saber que la població general és un percentatge i a la de nous nats és més alta. I hem de ser respectuosos i hem de veure com ho tractem. I, per tant, a determinades zones hi ha un impacte diferent. I, per tant, no es cura, m'entén què vull dir?, la discapacitació. El que sí que es pot fer és estimular al màxim les altres qualitats que té un alumne. El que sí que es pot fer és desenvolupar-li al màxim les habilitats socials, perquè no es tracta només d'estar, es tracta d'aprendre. Perquè els mestres d'educació especial... (*Veus de fons.*) Sí, senyora Camats, vostè ha optat per fer un discurs..., doncs, miri, que no semblava de Parlament. Perquè jo li he tret les dades, li ho he explicat, li he dit quina és la seqüència històrica, que un any puja i un en baixa, el percentatge, perquè no és quelcom ideològic, si es fa bé, és quelcom que ve de l'anàlisi i del treball dels vuitanta EAP. Que necessita un informe cada alumne per veure en quin grau té la discapacitació, la garantia dels ajuts, la garantia dels suports, un model curricular que gràcies a l'actitud acollidora dels nostres centres ha fet possible com a cap altre país que aquesta inclusió existís.

Ara bé –ara bé–, sí que hi va haver un problema en la contractació de vetlladors, perquè se'ls va contractar per al 85 per cent d'hores, perquè estàvem amb la pròrroga, i que vam dir que ho complementàvem, i ho estem fent. Per tant, en aquest punt li puc donar la raó. La resta no vulgui d'aquest fet dir que el que no hi ha és continuïtat a tot el model.

I si vostè sap d'alguna escola pública que tenen una família o un nen amb inclusió i paga una quantitat com aquesta..., que m'ho digui, si us plau. Perquè vostè ha parlat de quantitats que a mi no em consten, perquè no són certes. A partir d'aquí, si hi ha alguna cosa que no funciona, que em sembla que puc tenir alguna pista, però que no ve del meu temps..., que m'ho porti, que ho mirarem. Però el que sí que li puc dir és que el suport... (*Veus de fons.*) Sí... –sí, sí–, és veritat, ja ho veurà... (*Veus de fons.*) Perquè, és clar, vostès tiren una pedra i amaguen la mà: que em digui on són els problemes. Perquè les famílies han d'estar tranquil·les,

perquè han de saber que el servei de vetlladors i d'educadors és gratuït, que això va amb el model de l'escola catalana, que no estem parlant aquí que uns han de pagar i els altres no.

Li dic tot això, perquè qui pot neguitejar més les famílies és qui utilitza el tema amb ganes de fer erosió política i no el tractament seriós del tema. I aquests temes delicats requereixen prudència i requereixen contrastació de dades i requereixen contrastació de models. Aquí ens hi trobaran sempre, les famílies, els exexperts... (*Veus de fons.*) És clar, vostè cita persones que han declarat que si fos ara no prendrien decisions que van prendre. Per tant, escolti, al llarg de la vida moltes valoracions es poden fer, agafi, si us plau, i té la porta oberta del departament per contrastar les dades que vostè ha utilitzat. És clar, si utilitza unes dades que jo li dic que són errònies i continua utilitzant, volgutament, unes dades errònies, la conclusió no serà positiva. Si vostè utilitza les dades corregides, veurà perfectament com el canvi que hi hagi hagut entre nens a la inclusiva, nens a l'ordinària i nens als centres d'educació especial forma part de la naturalesa dels dictàmens.

I, a partir d'aquí, senyora Camats, ajudi'ns a tranquil·litzar –que vostè ha dit que hi havia angúnia–, a garantir i a valorar l'immens treball que les escoles estan fent amb aquests alumnes, sabent que ni és igual en totes la seva escolaritat, ni és igual en la seva intensitat, ni és igual en els suports familiars, i, per tant, la funció compensatòria de l'escola té més valor que mai i és el que estem fent.

Gràcies.

La presidenta

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la convocatòria d'un referèndum sobre la secessió de Catalunya sense l'autorització del Govern de l'Estat i de les Corts Generals.

Interpellació

al Govern sobre la convocatòria d'un referèndum sobre la secessió de Catalunya sense l'autorització del Govern de l'Estat i de les Corts Generals (tram. 300-00106/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorables consellers i conselleres, diputats, diputades, ciutadans que ens segueixen des de la tribuna o els mitjans de comunicació, fem aquesta interpellació perquè a Catalunya estem sentint declaracions, actituds i, fins i tot, fugides endavant del Govern i del principal partit de l'oposició que governa amb Convergència, Esquerra Republicana, que són impròpies d'una democràcia. I ens preocupa profundament que des del Govern de Catalunya i des d'alguns grups d'aquesta cambra s'atempti cada dia contra la democràcia i contra l'estat de dret.

Ens preocupa profundament que el líder de l'oposició, que és govern, el senyor Junqueras lideri, juntament amb el senyor Mas, una fugida endavant que amenaça a trencar l'estat de dret, a donar un cop contra la Constitució i la democràcia, com va dir el senyor Junqueras que si fèiem la consulta a les bones i, si no, doncs, faríem una declaració unilateral d'independència.

Evidentment, una declaració contra la Constitució i l'Estatut de Catalunya és, com es diu, un cop contra la democràcia, i lògicament ens preocupa, tenim por –els ho dèiem ahir, tenim por– de governants tan irresponsables que vulguin posar en joc la convivència, la democràcia i l'estat de dret.

Per tant, avui apehem i interpelem el Govern que abandoni aquesta posició i que aquí en seu parlamentària, que és on resideix en definitiva la representació de l'autonomia de Catalunya, digui públicament –ho digui públicament– i es comprometi a no convocar un referèndum separatista i llegal fora del marc de la Constitució i, lògicament, que no estigui convocat pel Govern d'Espanya i aprovat per les Corts Generals.

Com vostès saben, l'article 1 de la Constitució... –el llegiré, perquè en aquesta cambra és revolucionari llegir l'article 1 de la Constitució, ho farem en termes revolucionaris–, llegirem l'article número 1, que, com vostès saben, diu que «Espanya es constitueix en un estat de dret social i democràtic, que propugna com a valors superiors del seu ordenament jurídic la llibertat, la justícia, la igualtat i el pluralisme polític». I el punt 1.2 diu: «La sobirania nacional resideix en el poble espanyol, del qual emanen els poders de l'Estat.» És a dir, aquest Parlament emana de la sobirania nacional que resideix en cadascun dels 47 milions de ciutadans espanyols.

Llegint aquest article no caldria avançar massa més en aquesta interpellació, només volem un compromís dels demòcrates, perquè si no es respecta això un no és demòcrata, si un no respecta l'estat de dret i la democràcia no es pot anomenar demòcrata; un compromís en aquesta cambra de respectar la base de la democràcia, que és el marc de convivència constitucional, que és l'únic marc possible dintre d'una democràcia. Fora de la llei, fora de la Constitució, fora del marc de convivència, això és la selva. I, per tant, com que no volem viure a la selva, que volem viure en un estat de dret, en una democràcia occidental, demanem al Govern que es comprometi en seu parlamentària a respectar l'article 1 de la Constitució i tots els seus articles. En definitiva, a comprometre's amb la Constitució, amb el marc de l'estat de dret, que és el que ens dóna la potestat de tenir autonomia, la potestat de ser diputats en aquesta cambra, i, en definitiva, de tenir llibertats i drets i obligacions com tenim els ciutadans espanyols.

Nosaltres només volem aquest compromís. Perquè com que el que llegim i sentim cada dia és justament el contrari, com que veiem dir i sentir barbaritats ja no només de vagues, de paràlitzar l'economia catalana, com lidera el senyor Junqueras, sinó d'atemptar contra l'estat de dret; com que el referent ideològic i el referent polític del soci del Govern és a Kosovo, i que ens

preocupa que el referent polític sigui Iugoslàvia, a Kosovo, com que ens preocupa que el seu referent sigui, en definitiva, trencar les regles de joc, doncs, li volem demanar al Govern –que és qui governa, se suposa, el Govern i no Esquerra Republicana– que es comprometi en aquesta cambra a no fer un referèndum separatista fora de l'estat de dret i fora de la Constitució.

Com vostès saben, aquesta cambra pot legislar sobre molts temes. Som una de les regions europees amb més autonomia dintre de la Unió Europea, i ho saben. Vostès saben que Catalunya és una de les principals regions amb més competències, i, per tant, el que hem de fer és exercir les nostres competències, desenvolupar-les i, sobretot, governar.

A partir d'aquí, pot el Parlament de Catalunya declarar la guerra a Líbia? No, no en tenim competències. Pot el Parlament de Catalunya fer sortir Espanya de l'ONU o de l'OTAN o de la Unió Europea? No, no podem. I tampoc podem fer-nos amb un dret que no ens correspon, que és decidir pel conjunt del poble espanyol. Per tant, aquest Parlament no té la capacitat de decidir l'organització territorial, ni les fronteres del conjunt d'Espanya. No sé si vostès ho saben, però és així. No sé si amb el Matrix que vostès volen construir o que ja hi viuen és així. Però prenguin la pastilla i tornin a la realitat. La realitat és que aquest Parlament pot decidir sobre competències en educació, en sanitat, en seguretat ciutadana i policia. Aquest Parlament pot decidir sobre medi ambient, sobre consumidors..., sobre molts temes, moltes competències que tenim gràcies a tenir autonomia. Però aquest Parlament, com el Parlament de Cantàbria o el Parlament de la Comunitat de Madrid, no pot decidir sobre qüestions de sobirania nacional. I això vostès potser no ho saben o, millor dit, sí que ho saben però amaguen la realitat.

I volem també que es constati en una votació que farem a la moció en aquest Parlament, on es constati on resideix la sobirania del poble espanyol, que és a les Corts o els representants que estan a les Corts, i també una votació que deixi clar en definitiva que a Catalunya cap govern i cap grup pujarà a cap balcó a donar cap cop contra cap constitució. Volem que això es posi en evidència per escrit i votant en aquest Parlament. I espero que els que s'anomenin demòcrates votin a favor d'això. (*Veus de fons.*) No, Mare de Déu, no; Mare de Déu ho dic jo quan veig les declaracions del seu grup parlamentari, de Convergència i Unió, són unes barbaritats absolutes. I també penso: «Mare de Déu!, els que ens governen.» Però, sí, sí..., vagin vostès prenent nota, perquè en aquesta cambra hauran de votar a favor d'una cosa tan revolucionària com respectar les lleis i tan revolucionària com respectar el marc constitucional, que els dóna, a vostès, la garantia, com a mi, de seure en un escó i representar els ciutadans de Catalunya. Mare de Déu!, quina cosa tan revolucionària. Doncs, això, el que ha dit la diputada de Convergència i Unió: «Mare de Déu!, que ens tocarà votar en aquesta cambra respectar l'article 1 de la Constitució.»

Perquè suposo que igual que respecten el títol VIII, com nosaltres també respectem, de desenvolupament autonòmic, igual que respecten les transferències de competències que hem tingut, igual que respectem i

volem fer respectar la cambra i aquest Parlament autonòmic, també s'ha de respectar l'article 1, que és d'on emana la potestat de seure en aquests escons.

Per tant, les regles de joc no val aplicar-les de manera selectiva, eh? En general, per conviure cal tenir unes regles de joc, es poden canviar, es poden modificar per majories, però no saltar-se-les, perquè saltar-se-les, hi insisteixo, és la selva.

Per tant, nosaltres l'únic que volem és que el Govern... –o sigui, la vicepresidenta suposo que és qui farà la intervenció en nom del Govern, vicepresidenta, o no sé si en funció de Governació o de vicepresidenta–, en qualsevol cas, volem un compromís ferm en aquesta cambra que vostès no se saltaran les lleis i que vostès acceptaran que la sobirania regeix en el conjunt del poble espanyol i que vostès acceptaran que si la majoria del poble espanyol no vol separar-se, no ens separarem. I que hauran d'acceptar que o convencem la majoria del poble espanyol que canviem les fronteres o l'organització territorial del país o vostès respectaran les regles de joc.

Mirin, vostès en la resolució que es va aprovar en aquest Parlament, anomenada «declaració de sobirania», curiosament feien referència a qüestions que vostès no respecten de la Constitució espanyola. És curiós com els que diuen o critiquen que Espanya, igual que els Estats Units, igual que la Constitució alemanya, reconeix la unitat de la nació espanyola o la unió de tots els ciutadans espanyols, vostès en aquesta declaració parlen de la unitat territorial indivisible de Catalunya. És curiós. És a dir, Espanya sí que es pot trencar i qui digui el contrari és un fatxa, ara, vostès diuen que *una grande y libre* o «una gran i lliure, Catalunya». És curiós, no? És curiós com vostès no reconeixen el que diu la llei, però vostès volen constituir un marc d'unitat territorial de Catalunya.

És a dir, vostès en un suposat referèndum, que alguns apellen fins i tot al Quebec com a referent, no acceptarien les regles de joc que es van posar al Quebec, vostès no acceptarien que Barcelona, la província de Barcelona fos una província espanyola i Girona s'independitzés, no ho accepten; vostès no ho accepten, vostès fan les regles de joc a mida i fan el que volen. Aquí, en aquesta declaració, declaren la unitat territorial indivisible de Catalunya. Vejam si ens aclaram. És a dir, Espanya, aquesta cosa inventada, de no sé quants segles, es pot dividir, es pot separar i qui digui el contrari és un feixista; no és un demòcrata que respecta les regles, és un feixista. I si vostès diuen, en una declaració, recorreguda al Constitucional, que està fora del marc constitucional, que Catalunya és una gran i lliure, són uns demòcrates. Vejam si ens aclaram. Per tant, vostès, en definitiva, el que no fan és reconèixer les regles del joc.

Quan vostès posen exemples com el Quebec, quan posen exemples com Escòcia, primer, a part d'un desconeixement profund, o deliberat, de la història i també de les constitucions, o de les regles del joc –a vegades no hi ha ni constitucions, com al Regne Unit–, a part d'intentar manipular amb això, a vostès se'ls oblidava una cosa: ni al Regne Unit ni al Canadà en cap cas se'ls ha acudit qüestionar la sobirania nacional, en cap

cas, perquè sempre s'ha respectat. Què han fet? Intentar convèncer la majoria del conjunt de representants públics de fer un referèndum. Vostès no volen convèncer la majoria. I, si volen convèncer la majoria, avui o d'aquí a quinze dies hauran de votar a favor del que proposa Ciutadans, perquè estaran acceptant que les regles del joc són les que són i que amb aquestes regles vostès poden intentar convèncer, a les Corts, o el PP, o el PSOE, qui vostès vulguin, de fer un referèndum, però, si no hi ha majoria de ciutadans espanyols que volen fer un referèndum separatista, no hi haurà referèndum. Aquestes són les regles del joc. Això és el que han fet Escòcia i el Regne Unit, això és el que va passar al Quebec i el Canadà, i sempre dintre de les regles del joc, mai saltant-se-les.

Per tant, aquí el que sotmetem a votació és si vostès respecten les regles del joc, si vostès estan convençuts del que defensen, i alhora convençuts de les regles de joc que tenim, i si vostès estan convençuts que no hi han sí o sí, sinó que, sí és amb les regles del joc, sí, i, si no es respecten les regles del joc, no, simplement, com a demòcrates.

Per tant, aquesta interpellació pretén posar sobre la taula, en definitiva, la realitat jurídica i política que tenim, el marc de convivència que tenim. I, si vostès es consideren demòcrates, els demanem, i al Govern especialment, que se sumin, que se sumin a respectar això. Nosaltres respectarem, si algun dia Espanya en el seu conjunt i a les Corts Generals decideixen..., cosa que nosaltres no volem ni desitgem, però si hi hagués una majoria que decideix que volem trossejar la sobirania nacional, cosa que no desitgem ni volem, ho acceptarem com a demòcrates. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Jo els prego a vostès que acceptin, com a demòcrates, que, ara per ara, i espero que sigui així per sempre, la sobirania nacional resideix en cadascun dels ciutadans espanyols.

Per tant, avui és un debat entre demòcrates –i espero que entre demòcrates; no entre els que no ho són–; és un debat entre els que volem respectar les regles per conviure, al marge de la nostra ideologia, i dels que pensen que o és com ells volen o es trenca la convivència.

Nosaltres no volem trencar cap convivència...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...sinó que volem conviure en pluralisme polític i, en definitiva, en una democràcia.

A la replica avançaré alguns dels punts que volem que aquest Parlament també sotmeti a votació.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller... Bé, certament, senyor Rivera, és difícil que vostè i jo arribem a punts d'acord, perquè partim, doncs, de plantejaments diametralment oposats. Vostè ignora el sentiment majoritari del poble de Catalunya, vostè li nega el dret a manifestar-se democràticament, vostè menysprea les resolucions d'aquest Parlament, perquè vostè té com a únic objectiu el rèdit polític i, en aquest sentit, doncs, li és igual al preu que sigui, si és covant un clima de crispació i d'alarmisme. Per tant, senyor Rivera, difícil, que vostè i jo, en aquest sentit, puguem tenir un punt de trobada.

Vostè acusa el Govern d'atemptar contra la democràcia, i el Govern treballa, i el Govern treballa i treballarà, impulsat pels acords d'aquest Parlament, impulsat també pel sentiment majoritari del poble català, i treballarà per tal que els catalans i les catalanes ens puguem expressar lliurement –vostè, tant que parla de llibertat–, democràticament a les urnes, per decidir col·lectivament el futur que volem els catalans. Els catalans, senyor Rivera.

I dit això, li ho torno a explicar, perquè ho he explicat diverses vegades en aquest Parlament, ho torno a fer ara, la consulta que farà el Govern per al poble de Catalunya es desenvoluparà de la següent manera: primer, serà una consulta basada en el principi de legitimitat, una consulta legítima, una consulta democràtica, una consulta responsable i una consulta legal. Legítima, democràtica, responsable i legal, senyor Rivera.

Una consulta legítima, perquè aquest Parlament sobirà –aquest Parlament *sobirà*; sí, és que vostè nega la major–, integrat per diputats i diputades escollits *democràticament* pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, senyor Rivera, s'ha manifestat reiteradament i s'ha manifestat reivindicant el dret d'autodeterminació d'aquest poble, un dret que té aquest poble, el dret d'exercir-lo, i requerint a més a més el Govern per tal d'impulsar una consulta legal i democràtica.

Vostè sap que, a inici d'aquesta legislatura, el passat mes de gener, es va aprovar una declaració de sobirania del poble de Catalunya que té per objectiu fixar aquest compromís del Parlament amb l'exercici del dret a decidir del poble de Catalunya. I li recordo els principis en què es fonamenta aquesta declaració de sobirania: principi de sobirania, de legitimitat democràtica, de transparència, de diàleg, senyor Rivera, de diàleg, de cohesió social, d'uropeisme, de legalitat, donant un paper principal al Parlament i facilitant la participació. Tots aquests principis, que sembla com si vostè negués.

Fixi-s'hi bé, aquesta declaració inclou, per tant, diàleg i negociació amb l'Estat espanyol, i va ser aprovada per vuitanta-set vots d'aquesta cambra, prop del 65 per cent. Vostès no la van votar.

Una segona resolució, del mes de març, que insta el Govern a iniciar un diàleg amb el Govern de l'Estat per tal de possibilitar la celebració d'una consulta a la ciutadania catalana per decidir el seu futur; decla-

ració que en aquest cas va agrupar cent quatre vots, cent quatre diputats, d'aquesta cambra. Vostès no la van votar.

I una tercera resolució, aprovada en el passat debat de política general per cent sis vots a favor, un 80 per cent d'aquest hemicicle, una majoria d'aquest hemicicle, que afirma que el Parlament es manifesta per la urgència perquè s'estableixi un diàleg amb institucions de l'Estat per tal d'acordar les condicions legals per a l'exercici d'aquest dret a decidir. Vostès tampoc la van votar.

Però, senyor Rivera, perquè vostès no les votin, això no vol dir que la majoria quedi deslegitimada per la minoria, perquè la democràcia –tant que parla vostè d'atemptat a la democràcia– és això. Des del respecte a les minories, qui decideix són les majories. Això és la democràcia, senyor Rivera. I jo li demano a vostè que respecti la democràcia, també.

En definitiva, l'impuls de la consulta per part d'aquest Govern és plenament legítima, en tant que suposa l'exercici del dret d'autodeterminació i el compliment de les resolucions aprovades per aquets Parlament; Parlament sobirà, senyor Rivera.

Desenvoluparem una consulta democràtica, li deia, plantejada des del màxim consens i cercant la màxima participació. I des del Govern sap que hem desplegat instruments, varem impulsar el Pacte nacional pel dret a decidir, amb la voluntat de sumar sensibilitats, de sumar el màxim possible de visions complementàries d'entitats, amb una clara voluntat de diàleg, senyor Rivera, voluntat de diàleg, perquè ningú es pugui sentir exclòs d'aquest procés.

I en aquest moment fonamental per a la nostra història, la voluntat majoritària, senyor Rivera, majoritària, del poble català, ha de ser inequívoca i ha de ser canalitzada amb una consulta amb la màxima participació. I el Govern farà tot el possible perquè això sigui així. Impulsarem, no en tinguí cap dubte, la formalització d'una consulta des de la responsabilitat, i això passa pel diàleg i per la negociació, cosa que vostè també sempre nega. Jo, senyor Rivera, ho he defensat sempre. I això és la voluntat majoritària d'aquest Parlament.

I no ignorem, és veritat, les dificultats d'aquest objectiu. I és veritat que fóra desitjable una major sensibilitat..., no, no «una major», una sensibilitat, per part del Govern de l'Estat i el seu entorn cap als sentiments i les reivindicacions catalans, perquè alguns menyspreen les nostres legítimes reivindicacions i de manera irresponsable el que busquen és alimentar la crispació i visions més retrògrades i visions més centralistes. Però tinguí la seguretat, senyor Rivera, que seguirem treballant incansablement cercant un diàleg i una consulta tolerada per l'Estat.

I així ho farem, en primer lloc, perquè creiem que el diàleg i el consens són valors en si mateix i perquè el nostre propòsit és que, des de l'acord, s'aconsegueixin aquestes condicions, les més favorables, perquè els ciutadans, també els que vostè representa, senyor Rivera, puguin exercir el seu dret democràtic a decidir en les condicions més favorables com a membres de ple dret de la Unió Europea.

I el Govern, com no pot ser d'altra manera, impulsarà una consulta legal. I el mateix Institut d'Estudis Autonòmics, en base a un informe que jo mateixa li vaig donar, li vaig demanar, va expressar les cinc vies que tenim en aquest moment a disposició per poder fer aquesta consulta, cinc vies que vostès coneixen sobradament, i que en aquest moment la mateixa Comissió d'Estudi pel Dret a Decidir, que presideix la presidenta del Parlament, i crec que de la qual vostès s'han autoexclòs, ja treballa amb alguna d'aquestes vies.

Per tant, senyor Rivera, vies sobre la taula. I, en tot cas, recordar-li també que hi ha en tràmit en aquest Parlament també la futura llei de consultes populars no referendàries, que va entrar la passada legislatura. Li recordo que cap grup finalment no va objectar cap suposada inconstitucionalitat del projecte i que tindrem temps encara, doncs, de poder seguir el tràmit parlamentari.

Per tant, totes aquestes vies, que ja no li he expressat, perquè vostè coneix perfectament, amb majors o menors dificultats tècniques, que l'Institut d'Estudis Autonòmics ja va avançar i que sempre considera que aquestes dificultats tècniques són salvables, són possibles, totes aquestes vies són possibles i ens permetrien conèixer amb total respecte a la legalitat actual el parer dels nostres ciutadans sobre una qüestió de màxima transcendència, sobre una qüestió sobre la qual volen parlar.

Per tant, senyor Rivera, el que vostè i altres segurament encara no han entès és que aquest procés és absolutament irreversible –absolutament irreversible. El poble de Catalunya vol decidir el seu destí, i la llibertat també passa per això, per deixar i permetre decidir. I, escolti, sigui quin sigui el seu destí, la nostra obligació, la nostra responsabilitat històrica és lluitar amb tota la passió i amb tota la fermesa i amb tota la responsabilitat per tal que tothom pugui manifestar quin és el destí, quin és el futur que col·lectivament volem per al nostre país.

I el Govern treballarà per a això, perquè la gent pugui exercir aquesta llibertat i ho pugui manifestar democràticament i legalment, tothom. I el Govern treballa perquè també vostè pugui expressar el que vulgui a les urnes. I, per tant, aquest és el compromís del Govern; el compromís que vostè em demanava és aquest, que el poble de Catalunya es pugui expressar democràticament a les urnes.

Senyor Rivera, i tots, els que surten al carrer i els que no, els que criden i els que callen, cada ciutadà –cada ciutadà– té el mateix valor i els mateixos drets. Però, per damunt de tot, del que no s'ha de tenir por és de la democràcia. Senyor Rivera, no tinguí por de la democràcia, no negui el nostre país i deixi, per damunt de tot, que el poble català parli. Escolti les majories, amb un acte de democràcia.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellers, diputats i diputades... Vicepresidenta, els que tenim en estima la democràcia tenim por dels que es salten les regles democràtiques; és al revés. Els que es volen saltar les regles sense respectar el marc de convivència, que és la Constitució..., som els que tenim por. Ho deia ahir, tenim por dels il·luminats, tenim por de la gent que creu que passarà a la història. Els que volen passar a la història són molt perillosos, normalment; és gent il·luminada. I jo crec que vostès estan en un camí sense sortida; el senyor Mas va perdre el nord quan va convocar eleccions anticipades, i segueix equivocant, amb el bon consell del senyor Homs i de tot aquest seguici de gent que li diuen que endavant, que endavant, que van vostès molt bé.

Miri, el senyor Mas acabarà com Ibarretxe, i vostès, com UCD. Aquest és el futur que els espera si segueixen per aquest camí, trencant el Parlament de Catalunya per la meitat, trencant la cohesió social i territorial i la convivència a Catalunya, i perdent escons, escons i molts escons. I vostès vagin parlant, però és el que passarà. Per tant, el que volem, en definitiva, vicepresidenta, és que vostès es comprometin a respectar les regles del joc. No ho ha fet –no ho ha fet.

Vostès parlen, jo crec que..., no sé si..., de veritat, no sé si per desconeixement o de mala fe, vull pensar que per desconeixement, parla vostè del dret d'autodeterminació. Vicepresidenta, vostè ha de saber que l'ONU reconeix el dret d'autodeterminació als pobles oprimits i a les colònies, en la resolució de l'ONU del 1960. I diu expressament: «Mai es podrà apellar a aquest dret per trencar la cohesió territorial d'un país democràtic.» Llegeixi vostè una mica, abans de pujar a aquesta tribuna, el dret constitucional i el dret internacional. Perquè vostè parla aquí de dret d'autodeterminació apellant a una part d'un territori democràtic de la Unió Europea, que és Catalunya. No pot pujar vostè aquí i comparar-nos amb les colònies dels anys seixanta; és que no és propi. I vostè ha pujat aquí i ha dit «dret d'autodeterminació». Doncs, no és propi. S'han inventat, per esquivar el dret d'autodeterminació, el mal anomenat «dret a decidir», que no és res més que un invent per no parlar d'aquest dret d'autodeterminació que vostès saben que no existeix.

Segona, parlem de les coses pel seu nom. Vostè pot pensar que és qui vostè vol que sigui. Jo puc pensar que sóc Napoleó, però no ho sóc. Vostè es pot pensar que això és un parlament sobirà, però no ho som. És la realitat! Sap per què no ens podem posar d'acord vostè i jo? Perquè vostè viu a Matrix i jo visc a la realitat, perquè vostè viu en un invent, que vostè diu que som sobirans, que tenim dret d'autodeterminació i que podem decidir tot allò que volem. I no. Miri, sap què passa? Que en democràcia no tothom pot decidir sobre tot. Aquí podem decidir sobre les competències autonòmiques. L'Ajuntament de Lleida pot decidir sobre les competències de la Generalitat? No, decidirà sobre les competències de l'Ajuntament de Lleida. I el Govern d'Espanya té unes competències que pot decidir sobre elles. I el conjunt de la sobirania del poble espanyol resideix a les Corts Generals. És que és molt senzill! Però si

vostès viuen en un món paral·lel i no volen viure amb la realitat jurídica, política i social que tenim, clar que és complicat entendre's amb vostès, és impossible! Perquè mai tornen a la realitat.

Tornin a la realitat, deixin de fugir endavant i, si pot ser, deixin d'anar amb acompanyants que volen parar el país. Quant ha dit, el senyor...? Que vol parar Espanya durant una setmana! Quatre mil milions d'euros vol perdre, el senyor Junqueras, en una setmana! No en tenim prou amb el dèficit que va deixar el tripartit, ara hem de tenir 4.000 milions d'euros al forat per la paràlisi de l'economia catalana que proposa el seu soci. De veritat, tenen vostès uns acompanyants de viatge i uns assessors tremends.

Per tant, senyora vicepresidenta, parlem de les coses que són, no de les que a vostè li agradaria que fossin. Perquè, si no, és impossible entendre's, en això estem d'acord.

Després, vostè ha dit que la Llei de consultes serà el marc o la llei que impulsaran per fer això. Miri, nosaltres hem presentat esmenes a la Llei de consultes. Sap per què hem marxat de les Llei de consultes? Perquè hem presentat una esmena que ens sembla de sentit comú, que és que la Llei de consultes, que nosaltres creiem que hauria de ser de participació democràtica i no un vestit a mida per a un referèndum separatista, ha d'assumir que només pot fer consultes sobre competències autonòmiques. Fixin-se vostès quina cosa tan extraordinària: dir que la Llei de consultes autonòmica pugui fer consultes autonòmiques però no consultes sobre sobirania nacional o sobre qüestions de la Unió Europea. I vostès han rebutjat aquestes esmenes, perquè vostès pensen que poden decidir sobre la Unió Europea, sobre la ONU, sobre les fronteres espanyoles... Doncs, no. Aquest Parlament pot decidir sobre les competències que tenim. Seria un caos si cadascú a casa seva volgués decidir sobre tot. Tothom té les seves competències, les seves potestats, i aquest Parlament pot decidir sobre el que pot decidir i no pot decidir sobre altres coses.

A vostè li agradaria que el Parlament de Cantàbria demà decidís que Espanya surt de l'euro, i que nosaltres també sortíssim de l'euro perquè als espanyols de Cantàbria se'ls ha posat al cap que hem de sortir de l'euro? A mi no m'agradaria, sobretot perquè és il·legal. Doncs, suposo que a altres ciutadans espanyols i de la Unió Europea no els deu agradar que aquest Parlament s'autodeclari sobirà i digui: «Perquè és que som majoria.» Miri, de vegades hi ha gent que es pot ajuntar i declarar el que sigui. Ja li ho dic, un ajuntament pot declarar la guerra als Estats Units. Però no és legal, no és vàlid, no és democràtic. Per tant, és tan absurd que l'Ajuntament de Lleida declari la guerra als Estats Units com que aquest Parlament es declari sobirà; és exactament el mateix, jurídicament. Però si a vostès els fa il·lusió, doncs endavant. Però la realitat no és aquesta.

Deixin d'enganyar el poble de Catalunya, deixin d'enganyar la gent. Estan vostès frustrant els independentistes i empenyant els que no ho som. Deixin vostès de frustrar els independentistes i d'empenyar els que no

ho som. I governin, dediquin-se a governar, els han votat per governar.

Per cert, per acabar, vostè parla de democràcia, de por a la democràcia i a participar. Que no tenim eleccions a Catalunya? Que no hi han eleccions municipals, que no hi han eleccions autonòmiques, que no hi han eleccions europees, que no hi han eleccions generals? Allà és on tenim el dret a decidir els catalans. Que, per cert, en aquestes eleccions que vostès van convocar amb els braços oberts dient «la veu d'un poble i una majoria excepcional», doncs, la majoria excepcional es va quedar amb un 30 per cent de vots. I com segueixin vostès per aquí, acabaran com UCD...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

L'última enquesta els dona un 19 per cent d'intenció de vot. Prenguin nota del que estan fent, prenguin-ne nota; vostès segueixin.

Però sap quin és el problema? –i acabo, presidenta i vicepresidenta. Sap quin és el problema? Que vostès són el Govern de Catalunya, vostès són el meu govern també, vostès són el govern de tots els catalans. Si no, no em preocuparia, amb tots els respectes i l'estimació personal que pugui tenir pels companys d'aquest Govern. Si vostès s'equivoquessin en nom només seu, no m'importaria; però s'equivoquen en nom de Catalunya. I això em fa mal, i això ens preocupa i ens amoïna a molts catalans.

Per tant, sotmetrem a votació el bàsic de la democràcia: respectar les regles del joc, respectar la Constitució i l'Estatut. I el proper dia, d'aquí a quinze dies, veurem qui són els demòcrates, qui té por a la democràcia, que no són capaços de comprometre's amb les lleis democràtiques.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Honorable conseller... Doncs, sí, senyor Rivera, respectem la democràcia, respectem les regles del joc. Totes, eh? Respectem la immersió lingüística... (*Veus de fons.*) No, senyor Rivera, no les regles del joc que a mi ja em van bé. Respectem un model d'èxit d'immersió lingüística d'aquest país. Perquè, clar, vostè, si pogués fer una esmena, faria una esmena a la totalitat a Catalunya. Vostè li negaria (*veus de fons*)... no, li negaria que som una nació, la nostra història, la nostra dignitat, la nostra cultura, la nostra llengua, els nostres drets... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Rivera, vostè faria una esmena a la totalitat. I, per tant, parlem de les coses, com vostè diu, com són.

Doncs, escolti'm, la Constitució espanyola, que vostè sempre situa en el més alt nivell, vostè sap perfectament que diu, en el seu preàmbul, que la Constitució es fa per protegir tots els espanyols, però també diu: «i tots els pobles d'Espanya». I vostè sap que l'Estat espanyol va signar –vostè és jurista– el Pacte internacional dels drets civils i polítics a Nacions Unides, crec que el 1976, que l'article 1 diu justament que *tots* els pobles tenen dret a l'autodeterminació. I vostè sap que, a més a més, els tractats internacionals, i els tractats signats per Espanya, s'incorporen a l'ordenament jurídic espanyol i són obligatoris de complir. Per tant, senyor Rivera, la mateixa Constitució, a l'article 96, ho diu: «Los tratados internacionales válidamente celebrados, una vez publicados oficialmente en España, forman parte del ordenamiento interno.»

Doncs, escolti, no cal que li ho expliqui més. Vostè, quan li interessa, nega la Constitució; quan li interessa, ho posa per damunt de tot. Però, en definitiva, vostè el que ens ha deixat molt en la seva intervenció és que vostè el que vol és que sigui Espanya qui decideixi el futur de Catalunya. I resulta que hi ha una gran majoria del poble català, i el Govern al capdavant, que el que vol és donar la veu als catalans, perquè puguem decidir lliurement, democràticament, legítimament, legalment i responsablement el nostre futur col·lectiu. I això és el que farà el Govern.

Per tant, el problema és de partida, el que tenim vostè i jo. Vostè no creu ni en la sobirania del poble català, ni en la sobirania d'aquest Parlament, ni, en definitiva, en el nostre país. Jo sí, el Govern sí, i per damunt de tot defensarem aquests drets democràtics que té tot el poble català per decidir lliurement el nostre futur col·lectiu.

Gràcies.

La presidenta

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de seguretat pública (tram. 300-00105/10)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, senyora vicepresidenta... Conseller, darrerament les coses no van bé en seguretat. Sap que n'hem parlat en moltes ocasions: vostè ha comparegut en comissió, i li agraeixo que ho hagi fet amb aquesta profusió; ens hem vist també en ocasió de tot el tràmit que s'ha produït per l'estudi dels models policials i les bales de goma, i li hem manifestat que no es tracta de casos aïllats, com vostè em sembla que, en fi, amb una tàctica amb què de moment se n'ha sortit, ha volgut pretendre. És a dir, no es tracta del cas del Raval, no es tracta del cas de la senyora Quintana, no es tracta del senyor Cazorla, no es tracta

dels fets del 15 de març, no es tracta dels fets de plaça Catalunya... El cas és que tantes notícies demostren, conseller, que les coses no van bé. Avui n'hem tingut d'altres, algunes d'elles sorprenents: un dia són unes declaracions d'uns mossos; uns altres, unes investigacions judicials; uns altres... Notícies contradictòries, en moltes ocasions, en què vostès, a més a més, s'han de desmentir els uns als altres.

De tot això, se n'ha derivat una sospita, desgraciadament permanent, sobre la manera de dirigir el Cos dels Mossos d'Esquadra i, desgraciadament, allò que no hauria hagut de succeir mai, que és una sospita bastant generalitzada sobre tot el Cos dels Mossos d'Esquadra, al qual nosaltres avui volem tornar a donar suport de manera pública des d'aquesta tribuna. Que quedi ben clar: el suport del Grup Socialista al Cos dels Mossos d'Esquadra.

Siguem clars, conseller. Nosaltres partim de l'anàlisi que fa tres anys el Govern del qual vostè forma part, amb un altre conseller, el conseller Puig..., va haver-hi un tomb molt important en la direcció del cos de policia de Catalunya. I es va passar a sacralitzar la concepció d'ordre públic per damunt de qualsevol altra com a objectiu de l'actuació de tot el cos. I això, que s'ha dit bastant explícitament per part del seu antecessor, a poc a poc ha anat impregnant totes les actuacions, o bona part de les actuacions, del cos.

I això contrasta, conseller, amb el que nosaltres pensem que ha de ser una concepció –almenys la que nosaltres tenim– d'una societat basada en els drets. A mi m'agrada sempre parlar, més que d'estat de dret, de societat dels drets dels ciutadans, aquests drets que són i haurien de ser inviolables i que hauríem de protegir entre tots, i que en tota societat avançada el cos policial té una part molt important en la seva preservació i en la seva garantia. Estem parlant –fixi's, conseller– de drets tan importants com el dret a la vida, el dret a la integritat física, a la integritat moral, el dret a la privacitat, el dret d'expressió lliure, el dret de manifestació, el dret –que aquest potser no està tan recollit, però– a la discrepància, fins i tot, i a la lliure expressió d'aquesta en tot espai, sigui públic... I, quan diem «públic», avui en dia ja diem públic en el món de les xarxes també, que no deixa ser un nou espai, molt important, del qual també hauríem de tenir cura.

Miri, nosaltres pensem que aquell cop de timó de fa tres anys encara hi influeix de forma decisiva. El director general és el mateix, i permeti'm que ho digui sense cap desconsideració cap a vostè, que sap que li tinc..., i el tinc amb molta estima: pensem que encara mana l'antic conseller. Vostè podrà riure o somriure, i jo fins i tot el puc acompanyar amb aquest somriure, però, conseller, ho sospitem i en tenim alguna constatació.

Miri, ahir el meu company Ferran Pedret va fer una pregunta a aquest antic conseller, i el titular del departament d'Empresa i Ocupació crec que no li va respondre. I a mi m'agradaria –no sé si vostè ho podrà fer avui– que aprofités l'avinentesa per desmentir o aclarir –perquè estaríem davant d'un fet molt rellevant– que el Cesicat no ha anat més enllà de les seves

obligacions i que no ha investigat ciutadans o que no ho ha fet a través de tercers; o que no està preparant o estudiant algun tipus de nou organisme o servei de seguretat o d'intel·ligència, per exemple. Cregui'm que hi dedicarem alguna atenció, a aquest assumpte, perquè creiem que és molt rellevant.

Deixi'm que li tiri alguna floreta, que ja sé que no és habitual, però li ho dic de veritat, perquè em sembla que en alguna ocasió ja ho deu haver sentit de nosaltres. Miri, jo crec que vostè és més dialogant, que és més tolerant, que té una altra concepció d'allò que ha de ser l'espai públic i els drets dels ciutadans dels quals parlàvem fa un moment; però que, malgrat això, vostè es veu desbordat i sobrepasat, amb un director general que no aconsegueix controlar la situació. És això, el que passa quan hi ha l'obsessió aquesta per l'ordre públic, que al final aquestes coses s'acaben desbordant i descontrolant. Per tant, no aconsegueix controlar la situació, ni la informació, ni imposar disciplina, ni que li facin cas per dotar de suficients mitjans el Cos dels Mossos i restablir el respecte dels ciutadans.

I ens falta, conseller, també, quelcom molt important, que ho hem estat reclamant des de l'inici d'aquest legislatura: ens falta que a Catalunya es coordinin tots els cossos policials. Ja sé que no és funció de vostè, és quelcom que correspon al president de la Generalitat. Però, fixi's, ja fa tres anys que la Junta de Seguretat de Catalunya no es reuneix. I això no em digui, en fi, perquè és, metafísicament, empíricament, impossible de desmentir, que és quelcom que sigui normal. És un òrgan que està previst en el nostre ordenament jurídic, a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i la darrera vegada que es va convocar va ser a instàncies del president Montilla. No pot ser que continuem amb aquesta orfenesa, sense que es convoqui la Junta de Seguretat de Catalunya, que és l'òrgan que ha de coordinar totes les policies del nostre país.

En fi, conseller, li reclamem un canvi. Ja li vam dir en comissió que havia de rellevar el director general. Avui li ho torno, aquí, a dir, des de la tribuna; és quelcom necessari, necessari per al país, necessari per a restablir la confiança de la ciutadania amb la seva policia, necessari per a restablir el prestigi dels Mossos d'Esquadra, que està tocat. I li hem dit que, si no ho fa, hauréem de començar a assenyalar-lo a vostè com a responsable de la situació, que no deixa de ser-ho sempre, perquè vostè és la màxima autoritat.

Necessitem aquest canvi perquè la gestió política dels Mossos d'Esquadra sigui també més eficient i d'acord amb els principis que li deia abans de respectar i protegir els drets dels ciutadans; per a activar polítiques públiques preventives; perquè la policia de Catalunya sigui una policia pròxima, que torni a ser-ho, perquè nosaltres creiem que ho ha estat en el passat i la gent la veia així; perquè les juntes locals, els alcaldes, tinguin de veritat l'autoritat efectiva, amb capacitat de coordinació executiva dels cossos i forces de seguretat desplegats; perquè hi hagi polítiques preventives de veritat; perquè se solucioni de manera urgent i definitiva el dèficit d'agents policials a Catalunya i de mitjans materials, i, en aquest sentit, ara que tindrem oca-

sió de discutir els pressupostos, veurà que ens tornem a preocupar d'aquesta qüestió.

En definitiva, conseller, que hi hagi un canvi i que hi hagi un canvi bastant profund i radical. Si no és així, cregui'm, no només decebrem les expectatives de la ciutadania, que ho espera, no només li ho hem dit nosaltres, ho fan cada dia els mitjans de comunicació a través d'editorials, fins i tot; les darreres setmanes han estat una prova. Creiem que resistir-se com vostè fa pot donar algun rendiment a mitjà o a curt termini però a la llarga en sortiríem tots perjudicats.

Moltes gràcies, conseller; moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor Sabaté, li llegiré algunes reflexions que no són meves però que podrien perfectament ser-ho i que comparteixo de la primera fins la darrera. «No és de rebut col·locar el punt de mira constantment sobre el Cos de Mossos d'Esquadra, que és un dels cossos de policia més ben valorat pel conjunt de ciutadans.» Això no ho he escrit jo, però ho subscric. «Per un fet aïllat» –i vostè feia referència a fets aïllats– «no es pot jutjar tot un cos.» O bé: «La seva feina» –la dels Mossos d'Esquadra– «és difícil i una societat democràtica i madura com la nostra els ha de fer confiança, els ha de donar suport.» I darrera consideració, que no és meva però que, en qualsevol cas, subscric: «L'Administració ha de potenciar el seu prestigi» –del Cos de Mossos d'Esquadra– «més enllà d'ideologies i conjuntures polítiques.» Cap d'aquestes reflexions l'ha escrit servidor; totes aquestes reflexions les subscric des de la primera fins a la darrera ratlla; van ser escrites l'any 2008.

I això em sembla important de posar-ho de manifest perquè vostè, fixi's, ara em ve aquí, fa una mena de reguitzell i comença a sumar, diu: «Escolti, el tema del senyor Benítez, el tema de la senyora Quintana, el tema del senyor Cazorla, el 15 de març, la plaça de Catalunya...» –i certament són fets rellevants i importants dels quals, evidentment, aquest Parlament s'ha fet ressò en diferents iniciatives parlamentàries–, i els posa, doncs, d'entrada, barrejant moments molt diferents i situacions realment diferents. Diu: «Escolti, no em parli de fets aïllats.» I fa aquesta conjuminació.

A mi em passa una mica el que li passava ara mateix a la consellera Rigau, fa un moment, quan, home, li feien una interpellació sense posar, doncs, dades precises sobre la taula. I després fa una consideració més, i aquesta és greu –i aquesta és greu–, diu: «Escolti, és que vostè ha de defensar» –ja ho va dir l'altre dia, ho va insinuar en la pregunta–, «doncs, el dret a la vida, el dret a la integritat física» –vostè i a través de vostè, evidentment, el cos policial–, «el dret a la llibertat d'expressió.» Només faltaria.

Home, jo li demanaria un punt de rigor, perquè, és clar, jo estic disposat a fer aquest debat, és clar que n'estic, en seu parlamentària, que és on pertoca, però estic disposat a fer-lo no sobre percepcions subjectives que enllacen temes tan diversos i variats com els que vostè ara em barreja i me'ls posa tots aquí, damunt la taula, sinó, home, sobre fets.

Home, jo sí que vull parlar sobre quina és, doncs, la defensa, diguéssim, que es fa sobre el dret a la vida, però vull fer-ho sobre xifres. Hi ha dues maneres d'aproximar-nos a la realitat de la seguretat. L'una és sobre les dades estadístiques, i per això tenim les dades a la nostra disposició, i em sembla que hem estat permanentment transparents i ho continuarem sent, perquè respecte a aquestes puguem opinar sobre tot allò que cal millorar. Jo no vinc a dir aquí que totes les coses són perfectes, ni molt menys; hi han coses a millorar; però en qualsevol cas fem-ho sobre les dades objectives.

I l'altra són les percepcions. I això és l'enquesta de seguretat, que val a dir que per primera vegada en la història va ser un conseller d'Interior que la va venir a presentar al Parlament, a la Comissió d'Interior, no a través d'una roda de premsa, no a través d'una universitat o no posant-la en un calaix quan les dades, doncs, no eren del tot plaents.

Per tant, és sobre aquestes qüestions, percepcions, a través de l'enquesta, i dades objectives, a través, doncs, de les estadístiques policials, que, escolti, parlem de tot el que convingui.

Però, si parlem, doncs, del dret a la vida i a la integritat física, home, atengui algunes de les dades que posem sobre la taula; les hi vaig posar en una darretera interpellació no fa pas massa dies, però li'n donaré algunes més: els delictes contra les persones han baixat els vuit primers mesos un 7 amb 73 per cent; els assassinats han baixat un 49 per cent, aquests vuit primers mesos, si els comparem amb els vuit primers mesos de l'any passat –això són dades sobre el dret a la vida, eh?, i la integritat física de les persones–; les agressions sexuals han baixat un 6,2 per cent, és una dada objectiva, i no em digui: «No, és que no es denuncien.» Li estic parlant d'assassinats, li estic parlant d'agressions sexuals; li estic parlant, per tant, de dades que coneixem tots. Jo, escolti, obert a fer qualsevol debat, però no sobre la seva percepció o sobre la meva, que en qualsevol cas podria ser subjectiva, fem-lo sobre les dades, sobre les dades policials, sobre les dades estadístiques.

O la violència masclista. I avui celebro que aquesta cambra, doncs, es pronunciarà a través d'una declaració institucional molt ferma. L'any passat..., fins a dia d'avui, dissortadament, dotze víctimes mortals conseqüència de la violència masclista; avui, tres víctimes mortals. I qualsevol..., una sola víctima ens ha de preocupar en extrem, compte, eh?, que quedi molt clar, però en qualsevol cas li estic donant dades sobre temes molt sensibles i molt rellevants, no sobre percepcions.

I, si vol, doncs, anem una mica..., li'n podria donar moltes més i no el vull cansar, doncs, aquí, amb xi-

fres i més xifres. Mirem no només dades comparatives d'avui..., mirem tendències. Doncs, el que dic queda avalat, també, pels fets; les tendències que hi han de reducció de molts dels supòsits; per bé que no tot és perfecte, per bé que hi han problemes, és clar que n'hi han, i per bé que tenim problemes de l'estil dels assalts violents en determinats territoris, que no en el conjunt del país, o en determinats àmbits, com en l'àmbit rural. Això són realitats que existeixen, que mai hem amagat, i sobre les quals estem disposats a fer el debat que convingui, però fem-ho, sobretot, home, amb un punt de rigor.

Si jo m'atenc a les dades de fins al mes de..., agafo un any, no els vuit primers mesos, doncs, home, la tendència a reducció dels fets coneguts, tant delictes com faltes, és d'una reducció de gairebé el 3 per cent. I això és una dada objectiva, sobre la qual podem opinar. La resolució s'incrementa un 1 per cent. La barreja de les dues dades ens dona una conclusió meridiana: hi ha més eficàcia policial. Per tant, home, posem-ho d'alguna manera en valor, i fem els debats que calgui fer, però fem-ho sobre fets allò, coneguts, sobre dades precises.

I vostè em dirà: «No, escolti, però és que això és el global.» Doncs, miri, si vol les hi desglosso, les dades dels primers vuit mesos d'enguany, amb relació a les diferents regions policials: el conjunt de delictes i faltes baixa a la Regió Metropolitana de Barcelona un 5,44 per cent; baixa a la Regió Policial de Girona un 3,66 per cent; baixa a la regió del Pirineu un 7,92 per cent; baixa al Camp de Tarragona un 1,05 per cent; baixa a les Terres de l'Ebre un 6,14, i no baixa sinó que puja, i ho dic amb total transparència, en el cas de Ponent, que puja un 0,68 per cent, el conjunt de delictes i faltes, i a la Regió Metropolitana Sud puja un 0,44 per cent.

I potser vostè i jo tenim percepcions diferents sobre aquesta realitat, i el conjunt de la ciutadania, i cadascun d'aquests diputats o cadascuna de les persones que ens pugui estar sentint, perquè jo sempre he dit una qüestió: «Ecoliti, si jo he estat víctima d'un assalt violent, no m'expliquin estadístiques; resolgui'm el problema i doni'm la seguretat.» I hi té tot el dret qualsevol ciutadà que es troba en aquesta circumstància d'expressar-se en aquestes temes. Ara, jo també tinc el dret i l'obligació de situar-ho en el context i veure quines són les tendències i quines són les dades objectives sobre les quals construir tot el debat que convingui fins allà on convingui. Però a mi em dol, per utilitzar un to amable com el que ha utilitzat vostè, em dol, per no qualificar-ho d'una altra manera, home, que el representant d'un grup important d'aquesta cambra, com ho és el Grupo Socialista, digui: «És que vostès, amb la seva pràctica, posen en qüestió el dret a la vida o drets tan fonamentals, tan sensibles com el dret a la integritat física.» Home, això és... Accepti'm, home, que aquestes expressions s'han de sostenir sobre algun tipus de dades, no? I és important que ho fem així, no?

I l'altra manera d'analitzar-ho és sobre les percepcions. I aquí, doncs, permeti'm una cosa ben curiosa, perquè jo vaig venir a explicar l'enquesta de seguretat pública, i vostè em diu: «Escolta, s'ha d'actualitzar, s'han de canviar...», intentant, doncs, treure una

mica de valor a aquesta. Li recordo algunes de les dades més evidents, més vistoses, del que són tendències. Si comparem sèries –perquè jo crec que hem de tenir perspectiva històrica– del que és la victimització, doncs, es passa d'un 20,2 per cent el 2010 a un 19,3 per cent el 2011, un 18,3 per cent el 2012, un 16,2 per cent enguany. I aquesta és una dada de l'enquesta, positiva, perquè hi ha una tendència positiva.

Valoració del Cos de Mossos d'Esquadra: 6,6 de valoració de conjunt el 2010, 6,8 el 2011, 6,6 el 2012, 6,9 el 2013. I aquesta és una dada objectivament positiva, en el sentit que té una tendència positiva.

Percepció de seguretat, que és substantiu per al debat que ens ocupa: 2007, en una escala d'1 a 100, doncs, la situarien al 60, la mitjana; 2008, al 61; 2009, al 61; 2010, al 63; 2011, al 63; 2012-13, al 66 per cent.

I vostè em dirà: «Oh!, és que això, aquesta enquesta és discutible.» La pregunta, aleshores, que em faig jo..., sincerament, en unes declaracions seves de l'1 de novembre del 2009, vostè, en base a aquesta mateixa enquesta, el 2009 –vull dir, tampoc ha canviat tant el món, el que sí que ha canviat, potser, és el signe del Govern, però el món, diguéssim que no ha canviat tant–, deia: «El delegat del Govern» –és a dir, vostè– «ha celebrat també que en la darrera enquesta de seguretat pública de Catalunya la percepció de seguretat dels ciutadans hagi evolucionat de forma positiva al Camp de Tarragona. Aquest és un indicador objectiu» –deia vostè– «que ens indica que les coses s'estan fent bé.»

Pregunta, per què l'enquesta de seguretat, que és exactament igual, el mateix format, la mostra és més petita, això sí, era bona el 2009 i per què l'enquesta de seguretat no és bona per avalar determinades tesis que defensa el Govern de la Generalitat?

Què vull dir amb tot això? Escolti, disponibilitat a parlar de tot allò que vostè, doncs, manifesta, total i absoluta. Però, home, rigor, només demano això, que em sembla que és poc demanar, rigor. Fem-ho sobre dades objectivables; fem-ho sobre percepcions, en aquest cas, que és més difícil d'objectivar, ho validem o no ho validem, però aleshores o valia llavors l'enquesta de seguretat o val ara, però que abans valgués i que ara no valgui no ens serveix de res.

Només li demano aquest rigor. I si la seva aposta és pel rigor a l'hora d'aprofundir a millorar tot allò que faci referència a la seguretat d'aquest país m'hi trobarà; en tot allò que sigui la demagògia, barrejar tots els fets aïllats..., perquè estem parlant de fets aïllats d'un conjunt d'actuacions policials de milers i milers i milers d'actuacions policials per part del Cos de Mossos d'Esquadra al cap de l'any. Si uns fets concrets, aïllats, els hem de barrejar de la manera com els barreja vostè per arribar a conclusions, doncs, realment, que jo no puc en cap cas comparar, no m'hi esperin en aquest debat, no m'hi esperin.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Jo ja sabia –gràcies, presidenta– que passaria això, que jo vindria, li explicaria els motius de la nostra interpellació i que vostè vindria amb una resposta prefabricada que res té a veure amb el que jo havia dit. Per exemple, l'última referència a unes declaracions meves de l'any 2009..., és que jo no li he posat en qüestió l'enquesta de seguretat, conseller. Vostè ha sentit de mi avui que li hagi posat en qüestió l'enquesta de seguretat i els seus resultats? No. Doncs, és que opino el mateix que opinava el 2009, és veritat. I ara opino el mateix. I l'altre dia, quan la va presentar, ja li vaig fer les meves valoracions i li vaig dir que home, que potser, que hauríem de començar a pensar –i vostè, a més, ho va rebre bé– a fer unes preguntes diferents, perquè jo tinc la impressió, conseller, i li ho torno a dir avui aquí, que si anem a preguntar a uns ciutadans si avui estan més segurs que l'any passat o que fa dos anys, amb aquesta pregunta, els resultats serien bastant diferents.

Però, miri, jo avui tenia la temptació de venir aquí i no dir res de la meua collita, sinó simplement fer un resum de mitjans de comunicació, un resum de sentències judicials o d'autos judicials, i, per tant, opinions de jutges, i la declaració de l'alcalde de Barcelona, darrera. I amb això, potser..., en fi, potser s'hauria cregut, vostè, que és una qüestió més objectiva que no pas les meves paraules.

Però, conseller, si vostè amaga el cap a sota l'ala, pensa que tot va bé i que no hi ha cap mena de problema en el seu departament, que les actuacions policials són totes excel·lents i que aquí no cal que vinguem a discutir res perquè, en fi, són coses meves que vaig adjuntant notícies que tenen poc a veure..., escolti, quan hi ha una repetició tan seguida de fets policials que ocupen els mitjans de comunicació, els jutges, els alcaldes de Barcelona, els diputats, de tots els signes, de tots els grups... –li recordo que la dimissió del director general la hi han demanada tots els grups, excepte Esquerra Republicana i el seu, naturalment–, i avui sobre aquest fet, no em torna resposta. Quan aquí hi ha fets tan contradictoris, o notícies tan contradictòries, o versions tan contradictòries del seu antecessor, que es va salvar pels pèls, perquè ja acabava la legislatura, i va dir: «Segurament la versió aquesta sobre el cas de la senyora Ester Quintana no serà l'última.» I ve aquí i ho diu amb aquesta desimboltura... I el director general ho ha dit també en nombroses ocasions i sobre uns mateixos fets. Repeteixen quatre, cinc i sis versions contradictòries. No em digui que no hi ha problema. Vostès tenen un problema d'informació intern. Vostès tenen un problema de disciplina. Vostès tenen un problema de pràctiques policials, de protocols que no s'estan seguint, i que després resulta que vénen declaracions dient que «es pega a un detingut per relaxar-li els músculs», per exemple, no?, com la que acabo de llegir ara abans de baixar a aquesta tribuna, conseller.

Vostès tenen problemes, i els problemes els tenim la societat. Si vostès fossin els únics que tenen problemes, jo no tindria res a dir però és que els té tota la societat. I tenim una policia de Catalunya que requereix una altra vegada que tingui prestigi, i que hi hagi algú al capdavant que estigui lliure de sospites. No ho en-

tén? Doncs això és l'únic que li venim a demanar aquí, que Déu n'hi do –que Déu n'hi do!

Hem de protegir drets? I vostè em diu: «No, fem moltes actuacions policials, els robatoris es contenen...», etcètera. Jo sempre li ho dic: «Bé. Doncs, a nivell general, és possible que això sigui així, però el que ha succeït aquests dies al Maresme, doncs, en fi, cada vegada, si vostè ara va al Maresme els pregunta als ciutadans d'allà, a veure què passa, a Teià i a Alella. Doncs, potser tenen respostes molt diferents, veritat?»

Bé. Conseller, és un problema general, que tenen, que tenim els catalans amb els cossos de seguretat i amb els Mossos d'Esquadra, i amb el departament que vostè dirigeix i amb el director general dels Mossos d'Esquadra, i amb vostè, si no pren mesures

I jo avui li he vingut a fer un instant de confiança. No sé si la podré mantenir vint-i-quatre hores. Perquè he de redactar una moció i no tinc res predisposat, de veritat. Hi ha hagut diputats que m'han vingut a dir: «Què penses dir?» Doncs encara no ho sé, li ho dic sincerament. I, per tant, he vingut obert per veure quin era la seva resposta. Vostè em diu: «M'ho pensaré. És veritat que té...» No, però si ve aquí, m'ho nega tot, diu que no hi ha cap problema, que això són ficcions meves, que he ajuntat tota una sèrie de fet aïllats i que això no té cap mena de sentit considerat en el seu conjunt, conseller, hauré d'esperar fins a l'última hora per redactar les meves conclusions i les meves peticions de cara a la moció que substanciarem d'aquí a quinze dies, perquè el primer que em surt és dir: «Escolti, doncs, vostè no té una percepció de la realitat i ha d'assumir vostè les conseqüències.»

En fi, conseller, cregui'm, espero que en la resposta tingui una altra opinió de la que m'ha manifestat en aquests moments. I, en fi, li agraeixo també el to cordial, però cregui que aquest grup està preocupat per la situació, que pensem que s'han de prendre mesures, l'invitem que ho faci, que les preguin i que siguin, aquestes, profundes, de canvi de rumb de la situació, perquè no estem en el millor dels mons, al contrari; requereixen, els Mossos d'Esquadra de Catalunya, una altra consideració per part de la ciutadania i una altra consideració per part de la seva direcció política, que ha de canviar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Ara hauríem de mirar de passar, i li asseguro que ho intentaré, eh?, d'aquest bon to que anem tenint a alguns fets. Perquè seria positiu per a tots plegats, no? Compte!, jo li he llegit dades per objectivar una mica el debat que tenim, no per dir que ho fem tot bé; n'hi he donat, de dades, negatives, perquè n'hi han, de negatives, és clar que n'hi ha! Escolti, és que si no n'hi haguessin, no ens caldria ni policia,

m'entén? Vull dir, allò... Però, en qualsevol cas..., home, posem les coses en els seus justos termes. Situem les coses en una perspectiva tendencial, comparant dades comparables, objectives, i a partir d'aquí construïm els debats.

I reitero el que li he dit abans respecte als casos aïllats. Les paraules que li he llegit abans, li he dit que no eren meves, però que les subscribia de pe a pa. Aquestes paraules eren del secretari general de la UGT, del senyor Álvarez, del 2008. I deia: «Escolti, no es pot, per un fet aïllat, posar en qüestió tot un cos policial.» No dic ara que ho hagi fet vostè, però sí que ha fet una cosa que em preocupa. Diu: «És clar, és que si jo vinc aquí recollint tot el que diuen els diferents mitjans de comunicació, doncs, em veig obligat...» Home, donem-hi dues voltes, doncs, també, a això, eh?, —donem-hi dues voltes. I no es tracta ara de fer, doncs, de criminalitzar els mitjans. Però, de debò creu, a consciència, que tot el tractament de mitjans de comunicació que s'ha donat a un cas que, sí senyor, és aïllat, com és el cas del senyor Benítez, ajuda, doncs, a aquesta necessitat que tenim de prestigiar la policia? Això, no... —no, no, no—, no hi ajuda. I ho dic amb aquesta claredat, i sé que probablement fins i tot en pugui pagar conseqüències mediàtiques, del que acabo de dir. Com tampoc l'ajudaria —com tampoc l'ajudaria— que el Departament d'Interior mirés cap a un altre costat i digués: «Escolti, s'ha fet tot bé.»

El que ha fet el Departament d'Interior respecte a aquest cas concret és allò que creïem honestament que s'havia de fer: actuar amb rigor i, en base a cada informació que tenim en cada moment, prendre les decisions. I no varem prendre determinades decisions per més que ho demanés qui volgués, perquè no teníem la informació suficient per arribar a determinats expedients, en aquest cas, disciplinaris, i a aquestes mesures, i, en el moment que en vam tenir coneixement —i aquest és el moment de la imputació—, doncs, varem actuar en conseqüència.

I aquesta és la manera honesta com es defensa la institució policial: aïllant allò que és aïllable del conjunt general, no pressuposant, no condemnant, no sentenciant, presumint la innocència d'aquests servidors públics, perquè, que jo sàpiga no hi ha hagut pas encara sentència, i, a partir d'aquí, sent absolutament transparent, aportant tota la informació que estigui al nostre abast, doncs —parlo d'aquest cas en particular—, davant de la instància judicial, què és el que pertoca. Tota la resta —jo ho haig de dir en aquests termes— és molt soroll, i he sentit molts judicis tremendament perversos i malintencionats, per una raó, o gairebé, a vegades, per la contrària.

I, home, jo crec que tinc el dret i l'obligació —com a mínim, aquesta la sento, i ho dic amb aquesta claredat— de dir: «Compte amb el que fem amb la nostra policia —compte amb el que fem.» I agafo paraules que no eren meves, d'un fet, realment, dissortat, que hi va haver, doncs, l'any 2008. I que una persona, escolti, ben diferent de vostè o de jo..., i que diria que està més lluny de mi que no pas de vostè, com ho era el secretari general de la UGT, deia: «Home, no construïm, a partir d'un fet aïllat» —que no entro ara a va-

lorar, doncs— «un judici sobre la policia.» I tot allò que vostè deia, que m'ho vull creure..., no que m'ho vull creure, que m'ho crec, que vostè, com tots els grups d'aquesta cambra volen posar en valor la feina de la policia i volen reconèixer aquesta feina ben feta que es fa de cada dia —de cada dia—, doncs, home, siguem curosos de no malmetre, doncs, tot aquest esforç que es fa per part de molts i molts professionals, cada dia i cada nit, els 365 dies de l'any. Aillem allò que és un cas aïllat, perquè —i això ho subratllaré— no són actuacions o actituds generalitzables, en el supòsit que es demostrï que són punibles, perquè no ho són.

I, home, jo els agrairia que no juguéssim, doncs, a aquesta mena de confusió que no ens fa cap bé. Si vostè diu, escolti, doncs, sobre aquells fets que tenim coneguts, sobre aquelles percepcions que ens arriben a través de l'enquesta, que ja hi estem d'acord, que algunes coses, doncs, de l'enquesta s'han de matisar. Anem a mirar, doncs, què és allò que cal fer, sí, però..., escolti, el nostre model policial és bo —el nostre model policial és bo. Tenim una policia perfectament definida, amb uns objectius nítidament clars, un model de proximitat. I això no pot en cap manera estar en qüestió. A partir d'aquí, d'aquesta constatació..., escolti, oberts a parlar d'allò que convingui, de la manera que ho hem fet avui; que no és la manera, reconegui'm-ho, que ho hem estat fent aquests darrers dies. I si la condició són determinats cessaments, doncs, li haig de dir que no. Jo segueixo tenint confiança en el director de la policia. I ho dic en aquesta tribuna, ho dic des d'aquest faristol, com ho he dit en d'altres ocasions: si aquesta és una condició prèvia, escolti, tampoc ens trobarem. Com tampoc ens trobarem, i en tinc l'obligació de dir-ho des d'aquí, amb aquells grups que tenen diputats que van a les manifestacions dient que la nostra policia tortura i assassina. Amb aquesta gent, jo no m'hi asseuré mai.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Passem, ja, al capítol de mocions.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al
Govern sobre les polítiques de salut
i les relacions amb els proveïdors del
sistema sanitari (tram. 302-00091/10)

I comencem pel punt quinzè, els recordo que comencem per la segona moció. El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les polítiques de salut i les relacions amb els proveïdors del sistema sanitari, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, il·lustres diputats i diputades, per presentar aquesta moció posterior a la interpe·llació que varem presentar en l'última sessió plenària, precisament per parlar dels

impagaments a les farmàcies. I vull començar llegint, textualment, correus electrònics entre la conselleria d'Economia i el Ministeri d'Hisenda.

Deien, des de la conselleria d'Economia, al Ministeri d'Hisenda... –per cert, en castellà; quan es tracta de demanar diners, no hi ha cap problema a escriure en castellà–, diu la conselleria del senyor Mas-Colell al ministeri del senyor Montoro: «En este sentido... –en este sentido–,» (*veus de fons*) –sí senyor Falcó, no se'm posi nerviós, que queda encara una estona– «en este sentido resultaría de especial importancia que nos admitáis los pagos a otros dentro de la partida del FLA prevista para este próximo mes.»

Al qual correu electrònic respon el Ministeri del senyor Montoro: «Nos ha llegado cierto malestar de los farmacéuticos catalanes de tu comunidad porque no les pagáis nada a través del FLA de octubre. Y parece que les habéis dicho que era porque el ministerio había recortado el pago del FLA de este mes. Seguramente, estoy convencido de que esto debe ser un malentendido por parte vuestra, y os rogaría que lo aclararais a la mayor brevedad posible.» Correus electrònics, ho repetixo, en castellà, des de la conselleria d'Economia al Ministeri del senyor Montoro. (*Remor de veus.*)

Mirin, els sona això, senyors de Convergència i Unió? Jo crec que tothom ha de saber la veritat. Tothom té dret a saber la veritat. I vostès, senyors de Convergència i Unió, senyors del Govern de Catalunya, no han pagat els farmacèutics perquè no han volgut. Vostès, senyors de Convergència i Unió, no han pagat els farmacèutics perquè no els ha donat la gana. Perquè vostès poden però no volen.

Mirin, el Govern Mas-Junqueras enganya no només els farmacèutics, sinó a tots els catalans. La decisió de relegar el pagament a les farmàcies està per escrit, els ho acabo d'ensenyar i demostra la hipocresia i la perversió d'aquest Govern.

Fa poques hores, el Govern espanyol, el Govern del Partit Popular ha pagat a tots els farmacèutics catalans aquelles factures que el Govern del senyor Artur Mas no ha volgut pagar. I, per tant, reconeguim, d'una vegada per totes, que si no fos pel Govern espanyol la Generalitat estaria en fallida.

Aquest mateix matí hem tingut una bona notícia. El senyor Mas-Colell ha reconegut públicament, des d'aquest mateix faristol, que el senyor Montoro, doncs, estava donant-li bones notícies. Jo li agraeixo, doncs, aquest gest, diguem-ne, de sentit comú, al senyor Mas-Colell; només li demano que, a partir d'ara, facin informes de deslleialtats del Govern català i de lleialtats del Govern espanyol.

Perquè mirin... –mirin–, saben què passa? Que ningú no se'n fia, de vostès, senyors de Convergència i Esquerra Republicana. Ningú els deixa diners –ningú. I l'únic banc que els deixa els diners es diu Govern d'Espanya, es diu Govern del Partit Popular. I ho fem amb lleialtat a Catalunya i a tots els catalans, perquè és la nostra obligació, perquè Catalunya és i continuarà sent Espanya. I mentre hi hagi –i mentre hi hagi– un Govern a Espanya del Partit Popular, no permetrem

que cap proveïdor de cap servei, com són els farmacèutics catalans, continuïn sent maltractats pel Govern de Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Perquè la Generalitat de Catalunya és morosa també amb ells. I que quedi ben clar.

Miri, vostès ahir van presentar el pressupost per al 2014, que nosaltres el vàrem qualificar de «pressupost trampa», de «pressupost irreal», de «pressupost fictici», i avui aquí tenim una altra mostra d'aquest discurs del Grup del Partit Popular català.

Miri, vostès pressuposten la despesa farmacèutica en 940 milions d'euros. I saben perfectament que aquesta xifra no podrà ser real, i que quan arribi el mes d'octubre tornaran a no tenir diners, i, per tant, tornaran a intentar deixar de banda una altra vegada, també, als farmacèutics. I dic «intentar» perquè no serà així, perquè llavors hi haurà un govern, continuarà havent-hi un govern, però amb una llei que entrarà en vigor a partir del proper 1 de gener, del Govern espanyol, a partir de la qual tots els proveïdors, també els farmacèutics, cobraran, amb tota seguretat, a partir dels seixanta dies.

Per tant..., per tant, és més, com deia, els dos darrers anys vostès han tingut una desviació en la partida pressupostària de més de 500 milions d'euros en aquesta despesa farmacèutica, i tornen, vostès, a pressupostar molt per sota del que ha sigut la liquidació del pressupost 2012...

La presidenta

Senyora diputada...

Eva García i Rodríguez

...i 2013. Vaig acabant, senyora presidenta. Nosaltres presentem aquesta moció, una moció que és assenyada, que és de sentit comú, que és de justícia i que esperem que tots vostès hi donin suport perquè és una moció assenyada, amb sentit comú... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, senyora presidenta. El nostre grup no entrarà, per descomptat, en retrets entre uns i els altres, sinó en el tema de fons.

El retard del pagament a les oficines de farmàcia, per descomptat, ha posat en risc la continuïtat d'un model que nosaltres, i crec que la majoria d'aquesta cambra, defensem, que és que l'oficina de farmàcia és un servei bàsic comunitari del sistema de salut de Catalunya. A ningú se li escapa. Només pensin com la medicació dels pacients de sida els ha passat de la mort a la vida. Es massa seriós per frivolitzar.

La despesa en medicació, l'any 2003, era el 30 per cent del pressupost. S'han fet esforços molt importants, malgrat 800.000 persones més i una innovació..., que és un dels debats que tenim. Tenim tres debats fonamentals: desmedicalitzar la vida quotidiana –tristesa, l'hem convertida en una depressió–; com, segon, prescrivim qualitativament, com comprem a preu just, i, tercer, com financem la innovació. Aquest és el debat. L'any 2012 és el 26 per cent del pressupost del Departament de Salut; un 1 per cent, per cert, del PIB, si us plau. Per tant, aquest és un debat extraordinàriament seriós.

I a través de set esmenes telegràfiques nosaltres volíem ajudar a buscar solucions: U, ha de ser, conseller, una prioritat el pagament de les oficines de farmàcia; és un servei essencial. Segon, s'ha d'incorporar en el FLA, si és possible i reconeixent els problemes importantíssims de tresoreria que tenim. Tercer, hem de fer un pacte per al 2014 perquè no torni a passar. Quart, el debat no són els 940 milions només, que és veritat, perquè sabem que la despesa l'any 2012 s'ha desviat 500 milions; el debat és el 16 per cent de menys del pressupost del Departament de Salut. Cinquè, comencem, si us plau, a debatre un canvi; un canvi de model de concertació entre l'oficina de farmàcia i el Departament de Salut. Les oficines de farmàcia comunitàries són serveis comunitaris que han de tenir una cartera amb una tarifa per fer serveis que estan fent, des de salut pública, de diagnòstic, com el diagnòstic precoç del càncer de còlon, per posar un exemple; d'acompanyament en la medicació –tenim un gran debat sobre el compliment de medicació de crònics, per posar un exemple–; de persones grans que viuen soles. I això ha de tenir una tarifa. Perquè els recordo que ha disminuït la partida de receptes de farmàcia del 2003 al 2012 en –xifres reals, estic parlant– 27 per cent, així com la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria ha crescut un 50 per cent. Ho dic, això, perquè no podem condicionar el pagament de les oficines de farmàcia al fet d'haver de controlar la partida de la medicació. I aquestes són les propostes de les esmenes cinquena i sisena, que necessiten modificacions de l'Estat i a la Llei d'ordenació farmacèutica catalana.

I, finalment, si us plau, Mesa del Medicament. Nosaltres hem entrat, conseller, avui mateix, una interpel·lació de política de medicament, que crec que hem de debatre en profunditat, hem de trobar canvis, hem de resoldre el present. Nosaltres no havíem parlat d'aquests temes perquè s'ha de resoldre el present. No podem posar més tensió als farmacèutics d'oficina de farmàcia sense garantir-los que els pagarem, però això no vol dir que tenim l'obligació de canviar –de canviar– el model de concertació. Hi han anàlisis internacionals que són reeixides, que és cap on nosaltres hem d'anar, que és el model canadenc o el model australià de pagament de les oficines de farmàcia a través de prestació de serveis professionals, a cartera de serveis i una part, per descomptat, dels medicaments.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula la senyora Isabel Vallet, en nom del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, bon dia. Per a fixar posició. Primer de res, doncs, abordem el debat amb la notícia que ahir ens ocupava: part del cobrament. Tot i així, la moció aquesta va, ho entenem nosaltres, molt més enllà del cobrament de les farmàcies. Pels punts que hem vist, doncs, un primer apartat sí que pretenia una reprova-ció per l'impagament, però els altres apartats, que són informació del FLA i les factures, reconeixement del Govern que el FLA ens deixi diners, pressupost insuficient per a les farmàcies 2014, previsions de tresoreria per poder complir la Llei de morositat, assumpció de compromisos bàsicament perquè l'impagament no torni a passar... I, bé, nosaltres, doncs, no volem perdre de vista en aquesta moció que el que està en risc, doncs, precisament són els medicaments assegurats pel sistema públic; per tant, els medicaments que provenen de la seguretat social.

És a dir que no estem parlant de tots els medicaments, perquè tota la gent que pugui accedir a pagar-se un medicament i a pagar-lo en el comptat no està en risc, doncs, de poder quedar exclosa de cap tractament farmacològic.

Nosaltres ens fem tres preguntes grans sobre què pretenia aquesta moció, que encara estem, no?, reflexionant. La primera és: què provoca l'impagament de les farmàcies? Ho hem dit abans: el fet que les petites i mitjanes farmàcies, sobretot, que són les que més ho pateixen, hagin d'assumir el pagament a proveïdors, hagin d'assumir el pagament dels seus treballadors, hagin d'assumir i dispensar els medicaments... Ja s'ha registrat algun cas, i està recollit en l'informe del síndic, doncs, d'alguna farmàcia que no ha dispensat els medicaments assegurats per la seguretat social perquè, doncs, no hi podia fer front; és a dir, si no es pagava al comptat no es dispensava. I, bàsicament, perquè, com ho tornem a dir, el que està en risc és el fet de poder accedir les classes populars a un tractament farmacològic, i en aquest cas el que està en risc, doncs, és la seua salut.

Per tant, pensem: què busca l'Estat espanyol, què busca el Partit Popular amb aquesta moció? Doncs, podríem pensar clarament que si s'està obligant les farmàcies, retardant el pagament, i en aquest sentit retardant els ingressos del FLA; si s'està obligant les farmàcies que assumeixin la responsabilitat dels seus treballadors, que assumeixin el pagament a proveïdors, que assumeixin el pagament dels medicaments dispensats o els medicaments assegurats..., no sabem si el que volen també és poder justificar ideològicament el repagament sanitari, no sabem si el que volen és acabar pensant, doncs, que bàsicament seria una bona idea que s'instal·lés el repagament en la sanitat, perquè així els podria entrar un mínim ingrés que ens podria fer tirar endavant. No ho sabem, eh?

D'altra banda, nosaltres entenem que el Partit Popular, per la desfeta i el desmantellament de la sanitat pública que ha fet arreu del Països Catalans, no és autoritat moral sobre sanitat. Per tant, no reconeixem cap tipus de moció sobre sanitat que puguin fer en aquest Parlament. I s'explica en xifres: desmantellament de la sanitat pública als Països Catalans; primer model consolidat de privatització, que és el model de l'Hospital d'Alzira, etcètera; intent tirat enrere o almenys suspès pels tribunals de Madrid sobre la privatització dels hospitals de Madrid; el repagament del 10 per cent sobre fàrmacs que la senyora Mato va, doncs, implantar, i al final, no?, vostès encara volen que..., com diuen aquí: «Reconèixer públicament que el Govern d'Espanya col·labora amb la Generalitat de Catalunya a fer front als deutes que té contrets per mitjà de mecanismes financers de pagament a proveïdors i dels recursos provinents del FLA.»

Doncs, què hem de reconèixer de l'Estat espanyol? Hem de reconèixer un finançament autonòmic que és caduc? Un finançament autonòmic que és insuficient? Un finançament autonòmic que ofega la Generalitat? Una intervenció *de facto* i *de iure* de la Generalitat? Això és el que volen que reconeguem aquí? Doncs, nosaltres no ho farem.

Per altra banda, entenem que en aquesta moció sí que hi havia peu a obrir un debat sobre la indústria farmacèutica i sobre la farmacologia. Entenem que el debat va molt més enllà del pagament als proveïdors, és sobre l'excés de medicamentització, és sobre el control o la incidència de les grans multinacionals i la indústria financera en la salut, en la salut pública i en la sanitat com a tres aspectes diferenciats. També volem que es parli sobre qui són Risperdal, GlaxoSmithKline, Pfizer, Johnson & Johnson i altres papers. I quin paper s'han de replantejar el Govern i el Govern de l'Estat espanyol sobre el finançament i les subvencions directes o indirectes a aquests grups farmacològics.

I, vaja..., finalment, reforçar la idea que nosaltres estem a favor que es pague a les farmàcies i volem que així sigui. No donarem suport a aquesta moció perquè entenem que inclou moltes altres coses, i, en tot cas, com hem dit, perquè el Partit Popular no té autoritat moral per a parlar d'impagaments.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados..., nosotros vamos a votar favorablemente a la moción. Partimos de un principio, que es que la Generalitat tiene que pagar sus deudas. Es un principio que no está de moda, controvertido, parece, hoy en día, pero que creemos que debería cumplirse.

Hoy hablaba el *conseller* Santi Vila, lo decía esta mañana, que el Gobierno de la Generalitat era un go-

bierno serio, que cumple la ley y riguroso. Eso es a lo que deberíamos aspirar los catalanes, a tener un gobierno serio, que cumple la ley y riguroso. Y esa es una aspiración que deben tener también los titulares de oficina de farmacia. Y dentro de esa seriedad, de esa rigurosidad y de ese cumplimiento de la ley sin duda tendrían que tenerse en cuenta el pago de las deudas contraídas.

Si vamos al tema que nos ocupa, que es el de las oficinas de farmacia, no estamos hablando de un impago a grandes empresas; no estamos hablando de un retraso en el pago a determinadas compañías que pueden tener más o menos aguante financiero; estamos hablando de titulares de oficinas de farmacia, en su mayoría autónomos, pequeña empresa a la que le está resultando muy difícil afrontar la situación de estrés, sobre todo de estrés financiero, a la que se le está sometiendo. La situación es difícil, la situación económica es complicada. Hemos pedido..., todos los ciudadanos están realizando esfuerzos y sacrificios. Las oficinas de farmacia también están realizando un esfuerzo en sus márgenes de beneficio, pero lo que no les podemos pedir es que además financien a una administración, a un gobierno insolvente. No es su responsabilidad y no deberíamos pedirles ese esfuerzo.

Las oficinas de farmacia están llegando a un momento en el que no pueden más, en que no tienen capacidad financiera. Como decíamos anteriormente, no estamos hablando de los grandes laboratorios, no estamos hablando de grandes empresas constructoras o concesionarias que tienen detrás un soporte financiero que les pueda permitir afrontar esta situación. Estamos hablando en su mayoría de pequeñas empresas a las que se les está obligando a anticipar unos pagos de medicamentos, que luego la Administración no cumple con sus obligaciones. Ante esta situación estamos encontrándonos con cierres de oficinas de farmacia, con despidos, con reducciones del personal; hay una reducción muy importante del personal laboral en este ámbito.

Y lo malo no es lo que han tenido que pasar hasta ahora, la grave situación que han tenido que sufrir, estos retrasos que parece que en parte ayer se solventaron con el cobro. Y digo «en parte» porque ahora se les ha pagado, efectivamente, lo que se les debía, noviembre, diciembre del año pasado y mayo de este año, pero es que ya se anuncia por parte del departamento y por parte también del Departament d'Economia que octubre, noviembre y diciembre tampoco lo van a cobrar o como mucho van a poder cobrar un mes. Estamos otra vez anunciándoles que su drama, su sufrimiento va a tener que seguir, va a seguir por lo menos hasta diciembre.

Pero es que más allá de diciembre el escenario no es muy alentador; con los presupuestos que se nos han presentado estamos repitiendo la misma cifra destinada al pago de medicamentos que en los dos años anteriores; cifra, ya, que se ha visto que es insuficiente, por un lado. Pero es que, por otro lado, son unos presupuestos que no son creíbles, que van a sufrir tensiones de tesorería de una forma obligada, puesto que se habla de un 0,9 por ciento de crecimiento, que ya vere-

mos, ojalá, pero parece excesivamente optimista, y se habla de unos ingresos que aún, a día de hoy, no se ha podido explicar en esta cámara de dónde van a salir, me estoy refiriendo a ventas y privatizaciones, con lo cual parece que el futuro en este aspecto va a seguir siendo complicado, por lo menos en cuanto a la capacidad de la Generalitat de pagar lo que tiene que pagar a las oficinas de farmacia.

Por tanto, en ese sentido, vamos a votar a favor.

Hay algo de la propuesta, y también de cómo se ha planteado el debate, que no nos gusta, que es, ¿eh?, que al final esto parece un enfrentamiento entre administraciones que no se entienden. Pues, bien, en el centro del fuego cruzado hay unas víctimas, y esas víctimas son las oficinas de farmacia, que están sufriendo un sacrificio y a las que les estamos pidiendo unos esfuerzos, debido a ese enfrentamiento y a ese incumplimiento...

La presidenta

Senyor diputat...

José Manuel Villegas Pérez

...por parte de las administraciones, que no se merecen y que no pueden soportar más.

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'ihlustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, bon dia. Diuen que la millor defensa és un bon atac. Doncs, el Partit Popular el que fa amb aquesta moció és situar la responsabilitat en el Govern de la Generalitat –que té les seves responsabilitats, també, el que dèiem ara de com la previsió pressupostària de la despesa farmacèutica...– per tapar les seves pròpies responsabilitats, que en el cas de la gestió que ens ocupa també són més importants.

Miri, el cinisme del Partit Popular sempre ha superat totes les expectatives, no?, que ja són molt elevades –ahir jo crec que en el Ple en vam tenir algun exemple–, i ara no admeten cap responsabilitat en la gestió desastrosa dels pagaments a proveïdors, que afecta no només Catalunya sinó també altres comunitats autònomes, no? I, per cert, també vull recordar que són els principals responsables de l'increment dels copagaments i ara de l'aprovació dels pagaments de la dispensació de medicaments en els hospitals, amb les conseqüències socialment desastroses que això té.

Mentrestant, farmacèutics, entitats del tercer sector, centres culturals, hospitals, escoles concertades tenen la impressió, i jo diria la certesa, de ser els ostatges d'un problema que no han creat, no? Jo vull recordar quina ha estat la situació que hem viscut per aquest

impagament d'aquests mesos, d'aquests tres mesos: risc de desabastiment dels medicaments més costosos per a les malalties més complexes; pèrdua de llocs de treball; un 30 per cent de les farmàcies no podien pagar els majoristes; professionals que han hagut d'hipotecar-se, respondre amb el seu propi patrimoni, per fer front als pagaments, que sí que els seus pagaments van caient puntualment, etcètera, no? Les farmàcies i altres sectors fan de finançadors de les administracions públiques, en aquest cas de la Generalitat.

Per nosaltres aquest problema, que no és un problema estrictament de política farmacèutica, sinó de la relació, efectivament, entre dos governs, té una dimensió estructural i una de particular, de com s'ha gestionat tot això.

L'estructural és que nosaltres no hem estat favorables a com s'ha dissenyat el FLA ni el pagament a proveïdors; creiem que això s'ha convertit en un mecanisme d'intervenció sobre la Generalitat i sobre el conjunt de les comunitats autònomes, de control polític, d'imposició d'unes determinades polítiques que ens porten a una situació cada vegada més gran i més greu de desastre social, i sovint també amb la complicitat del mateix Govern de la Generalitat, amb «ajuts», entre cometes, a tipus d'interès més baixos que en el mercat però superiors als tipus d'interès que han obtingut els bancs en finançar-se de la barra lliure del Banc Central Europeu. En fi, creiem que és, en definitiva, un mecanisme d'intervenció com els que ha establert la troica per al cas de l'Estat espanyol. Montoro reclamava a Europa la mutualització del deute –els eurobons–, rebutjava aquesta mateixa mutualització –els hispabons– en el cas de les comunitats autònomes.

I sobre la gestió. Miri, la gestió..., el que és increïble de tot plegat és com és possible que el Govern de l'Estat i el ministre Montoro canviïn les regles del joc a mig partit i que donin dues o tres versions diferents: que si paguem, que si no, que la culpa és d'uns o altres, que si el FLA i el Pla de proveïdors estan connectats, que si no ho estan. Tot això a final d'any, quan van caient els pagaments..., i no per una quantitat petita: 1.700 milions d'euros!, no és una quantitat petita, això.

Mirin, les farmàcies, les entitats socials, els hospitals, les escoles no poden ser ostatges d'aquest problema i d'aquest conflicte. No pot ser que es canviïn les regles del joc a mig partit, perquè és impossible, en aquest cas, per part de les farmàcies, planificar, preveure quins han de ser els pagaments si han previst que a finals d'any rebran els diners que els pertoca d'aquells endarreriments i al final aquests diners no arriben; és impossible gestionar res.

Però a més a més l'Estat fa alguna trampa més. Mirin, en el Reial decret 13 de 2013, el Govern de l'Estat va aprovar un crèdit extraordinari per a la concessió d'un préstec al fons de finançament dels pagaments a proveïdors amb l'objectiu d'amortitzar un préstec sindicat, concertant amb aquests fons, i reduir els tipus d'interès que han de pagar. Aquesta reducció de tipus d'interès no s'ha traduït als préstecs de les administracions territorials; s'hauria pogut traduir, no ho fan. I aquesta míni-

ma lleialtat que seria desitjable no apareix per enlloc per part del Govern de l'Estat.

Miri, el nostre grup, malgrat que podríem estar d'acord en alguns punts, com facilitar informació sobre el fons o el comentari que es fa de la despesa farmacèutica, farem una abstenció general, perquè el que no podem avalar és que l'ostatge, en aquest cas la Generalitat, que ja he dit abans que també té les seves responsabilitats, a més hagi de donar gràcies al segrestador per les condicions en què el té segrestat, avalant una política que creiem que és nefasta per a Catalunya, per al conjunt de les comunitats autònomes i especialment per a la ciutadania.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Moltes gràcies, presidenta. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya no ha presentat esmenes a aquesta moció per una raó molt senzilla. Aquesta moció és que no té res a veure amb els farmacèutics; aquesta moció és per tenir un espai, un espai més, perquè el Partit Popular pugui seguir amb el seu discurs de la por, amb la seva insistència en l'amenaça constant i la seva actitud fatxenda –ho sento, és així–, de poderós en hores baixes, eh?, perdó, que no vol cedir poder ni sortir de palau. La democràcia demana cedir el poder als ciutadans, i a vosaltres això no us agrada, perquè no us creiem la democràcia; parreu de la Constitució però estaríeu més còmodes amb lleis preconstitucionals (*forta remor de veus*), que aprobeu cada vegada que teniu majoria absoluta, i és així.

I tant us fan els farmacèutics mentre vagin en contra del Govern de Catalunya. Certament, hi ha hagut canvi: abans anaven a plaça Sant Jaume i ara se'n van al carrer Mallorca.

Què passa, senyores i senyors del PP, que us heu espantat perquè veieu que ara planten davant de casa vostra? Vosaltres «despotriqueu» d'Esquerra perquè... Però els farmacèutics ho saben, eh?, que nosaltres hi hem parlat i hi hem parlat molt clar des del primer dia, des de la primera reunió. És davant de la Delegación del Gobierno on han d'anar a reclamar que es compleixi amb els pagaments. On han d'anar, si no? És molt senzill, si els ciutadans, les empreses, els autònoms, els farmacèutics paguen impostos i els paguen a l'Agència Estatal de Administració Tributaria, i aquests impostos han de servir per pagar els serveis que presta l'Administració als ciutadans i pagar en aquest cas els medicaments receptats per la sanitat pública, on han d'anar a reclamar aquests calés si no a l'Administració que els té?

Fins i tot, aquesta moció inclou un punt que insinua que hem de donar les gràcies a l'Estat espanyol per ajudar-nos amb mecanismes financers de pagament a

proveïdors i dels recursos provinents del FLA. Doncs, moltes gràcies. Moltes gràcies per deixar-nos veure que l'Estat espanyol no funciona i no funciona per als catalans. Moltes gràcies per manifestar l'obvietat que el model de finançament i els mecanismes de la Llei d'estabilitat com el FLA priven la Generalitat de disposar de liquiditat per afrontar els pagaments amb els farmacèutics. Moltes gràcies per deixar-nos pagar interessos sobre els nostres propis diners, diners pagats amb impostos de tots els catalans i catalanes a les arques de la hisenda espanyola i que no només contribueixen a augmentar l'espoli fiscal que patim: 517 milions d'euros.

Moltes gràcies per l'actitud del ministre Montoro, que demostra que transitem de l'asfíxia per part de l'Estat a l'amenaça d'estat. Moltes gràcies per amenaçar constantment els nostres pensionistes, els proveïdors de la Generalitat i els funcionaris dient-los que necessitem les polítiques de Montoro, d'Ana Mato i de Rajoy. Moltes gràcies per no donar-nos la informació perquè la Generalitat de Catalunya pugui fer la planificació adient de pagaments als proveïdors, als farmacèutics. Moltes gràcies per no haver anat vostès a Madrid abans i poder estalviar el viatge als farmacèutics. Moltes gràcies per imposar-nos un sostre de dèficit injust i no el que ens pertoca per les competències que tenim, per fer front també a les responsabilitats d'educació, de benestar social i salut. Moltes gràcies per impedir-nos el finançament extern, perquè ens l'impediu vosaltres amb les vostres polítiques, i mantenir-nos escanyats amb els vostres mecanismes.

I moltes gràcies perquè cada vegada que ho feu –cada vegada que ho feu–, com en aquesta moció, hi ha més gent convençuda que tenim un problema gros amb l'Estat espanyol; cada vegada hi ha més gent que veu clar que, si volem un país amb futur, democràcia de qualitat, que vosaltres no hi creieu, i un país pròsper capaç de generar llocs de treball, aquest futur passa per no estar supeditats a aquest Estat espanyol.

I el vostre discurs de la por us està deixant de funcionar, ja no funciona. Potser sí que els catalans hem estat una mica mesells, preocupats de treballar, pagar i callar, potser sí, però tampoc som idiotes. I no ens tracteu d'idiotes perquè n'estem farts. I n'estem tan farts que hem canviat i ja no ens volem només defensar; la societat catalana ha trobat un antídoto que no podeu aturar.

Feu el favor de veure què passa a Catalunya, i si voleu fer alguna cosa per ajudar els farmacèutics, aneu a parlar amb els vostres a Madrid i els feu veure que negar la democràcia i ofegar econòmicament Catalunya només és provocar allò que no voleu, que és que la majoria dels ciutadans demanin la independència com la sortida més ràpida, segura i eficaç per acabar amb la situació d'injustícia que patim.

Per acabar, perquè no vull que quedi així, volem donar tot el màxim suport als professionals farmacèutics, que han fet i continuen fent, malgrat les dificultats que tenim, una tasca excel·lent, una tasca excel·lent per la salut de les persones. I defensarem que així continuï, malgrat les lleis de l'Estat espanyol, també...

La presidenta

Senyora diputada...

Alba Vergés i Bosch

...que no volen veure que aquest sector a Catalunya és diferent del de la resta de l'Estat..., i fan lleis que ho poden posar en perill.

Nosaltres defensarem la feina... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Pere Vila.

(Remor de veus.)

Pere Vila i Fulcarà

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats, abans de tot...

La presidenta

Un moment, un moment, senyor diputat. *(Pausa.)*

Pere Vila i Fulcarà

Abans de tot, qüestionem si hi ha permís per utilitzar correus electrònics privats quan una de les parts no ho ha autoritzat.

Avanço que el posicionament del Grup de Convergència i Unió serà de rebuig total de la moció, i, abans de tot, sobretot per justificar que és una moció desmesurada, plantejada amb criteris poc objectius, i amb petició de compromisos per part del Govern de la Generalitat que no són assumibles si continuem i continuen les traves del Govern central.

És per aquest motiu, doncs, que no hem presentat cap esmena i que, per tant, rebutgem en la seva totalitat la moció presentada.

Per començar l'exposició hem de recapitular. El Govern central ens fa un préstec que hem de retornar amb interessos, la qual cosa malmet els nostres ingressos fiscals. *(Remor de veus.)* Per cert, i l'interès, molt alt. El...

La presidenta

Un moment, diputat. Senyor diputat...

Pere Vila i Fulcarà

...Govern central en decideix l'import...

La presidenta

Senyor diputat, un moment.

(Pausa.)

Pere Vila i Fulcarà

Gràcies. El Govern central en decideix l'import, quan ho fa, i normalment dóna el permís molt tard, i el que cal pagar. Per tant, si no tenim accés als mercats, és perquè no tenim ingressos fiscals; per tant, amb un concert fiscal no tindríem aquest problema.

Ens treuen els ingressos i no s'assumeix cap dels compromisos pactats. Per cert, aquestes mesures econòmiques s'apliquen a totes les comunitats, Catalunya no és una excepció, a totes les comunitats; per tant, no es fa cap tracte de favor a Catalunya. Sincerament, amb aquest sistema poc formal perilla l'autogovern.

El ministre Montoro va manifestar el 12 de novembre: «Vamos a salir de la crisis porque Cataluña nos va a sacar.» El president del Govern de Catalunya va replicar al ministre que qui tira del carro no s'ha de trobar tantes traves, sinó facilitats.

Però és que, a més, el 19 de novembre el ministre Montoro va dir: «Lamento la confusión sobre los 1.700 millones», que demana el Govern de Catalunya. I a sobre –i a sobre– ho rebla: «Son cosas que pasen», mostrant-se sorprès i no sabent si aquests diners anaven amunt o avall. Sincerament, veure per creure. Jo crec que aquesta és una resposta de nota, i de nota molt alta.

Però fem memòria del procés esdevingut. Els efectes de la decisió que va prendre el Ministeri d'Hisenda i d'Administracions Públiques de no autoritzar aquests pagaments provocava una disminució dràstica de la liquiditat de l'any 2013; però, és clar, a efectes pràctics, no haver rebut aquests 1.700 milions no suposava més retallades, però sí endarrerir els pagaments previstos –a farmàcies, a concerts, etcètera–, ja que s'havien executat com a reconeixement d'obligacions per un import equivalent a l'1,58 per cent.

Per tant, què denunciem de la justificació donada pel ministeri? Doncs, d'entrada, un element de deslleialtat, atès que no ens havien dit res prèviament, ni en converses de caràcter tècnic, ni a la mateixa Llei de proveïdors, on no s'esmentava res de la relació entre el Fons de liquiditat i el Pla de proveïdors. L'ampliació del FLA i l'assumpció de les factures del Pla de proveïdors el que provocaven era apujar el deute de l'Estat, i, evidentment, amb això no hi estaven d'acord, i, sobretot, feia perillar els pagaments compromesos.

Per tant, la Generalitat ha fet bé la feina, atès que té el mateix volum d'impagaments que tenia l'any anterior; no s'han generat més impagaments, malgrat funcionar amb el 0,7 per cent.

Tot això va provocar canvis, o ens va provocar canvis, en els plans de tresoreria, i, per tant, vàrem haver de prioritzar pagaments abans esmentats.

Parlant dels proveïdors sanitaris, als quals no em queda més que reconèixer el paper que desenvolupen i, sobretot, la paciència, igual que als diversos proveïdors als quals se'ls deu factures, finalment s'ha donat resposta a la seva demanda i es calendaritzaran els pagaments. De fet, a hores d'ara, ja sembla que la majoria dels deutes ja s'estan resolent.

Però seguim. En data 14 de novembre, el Govern acorda amb el Ministeri d'Hisenda l'ampliació del FLA d'acord amb l'objectiu de dèficit, i el Govern català ho aconsegueix perquè l'executiu central reconeix el dret a disposar d'aquesta ampliació. El compromís es tanca en una reunió tècnica on el ministeri accepta compensar les citades factures.

Confiem, doncs, que aquest calendari de pagaments es compleixi escrupolosament. I més clar impossible: el pagament a farmacèutics estava en mans de la decisió que prengué el ministeri. La solidaritat i el suport als proveïdors el Govern català els té i els tindrà, però la situació generada té responsables directes.

Conclusió: administrant els nostres recursos, aquesta situació no hauria passat. El conseller va indicar que estava satisfet d'aquest acord, i, finalment, es podia haver estalviar tot aquest enrenou, que segurament no ha beneficiat la imatge de cap de les administracions...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Vila i Fulcarà

Si el Govern central hagués consolidat i escoltat la demanda i no hagués modificat res, estaríem en un escenari més ferm.

És per tot això que rebutgem la moció presentada... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller de Salut, jo lamento sincerament que els partits que donen suport al Govern no hagin presentat ni una sola esmena; aquesta és la clara voluntat i això demostra la poca voluntat que tenen per resoldre el deute amb les farmàcies.

Miri, jo els demanaria que no tornessin a repetir, no diguessin mai més allò d'«Espanya ens roba» o «Espanya ens segresta», com acabem de sentir. Han d'aprendre, han d'acostumar-se a dir les coses pel seu nom: Espanya ens rescata, Espanya ens paga, senyora Vergés. Oi que ho aprendrà? Miri, repeteixi-ho amb mi: «Espanya ens paga, Espanya ens rescata.»

Miri –miri–, Catalunya és la comunitat autònoma de tot Espanya que més assistència financera ha sol·licitat de tot Espanya: prop de 28.000... Vostès, que tant parlen sempre del dèficit dels 16.000 milions d'euros, doncs, Catalunya ha rebut ja 28.000 milions d'euros dels diferents fons habilitats –FLA, pagament a proveïdors...– els dos últims anys. És a dir, la meitat dels diners de tots els espanyols –la meitat– ha vingut a

Catalunya, eh? «Espanya ens roba, Espanya ens segresta...» Doncs, Espanya, com li deia abans, senyora Vergés, afortunadament, ens paga i, mentre hi hagi el Partit Popular, poden tenir vostès la garantia que Espanya pagarà també les factures que vostès no volen i poden pagar.

Perquè, mirin, senyora Vergés, vostès, com a partit que dona suport al Govern de Catalunya i que no els fa re arruïnar Catalunya si és per tal de carregar-se Espanya, doncs, vostès –vostès–, senyora Vergés, no volen reconèixer que ha estat el Govern d'Espanya, el Govern del Partit Popular, que fa poques hores ha pagat, com li deia abans, les seves factures als farmacèutics. I, miri, aquest discurs que ha fet vostè com de possible voluntat recentralitzadora de l'Estat –he volgut entendre alguna cosa així, perquè li reconec que molta estona no l'he escoltat, afortunadament–, doncs, escolti'm, aquest discurs fastigueja; senyora Vergés, aquest discurs fastigueja, fa fàstic –fa fàstic. *(Remor de veus.)* I després resulta que paren la mà per recollir calerons, com ha fet l'alcalde de Sant Vicenç dels Horts, que crec que vostè deu conèixer, que també s'ha acollit al pagament de proveïdors, perquè no podia pagar les seves factures.

Miri, acabo anunciant que acceptarem l'esmena número 4 del Grup Socialista, que va en la línia del que denunciem constantment des del Grup Parlamentari Popular: la despesa sanitària per persona, clarament insuficient, molt per sota de la resta de comunitats autònomes de tot Espanya. Nosaltres apostem per tancar «xiringuitos» sanitaris i apostar i incrementar la despesa sanitària.

Però deixin-me, permetin-me, senyora Vergés sobretot, i també senyor Vila, però senyora Vergés sobretot, que acabi amb un consell, amb un modest consell: «Mano que te da de comer, no has de morder.»

(Aplaudiments. Alba Vergés i Bosch demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Vergés...

Alba Vergés i Bosch

Per al·lusions...

La presidenta

Per al·lusions, trenta segons.

Alba Vergés i Bosch

Miri, el seu discurs no està funcionant, afortunadament. Per això, com que el meu grup i jo mateixa som més democràtics que vostè, nosaltres sí que l'hem escoltat. Ho reitero, moltes gràcies per continuar així.

(Marina Geli i Fàbrega demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Geli...

Marina Geli i Fàbrega

Presidenta, per demanar votació separada, si us plau, del punt 1 i del punt 2.b. La resta, per nosaltres, es pot votar totalment de manera conjunta.

La presidenta

I una pregunta: de l'1 i 2.b, conjuntament?

Marina Geli i Fàbrega

Sí, sí, sí, senyora presidenta.

La presidenta

I la resta també?

Marina Geli i Fàbrega

I la resta també, per nosaltres.

Gràcies.

La presidenta

D'acord.

(Pausa llarga.)

Passarem a la votació de la moció. S'ha acceptat l'esmena número 4 del Partit Socialista.

Votarem, en primer lloc, el punt 1 i el punt 2.b –punt 1 i punt 2.b.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 26 vots a favor, 79 en contra i 22 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 68 en contra i 15 abstencions.

Abans de passar al final de l'ordre..., a dinar –amb perdó (*rialles*)–, donarem lectura d'una declaració institucional amb motiu del dia internacional contra la violència masclista.

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del dia internacional per a l'eliminació de la violència masclista (tram. 401-00009/10)

Té la paraula la vicepresidenta primera.

La vicepresidenta primera

«Amb motiu del dia internacional per a l'eliminació de la violència masclista, el Parlament de Catalunya reitera públicament el seu compromís en l'eradicació

de qualsevol forma de violència envers les dones i expressa el seu condol per la mort enguany de tres dones víctimes de violència masclista a Catalunya i el seu suport als milers de dones que quotidianament pateixen violència aquí i arreu del món.

»L'assassinat, l'agressió, la intimidació i la coacció a les dones són expressions de les múltiples formes de violència masclista, des de les més subtils manipulacions psicològiques o estigmatitzacions sexistes fins a les agressions sexuals o qualsevol altra forma de violència envers les dones.

»Totes aquestes violències requereixen respostes específiques i diverses, però tenen un denominador comú: el masclisme arrelat a les estructures socials i les relacions desiguals entre els homes i les dones.

»La llarga lluita contra la violència masclista ha permès a Catalunya dotar-se de lleis, recursos i instruments per a l'abordatge integral d'aquesta xacra. Ara hom té el repte, però, de mantenir i millorar aquestes eines, no només per a atendre i acompanyar degudament les víctimes en llurs processos de recuperació, sinó també per a evitar i prevenir nous casos de violència masclista. És imprescindible, per tant, posar en valor els instruments disponibles, manifestar el compromís polític per tal que la situació de crisi econòmica no afecti les polítiques públiques que han de mantenir aquests instruments i serveis, i prestar una atenció especial a la prevenció i la sensibilització.

»Per això, el Parlament de Catalunya reitera el seu compromís a fer visibles les violències contra les dones i llurs conseqüències, a continuar treballant coordinadament amb les altres institucions i amb les entitats de dones per a atendre degudament les víctimes, i a avançar amb mesures efectives de conscienciació social que abordin les causes i actuïn contra el masclisme en el seu origen per tal de facilitar un canvi de paradigma moral i social que no permeti la violència masclista.»

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Reprenem la sessió, senyores diputades i senyors diputats.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el projecte Castor d'emmagatzematge de gas (tram. 302-00090/10).

Saludar totes les persones del públic que han vingut de Terres de l'Ebre. Bona tarda.

I anem a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el projecte Castor d'emmagatzematge de gas. Presentada pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Primer de tot volem donar la benvinguda a l'alcaldeessa d'Ulldecona, regidors, i a tots els veïns, veïnes dels pobles de les Terres de l'Ebre –d'Ulldecona, d'Alcanar, de les Cases, de la Ràpita– que avui ens acompanyen.

En segon terme, també, donar les gràcies –abans de parlar de les esmenes i les transaccions– a la bona voluntat de tots els grups d'aquesta cambra que havien presentat esmenes i als que no n'havien presentat, per poder arribar a acords que facilitessin que poguéssim després, tots i totes, votar aquesta moció, que entenem que és el que vol el territori, que defensa el que vol el territori i el que ha anat dient la plataforma durant tots aquests anys de mobilitzacions.

I abans de parlar en concret de les esmenes, jo sí que voldria fer una reflexió, perquè crec que no està de més, i més en aquests moments que estem debatent en aquest Ple els pressupostos. I és la lliçó que ens ha donat el Castor. Sempre diem que són les mobilitzacions, a vegades, les que fan canviar posicionaments. En aquest cas, desgraciadament, vosaltres us heu mobilitzat molt, però no han sigut les mobilitzacions, sinó que ha sigut la mateixa terra; la terra s'ha aliat amb vosaltres i ens ha enviat un senyal –els terratrèmols– de dir: «Parem i reflexionem sobre el que estem fent a la terra.» I penso que això ens ha de fer pensar, quan apliquem polítiques de medi natural sobre l'aigua, sobre els recursos –ens ha de fer pensar, i jo també voldria recordar aquelles paraules que va enviar aquell *jefe* indi al president dels Estats Units quan va dir que l'home no pertany a la terra, sinó que és la terra la que té els homes, i que nosaltres estem aquí i som fills d'aquesta xarxa i que quan marxem hem d'intentar deixar-ho tot igual. Perquè si no ho deixem tot igual i ho deixem contaminat, després no podrem viure, no més podrem sobreviure. Penso que aquestes paraules, en aquests moments en què les retallades també les apliquem en les polítiques mediambientals, són importants.

Respecte a la moció, cal dir que..., penso que els punts 1 i 2 són molt importants. Per què? Perquè nosaltres, aquest Parlament –igual que ho va fer el Parlament de València– demana el tancament, demana la paralització, i més tenint les notícies que van aparèixer ahir mateix, en què el president d'ACS, el senyor Florentino Pérez, encara insistia que els terratrèmols no tenen relació directa amb la injecció de gas. Per tant, és molt

important que ens plantem amb aquesta voluntat del Parlament perquè s'aturi aquesta activitat.

També els punts sobre demanar responsabilitats sobre com s'ha fet tota aquesta inversió, i demanar també responsabilitats i explicacions a la Unió Europea i al Banc d'Inversions Europeu. Per què? Perquè va donar el seu aval i perquè hi han diners d'Europa, que són de tots, que es van invertir en un projecte quan ja hi havia avisos. Per tant, nosaltres volem esbrinar aquesta responsabilitat i evitar que això, un fet així, pugui tornar a passar.

També hi ha un altre punt important, i és el de sol·licitar al Govern de l'Estat que tant els ajuntaments com la plataforma siguin part interessada en tot aquest procés. Per què? Perquè sabem que aquest procés serà llarg. Ara fem un primer pas; un primer pas de paralització i tancament. Però aquesta batalla no l'hem acabat, avui; avui és un petit pas. Hem de continuar perquè no podem tampoc permetre que aquesta instal·lació es quedi en el territori, i parlem d'una instal·lació en què hi ha una part que està a la Comunitat Valenciana –al País Valencià–, però hi ha una part que ens afecta directament a Catalunya i, per tant, s'ha de desmantellar i s'ha de descontaminar. I això no és una cosa que es fa ni en un any ni en dos. Sabem que val molts diners, que aquí hi haurà una batalla legal amb la mateixa empresa –amb ACS–, amb el Govern de l'Estat i, per tant, hem d'aconseguir que es pugui fer aquest desmantellament sense que hi hagi un sobre-cost afegit als consumidors, als ciutadans.

I també hem afegit un punt, que suposo que ja l'explicarà la portaveu socialista, que relaciona els terratrèmols del Castor amb la seguretat sísmica a les centrals nuclears. Perquè no oblidem que nosaltres estem aquí pel tema del Castor, però a pocs quilòmetres tenim dues centrals nuclears; de fet, les tenim –sempre ho vull recordar– totes en el sud.

També per nosaltres és molt important que en tot aquest procés el Parlament, o sigui, la Generalitat, el Govern, estigui al costat dels ajuntaments, com avui demostra que hi està, i faci aquest acompanyament a aquest procés que serà llarg. I, per tant, després ja ens posicionarem. Nosaltres hem pogut transaccionar amb tots els grups i, com que els altres portaveus explicaran les transaccions, després jo ja em posicionaré sobre aquestes.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. En nom del Grup Parlamentari Socialista, per presentar les esmenes i també posicionar-nos al respecte del text. Abans, però, evidentment, sumar-me a la benvinguda al Parlament a l'alcaldeessa d'Ulldecona, al tinent d'alcalde d'Alcanar i a la resta

de regidors i regidores d'Uldecona, d'Alcanar, de la Ràpita, membres de la plataforma, veïns i veïnes dels diferents municipis del Montsià.

És evident que després de la crisi sísmica del passat setembre-octubre, un cop sembla –i ho esperem– passada l'amenaça de més terratrèmols, és hora de donar respostes, estudiar les causes i, evidentment, abordar les solucions. Tant els grups parlamentaris, com també a títol individual, cadascú dels que estem aquí –i jo crec que és un exercici també positiu– podríem, durant hores, durant dies inclús, segurament, debatre, opinar, discrepar –i, de fet, ho hem fet– sobre la necessitat d'una infraestructura com la que ens ocupa per a l'emmagatzematge de gas, sobre la necessitat d'aquestes reserves ara o fa uns anys. Podríem discrepar de la seva utilitat. Podríem discrepar també sobre la seva ubicació. Podríem discrepar sobre el seu impacte social, econòmic, ambiental, tant de les infraestructures com de la mateixa activitat d'injecció i extracció de gas. Segur, evidentment, que el debat no seria monolític ni dins dels mateixos grups polítics. Podríem discrepar també sobre els avantatges i els desavantatges d'un projecte com aquest; sobre els pros i contres; sobre si són o no són d'interès general. Podríem discrepar, fins i tot –que no és el cas, però ho podríem fer–, sobre si com a país s'han d'assumir o no segons quins tipus de risc.

Però el que no podem fer –i no ho farem– és discrepar, evidentment, en qüestions relacionades amb la seguretat. Ni amb la seguretat al territori, ni, sobretot, amb la seguretat de les persones. Així de ras i així de curt, simple, però així de clar també. Per això creiem necessari el pronunciament del Parlament de Catalunya demanant la paralització del projecte Castor, i per això creiem oportuna la moció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. I vull aprofitar també per posar en valor el treball de transacció que ha fet la diputada Hortènsia Grau amb quasi tots els grups de la cambra. Segons el meu parer, feina que ha millorat tant la redacció com el contingut del text i que ha permès un fet que no és menor en este tema, que és, segurament, un consens bastant ampli de totes les forces parlamentàries aquí, o de la majoria de forces parlamentàries aquí representades.

No podem tampoc discrepar del fet que cal revisar amb profunditat i amb rigor tant el mateix procediment administratiu, com els estudis previs que van servir per autoritzar la instal·lació, siguin els de l'Institut Geològic i Miner o d'altres, sobre el cost del projecte, com també una investigació sobre l'execució de les obres del mateix projecte, tant durant la construcció de les instal·lacions com sobre els treballs de preparació per a iniciar l'activitat. I, evidentment, coincidirem que cal que aquesta investigació, aquestes actuacions, les portin a terme organismes independents.

Sabem que la majoria de qüestions no és la Generalitat de Catalunya qui en té la competència i, per tant, és d'esperar –i ho esperem– també poder arribar a grans consensos en el treball conjunt de les diverses forces polítiques al Congrés dels Diputats davant del Govern

espanyol, per tal d'emprendre les mesures definitives per aturar el projecte i revocar les autoritzacions que possibiliten el desenvolupament d'aquest.

Quant a les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, n'hi havia tres, dos de les quals hem transaccionat; la primera, amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya –amb el grup proponent– i també la Candidatura d'Unitat Popular: «Sol·licitar al Govern de l'Estat i a l'empresa promotora del projecte que consideri els ajuntaments d'Alcanar, Uldecona, Sant Carles de la Ràpita, la Sénia i altres municipis catalans afectats pels terratrèmols, com també la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sènia, com a part interessada en el procediment per garantir la màxima informació i transparència.» Una altra de les mancances d'aquest projecte, de tot el procés i també de la crisi sísmica de les darreres setmanes.

I un nou punt d'addició, que ja n'ha informat la diputada proponent, que és veritat que va més enllà del tema que avui ens ocupa, però que creiem necessari incorporar-lo en el text: «Demanar al Govern de l'Estat i al Consejo de Seguridad Nuclear el compliment de les instruccions tècniques de protecció sísmica de les centrals nuclears de Catalunya, recollides al Pla de protecció sísmica de les nuclears, realitzat d'acord» –en aquest cas– «amb els requeriments que la Unió Europea va elaborar arran de l'accident de la central de Fukushima, al Japó.

Tant a aquestes dos darreres transaccions, com també a la resta de la moció, del text resultant per les diferents transaccions a què han arribat altres grups parlamentaris, des del Grup Parlamentari Socialista hi donarem suport.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda a tots i a totes. Només per expressar que coincidim plenament amb el contingut d'aquesta moció, que demanem el rebuig, el desmantellament..., el rebuig a la instal·lació, el seu desmantellament; que s'analitzin també els costos de desmantellar aquesta barbaritat, diguem-ne, que consistia –igual que altres projectes que s'estan projectant, que ara en parlarem– a emmagatzemar gas sota l'aigua, jugant –jugant– amb les esclatxes que deixa obertes, en aquest cas, el fons submarí, jugant amb tecnologies que, enmig de l'oclusió econòmica i especulativa del darrer cicle, van permetre que diferents tècniques associades a l'energia entressin en funcionament i convencessin també els mercats financers.

Perquè, en definitiva, a banda de la infraestructura, a banda del pensament estratègic que potser s'amaga al darrere, de guardar gas per por als països en conflicte, no?, per si entren en conflicte, poder..., a banda de tot això, a banda d'arriscar la natura i tot, al darrere de

tot plegat, hi havia també un funcionament financer, hi ha, en aquest projecte i en d'altres, un funcionament financer on, òbviament, tornem a trobar portes giratòries amb els partits polítics.

Es tracta d'un cas d'allò que s'anomena *project bonds*. Normalment funciona així: hi ha un comerciant, no? Recorden aquells comerciants del *far west*, que venien amb una diligència? I venien «la receta del milagro para curar resfriados» i no sé què, no? I anava la gent com a boja i... Hi ha moltes pel·lícules d'això. Doncs, és més o menys similar. Hi ha algú que, a partir d'una tècnica nova i a partir de..., ven un projecte. Òbviament, no té finançament per fer-lo. Tan aviat enganya una administració –digueu-ne BCN World, digueu-ne el que sigui–, enganya una administració per fer dels pans peixos i començar a multiplicar els diners a partir de no se sap què, «i vindran diners de tot arreu, i això serà la inversió de la gallina dels ous d'or». Tot això, llavors, passa a l'especulació financera. I a quin tipus d'especulació financera passa? Doncs, això se'n va, bàsicament, a ser finançat pel Banc Europeu d'Inversions, la vicepresidenta del qual és, *ni más ni menos*, Magdalena Álvarez –Maleni–, la mateixa que grapa-va el territori nacional a base d'AVE, i així ha deixat l'economia i així ha deixat el territori. Doncs, aquesta institució és la que llavors crea un crèdit sindicat amb dinou bancs, que permeten, en el cas del projecte Castor, a Florentino Pérez passar de la seva inversió inicial, que era a set anys, a una inversió a vint-i-cinc anys i, per tant, finançar molt més folgadoament aquest projecte de reserva submarina forçada dins d'una cavitat amb tecnologia, diguem-ne, nova per encabir el gas líquid dins del subsòl marí.

Tot això... (*Pausa.*) Bé, tot això, diguem-ne que està molt bé o està molt malament que gràcies o per culpa dels terratrèmols ens n'haguem pogut conscienciar tots, ens n'haguem pogut adonar i haguem pogut sortir a cop de titular i a cop de desgràcia natural, diguem-ne, a poder aturar-ho i a fer-nos enrere. Però dues coses. Que quedarà per pagar? Perquè, òbviament, no hi ha Florentino Pérez en aquest país, a la república bananera d'Espanya, no hi ha Florentino Pérez que perdi un sol duro en cap inversió. Això de la història aquesta del capitalisme, del risc i tot això, òbviament, no sé si ho havíeu descobert, era mentida. Absolutament mentida, no hi ha risc per enlloc. És a dir, recuperarà segurament sencera tota la inversió, que l'hauem de pagar de les nostres butxaques, eh? Després de tot el rescat bancari, després de tot plegat, haurem de pagar també de les nostres butxaques que s'aturi un projecte, una barbaritat de projecte com el projecte Castor. Això, d'una banda. Què haurem de pagar de les nostres butxaques de forma gratuïta a Florentino Pérez pel fet d'haver iniciat aquesta obra i d'ara aturar-la? Ens preocupa enormement perquè ja no donem més crèdit les classes populars, no podem arribar a pagar tants rics. Tots alhora no poden venir a cobrar, tots alhora no poden venir a demanar rescats financers, no poden venir a demanar indemnitzacions, tots alhora no. No donem per a més, no podem treballar més, no hi ha més treball. Per tant, no donem per a més, les classes populars.

I una segona cosa és que el mateix s'està projectant a Balsareny – el mateix s'està projectant a Balsareny –, que és utilitzar les cavitats de les mines –és exactament el mateix– per guardar-hi gas líquid. (*Veus de fons.*) Ah, no! Serà el mateix quan comencin a haver-hi els terratrèmols, quan comencin a fallar les estructures, quan comenci a explotar-se exageradament el territori i a haver-hi repercussions negatives que permetin aturar-ho a Balsareny i a Doñana. I el mateix hauria passat probablement en més d'un intent del *fracking*, com va passar a Torreperojil, Jaén, que després de la concessió de les llicències del *fracking* hi va haver fins a mil terratrèmols a Torreperojil.

I finalment –aquest matí en parlàvem justament a la interpellació de l'energia–, això és una de les moltes externalitats negatives que té no invertir un duro a fer una reconversió i una transició energètica cap a les energies renovables i haver de dependre permanentment de les energies fòssils, que ens estan portant a extrems com el del projecte Castor o el magatzem subterrani de Balsareny.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, en primer lloc, per descomptat, sumar-me a la salutació molt especial a l'alcaldeessa d'Ulldecona i els regidors d'Ulldecona, al primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament d'Alcanar, al president de la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sènia, a tota la gent que ens acompanya de les Terres de l'Ebre, i en concret del Montsià. I sobretot, gràcies per ser aquí fent costat..., perquè, desgraciadament, ha sigut un fet que no volíem, però que busquem una unitat i un consens per poder arribar a solucionar el problema que tenim avui a les nostres terres.

Voldria començar la meua intervenció dient que els fets que han succeït, com bé comentava la diputada Grau, no els volia ningú. No volíem, ningú, que passés una cosa així, però desgraciadament estem aquí. Estem al punt en què ja han passat els fets que desgraciadament preteníem que no passessin però han passat. En primer lloc, han passat uns fets anteriorment que ja havien passat pel Parlament; van fer-se preguntes al conseller d'Interior, que va ser el primer que es va moure en el sentit de la ràpida coordinació amb l'activació del pla Sismicat. Crec que hi va haver una ràpida coordinació tant amb el Govern de la Generalitat com amb els alcaldes i alcaldesses del territori que els va afectar; també la coordinació amb el delegat de Govern de les Terres de l'Ebre, que va actuar des del primer moment. I es va crear un comitè tècnic de seguiment del pla Sismicat en el qual també hi havia una representació de l'Estat, però desgraciadament, com sempre, no ha servit absolutament per a res.

Concentrant-me en la moció, donar les gràcies a la diputada Grau per les esmenes que hem pogut trans-

accionar, els punts 1 i 2 de la moció que avui es presenta. I també la modificació dels punts 4 i 7.b.

Actualment, com he dit abans, ja hem passat a una altra fase. Ja no estem en la fase, afortunadament, dels sismes, sinó que hem passat a una segona fase. Una segona fase que requereix tenir la ment molt, molt clara, perquè ens poden venir coses que afortunadament podem solucionar prèviament que puguin succeir. Què volem? Volem tenir la total garantia que per part de l'empresa Castor i per part de l'Estat espanyol no torni a passar el que ens ha passat, no volem sismes com els que s'han produït els darrers dos mesos. Sismes durant els mesos de setembre i octubre que eren l'activitat sísmica acumulada durant trenta anys a les Terres de l'Ebre –quasi sis-cents sismes en aquests dos últims mesos.

Però s'ha de recordar que això ja se sabia; això, com diu el llibre de Gabriel García Márquez, era crònica d'una mort anunciada. Des de molts punts ens feien arribar que això es podia produir, teníem la falla d'Amposta davant mateix de la plataforma Castor. I desgraciadament s'ha produït. Recordem el sisme de Llorca –recordem el sisme de Llorca. La intensitat era de 5,5 graus de l'escala Richter. Aquí, nosaltres, a les nostres terres, vam patir un sisme que, desafortunadament, va arribar a 4,3 graus de l'escala Richter.

Volem la tranquil·litat i la seguretat ciutadana, de la gent del territori, de la gent del Montsià, de la gent de les Terres de l'Ebre. Volem no passar els episodis que hem passat, perquè jo no vull tornar a sentir –en aquest cas, em poso com a ciutadana del Montsià, com a ampostina– el que vaig sentir aquella nit de setembre, que a la una i mitja del matí em vaig despertar perquè es movia la tauleta de nit i es movia el moble. I vaig pensar: «Què passa?» Sí que n'havíem parlat el carrer, però el més fort és que sorties al carrer el dia següent i la gent et comentava: «Això ho tenim, però ho tenim a casa.» Això ho hem notat a Amposta, això ho hem notat a Ulldecona, això ho hem notat a Alcanar, a Sant Carles..., això no ho volem tornar a patir.

Volem que qui tingui la responsabilitat, la pagui. I, com bé han comentat, no l'hem de pagar els catalans. No s'han de pagar aquests 1.700 milions d'euros que pertoca pagar en cas de desmantellament del Castor dels diners dels catalans i de les catalanes. Volem la responsabilitat del ministre Soria en la seva actuació tant per la manca d'informació que ha tingut envers el Govern de la Generalitat, que ha tingut envers tots nosaltres, com quant al pagament, si s'ha de fer, en cas de desmantellament. Volem que els responsables que han donat suport a aquest projecte Castor avui reconeguin les seves culpes. Hi ha molts responsables que han de reconèixer les seves culpes. En aquest cas, senyora Ventura, crec que tindria alguna cosa a dir sobre qui va donar suport en aquell moment al projecte Castor.

Volem el desmantellament del projecte Castor, però també volem que estigui contemplat que no només s'ha de desmantellar la planta marítima; s'ha de desmantellar i preveure el desmantellament de la planta terrestre. Perquè si això no ho fem ara, quan encara hi som a temps, arribarà un moment en què ja no hi

serem a temps. El ministre Soria té una sentència per la qual avala que l'Estat s'ha de fer responsable del pagament del desmantellament de la planta Castor. Veuem què passa. I volem que el nostre territori, on volem potenciar i volem continuar potenciant el turisme, les inversions i la nostra terra... I cal recordar que som declarats Reserva de la Biosfera per la UNESCO. Per tant, volem potenciar el nostre territori.

Ja per finalitzar, recordar que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió estem al costat de la nostra gent, estem al costat de la gent del Montsià i, sobretot, treballarem colze a colze per intentar que episodis així ens tornin a passar.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, primer de tot, vull també saludar les autoritats municipals i els veïns i les plataformes que s'han desplaçat fins aquí avui des de les Terres de l'Ebre i des del Montsià.

Bé, a Espanya i a Catalunya, per tant, tenim una dependència energètica que ja és crònica. Hem de recordar que importem gairebé el cent per cent del gas natural que arribem a consumir: el 21 per cent, aproximadament, ens arriba des d'Algèria mitjançant un gasoducte i la resta, doncs, arriba a diferents punts d'Espanya en vaixells que vénen des de Noruega, que vénen des de Líbia, que vénen des de Nigèria... És a dir, que som importadors i en necessitem.

Estem obligats –ho diu també el sentit comú, però sobretot també la llei– a disposar de reserves, de reserves per sobre dels trenta dies per respondre a la necessitat de consum. I tenim un problema greu, un problema molt greu perquè la capacitat d'emmagatzematge en vies de demanda de la qual disposem avui en dia està al voltant dels vint, vint-i-un dies. I, a més a més, tenim poca capacitat d'extracció d'aquest gas emmagatzemat, molt limitada, que ens porta a una extracció total per sobre dels cent trenta dies. Per tant, estem molt, molt lluny de complir amb el requeriment de reserves estratègiques. *(L'orador mostra un gràfic.)* He portat una gràfica comparativa de la situació d'Espanya envers els països del nostre entorn, i estem molt, molt per sota en reserves, doncs, d'Alemanya, d'Itàlia, de França. I amb molt poca capacitat d'extracció, com mostra aquest gràfic.

Bé, això ens diu que d'alguna manera el projecte Castor no és ben bé un caprici encara que a hores d'ara ho pugui semblar. Respon –responia–, aquest projecte, a una necessitat estratègica que segueix vigent i és conseqüència del que he dit, de la gran dependència energètica que tenim. La veritat és que arreu del món hi ha molts magatzems de gas de característiques similars

a les que, en principi, hauria d'haver tingut el Castor. N'hi han més de sis-cents; més de cent a la Unió Europea. A Espanya només en tenim un a hores d'ara, que és el Gaviota, que està davant de la costa de Biscaia i que està en fase d'estudi per a la seva ampliació. Però a França, per exemple, que té molta menys dependència del gas, en tenen quinze, amb una reserva per a noranta-sis dies de necessitats de consum i, a més a més, aquesta reserva la podrien extreure en quaranta-cinc dies. Aquests magatzems que estan arreu del món la veritat també és que no han donat problemes, històricament no n'han donat. I molts d'ells estan funcionant durant dècades amb absoluta normalitat. Per posar un exemple, al subsòl de Berlín, a hores d'ara, n'hi ha un que funciona i no dona cap mena de problema.

El que passa és que amb el Castor ens ha tocat la loteria. Això és ben cert, eh? Fins i tot sembla que, qui va voler jugar, podia tenir coneixement que teníem molts números perquè ens toqués. Això també és una realitat. Hi havia informes tècnics que alertaven del perill de garantir aquesta..., de generar activitat sísmica a la zona. Una zona que, per altra banda, té un històric d'activitat sísmica prou important. Tot i això, el Govern d'Espanya, el Govern que aleshores encapçalava el senyor Rodríguez Zapatero, doncs, va prendre la decisió de jugar-se-la, se la va jugar. Malauradament, un cop més, amb els diners de tots, sense una clàusula de garantia, sembla, que cobris la hisenda pública en cas d'inviabilitat del projecte per causes tècniques. Si finalment, com sembla, en aquest cas ja sabem que la broma pot sortir per aproximadament 1.700 milions d'euros, bé, parlant en pessetes, se'n va per sobre del 280.000 milions.

Cal saber les conclusions de l'informe definitiu que encara està elaborant l'Institut Geològic i Miner d'Espanya. Nosaltres hem esmenat aquesta moció precisament en aquest sentit. Hem presentat esmena, finalment transaccionada, al primer punt, perquè volem saber exactament què és el que diu aquest informe, i hem demanat i hem transaccionat finalment amb el proponent de la moció que el Govern d'Espanya, tan bon punt disposi de l'informe tècnic, de l'última versió de l'informe tècnic elaborat per l'Institut Geològic i Miner d'Espanya, doncs, prengui la decisió que sembla que és la que ha de prendre: la del tancament definitiu d'aquesta instal·lació.

I avui, bé, el que espero i el que esperem des del nostre grup és que el Parlament de Catalunya pugui aprovar per unanimitat una resolució semblant a la que fa encara no un mes es va aprovar a les Corts Valencianes, en què fins i tot des del Parlament de Catalunya hem anat una mica més enllà.

Per tant, anunciem el nostre vot favorable a aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. En primer lugar, quisiera dar la bienvenida y también las gracias por acompañarnos, después de un viaje de dos horas o más de dos horas, a todos los vecinos de las tierras del Ebro. Muchas gracias por estar aquí con nosotros.

Bien. La diputada Grau nos explicaba durante la interpelación al *conseller* Puig cuestiones variadas con relación al proyecto Castor; un proyecto socialista que, efectivamente, ha generado problemas y ha generado una indudable alarma social, hasta el punto de no permitir a la gente, a los vecinos del territorio, dormir tranquilos, lo que ya empieza a ser un punto grave.

Lo cierto, y conclusión de la intervención de la diputada Grau, es que la actuación coordinada, como debe ser, de las distintas administraciones implicadas en este proyecto, el Estado, las autonomías, las diputaciones y los ayuntamientos, a partir de que el Partido Popular se hizo cargo del tema desde el Gobierno de la nación, ha sido impecable. Hay que decir que el 7 de octubre la primera reunión de coordinación, digamos, importante que convocó el ministro Soria en Madrid, con todos los alcaldes, a la que se invitó al presidente de la Generalitat, acudió un *conseller* en representación del Gobierno de la Generalitat y empezó su intervención, pues, agradeciendo y felicitando al ministro Soria por la actuación que había tenido el Gobierno de la nación en este tema.

Todas las reivindicaciones y las preocupaciones que planteó la diputada Grau en su interpelación están siendo consideradas por el Gobierno de España; se está trabajando en ellas, la diputada lo sabe, como sabe también que la reacción del ministerio, liderado por el ministro Soria, ha sido puntual y eficaz.

Es cierto que en este momento no necesitamos una nueva infraestructura gasística, no la necesitamos. Es cierto que la gestión política del anterior Gobierno de España, el Gobierno socialista, tuvo sombras. Es cierto. Y también que la prueba de la instalación bajo autorización provisional parece directamente relacionada con los seísmos que se han detectado en la zona; parece preliminarmente que la relación es directa. El ministro Soria lo explicó claramente en su intervención en el Congreso: «Lo primero es la seguridad de las personas y lo segundo la protección del interés general», para que, como nos decía la diputada Grau, no acabemos pagando los ciudadanos las alegrías y los errores de otros gobiernos que planificaron y autorizaron proyectos, eso sí, con unas previsiones de aquel momento que no se han cumplido, como otras tantas previsiones que hizo el Gobierno socialista de Zapatero. En esto es en lo que está el Gobierno de España.

En primer lugar, hay que decir que fue el Gobierno del Partido Popular quien, de manera preventiva, por la envergadura del proyecto, modificó la legislación, para que este tipo de infraestructuras, de instalaciones, superaran un periodo de prueba antes de obtener la autorización definitiva. Y menos mal que lo hizo, porque fue precisamente durante este periodo de pruebas, ustedes lo saben, cuando se comenzaron a registrar microseísmos, inferiores a 3; en principio, no

perceptibles por la población, según los expertos. Pero ya aquí el Gobierno de España actuó, solicitando informes técnicos –que son los que de manera preliminar nos han permitido tener conclusiones ya– a los expertos, tanto del Instituto Geológico Minero como del Instituto Geográfico Nacional.

Cuando el 24 de septiembre se registró un sismo de 3,6, y que ya no era atribuible al asentamiento del terreno que podría entenderse normal en este tipo de instalaciones, el Gobierno de España decretó la paralización inmediata de la instalación. La posición del Gobierno de España ya la conocen: a la espera de los informes técnicos definitivos, que de manera preliminar, como hemos dicho, ya apuntan a que hay una relación directa entre la inyección de gas y los sismos detectados, el Gobierno no autorizará la reapertura de la planta si no está absolutamente garantizada la seguridad de las personas. Quiero dejarlo muy claro.

Como saben ustedes, también la seguridad ligada a las plantas nucleares de la zona preocupó al Gobierno de España, y solicitó informes al Consejo de Seguridad Nuclear, que son los expertos técnicos en seguridad nuclear. Este informe se conoció el 8 de octubre, y garantizaba la no afectación al funcionamiento normal y plenamente segura de los reactores nucleares ni de la central de Ascó ni de la de Vandellós.

La segunda cuestión después de la garantía de la seguridad de las personas, que, como dijo literalmente el ministro Soria, «pasará por encima de todo», es la salvaguarda del interés general de un aspecto más económico. También nos interesa. En este sentido, saben ustedes que el Gobierno de España modificó durante 2012 la legislación para reducir la retribución que el Gobierno socialista había reconocido a la empresa concesionaria, porque se consideraba excesiva, y la teníamos que pagar los españoles.

En segundo lugar, el Gobierno del Partido Popular ha encargado una auditoría externa de los costes de la infraestructura. ¿Para qué? Pues, para garantizar que los españoles en ningún caso, pase lo que pase, y haya que pagar lo que haya que pagar, vayamos a pagar más de lo que sea estrictamente justo y necesario.

Finalmente, también ha sido el Gobierno del Partido Popular quien impugnó, ante el Supremo, la cláusula del artículo 14 del real decreto del 2008, aprobado por el Gobierno socialista, porque se juzgaba abusiva y lesiva para el interés general de los españoles.

Nuestra conclusión es que el Gobierno de España está haciendo con rigor, solvencia, transparencia y en colaboración con todas las administraciones involucradas lo que tenía que hacer, salvaguardando, en primer lugar, la seguridad y también protegiendo los intereses generales de los españoles, con respeto por la seguridad jurídica, pero intentando corregir las generosas concesiones del anterior Gobierno socialista que hoy nos perjudicarían a todos.

La presidenta

Senyora diputada...

María José García Cuevas

Tengo que acabar diciendo que apoyaremos la moción presentada, con las transacciones, agradeciendo a... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Presidenta... Conseller, diputats i diputades, benvinguts als companys i als amics de la Plataforma del Sènia i de la comarca del Montsià, i especialment als representants institucionals dels ajuntaments d'Alcanar i d'Ulldecona.

El passat 9 d'octubre, en molt més en calent, vam tindre l'oportunitat de parlar extensament en esta cambra dels terratrèmols que havia provocat lo projecte Castor a les Terres de l'Ebre i a les terres del Maestrat. Avui afrontem este debat amb una mica més de perspectiva temporal i, sobretot, amb molta més informació d'aquells aspectes més foscos d'una inversió realitzada per ACS amb la col·laboració necessària del Govern socialista espanyol del seu moment.

I en esta perspectiva i en esta informació hem arribat al convenciment que estem davant d'una inversió per part de l'Estat espanyol on l'important no era la funcionalitat del servei, sinó que important era que les grans constructores espanyoles, les constructores del *palco* del Bernabéu continuessen fent obres, la que sigui, encara que no fos necessària, encara que genere dèficit en el seu funcionament per a tota la vida. I encara avui continuen amb la mateixa política, continuen licitant centenars de quilòmetres d'AVE, sense passatgers; s'han gastat ja 55.000 milions en AVE, 99 per cent dels quals generen dèficit i en generaran durant tota la vida. L'exemple més clar és l'AVE de Toledo a Cuenca, que van haver-lo de tancar, perquè només hi anaven nou passatgers cada dia. O les quatre autopistes radials que es van fer a Madrid, i que, a més, afegint la de Madrid a Toledo i la de Madrid a Ocaña, totes construïdes la dècada passada de la mà dels governs socialistes i també del Partit Popular, han generat, en estos moments, fallida, totes, en 4.000 milions d'euros de deutes damunt de la taula.

Poso estos exemples perquè en estos moments a ningú li agafe un atac d'hiperresponsabilitat, responsabilitat que l'Estat no ha tingut. I que ningú tinga la temptació de dir: «Home, ara hem de llençar 1.700 milions d'euros a la *basura*?» Tranquils. Veem que això a Espanya és normal: mentre anem pagant els catalans, van tirant de beta. En un país normal, algú s'escandalitzaria i hi haurien dimissions i hi intervindria la justícia. Aquí, res de res. La justícia, com a molt, va fer callar la boca a l'alcalde d'Alcanar, com allí vam poder vore.

Estem davant d'un projecte que va encetar un agost del 2007 lo senyor Clos, en aquell moment –aquell

que va ser alcalde socialista d'esta ciutat i que després va ser ministre d'Indústria, sense massa fortuna, segurament—, va arrencar el projecte, de nit, a les fosques, donant només vint dies d'exposició pública. En el seu moment, ja, des d'Esquerra Republicana vam ser els únics que vam presentar alegacions en contra d'este projecte. I el seu tràmit administratiu, posteriorment, va estar ple de complicitats i de connivències amb lo Govern espanyol socialista del seu moment, entre el Govern espanyol i el Florentino Pérez, molt especialment de la mà del senyor Ignasi Nieto, llavors *secretario general de Energía* de l'Estat espanyol.

Tots aquests tràmits administratius van acabar facilitant que es trossejés el projecte, i, per tant, que es poguessen estalviar certs estudis de caràcter ambiental; fet que, conjuntament amb altres formacions polítiques, i impulsats per part de la plataforma, el llavors eurodiputat Oriol Junqueras va denunciar davant de la Unió Europea i, malauradament, denúncies que no van acabar prosperant.

Los pous que avui lo mateix ministre d'Indústria reconeix que no són necessaris, perquè el 50 per cent de l'emmagatzemament de gas de l'Estat avui està buit, sense comptar amb aquella capacitat que hauria d'aportar el projecte Castor..., uns pous que es van dur a terme, en el seu moment, sense els estudis sismològics necessaris, tot i trobar-se damunt d'una zona plena de microfalles; una inversió que, com bé saben, va ser blindada, posteriorment, a través del real decret del 2008, que va concedir el llavors ministre d'Indústria socialista Miguel Sebastián, un real decret que garantia a l'empresa que, tot i haver-hi dol i negligència imputables a l'empresa concessionària, se li compensaria pel valor residual de les instal·lacions.

Estem davant d'un escàndol propi de la subordinació del poder espanyol al poder econòmic. Més enllà de l'opinió que en puguem tenir, ja serà feina dels jutges determinar quin és el valor residual; determinar si s'ha de portar a terme una indemnització o no. Evidentment, tots tenim molt clar que la indemnització no s'ha de produir, però el que hem de procurar els que som en esta cambra, els grups parlamentaris catalans, les institucions catalanes, també amb la col·laboració i el lideratge de la Plataforma del Sènia, és que este projecte se tanque de forma definitiva i de forma permanent.

I la nostra faena, la faena dels diputats, és evitar que la gent de les Terres de l'Ebre, la gent del Maestrat, no hàgim de tornar a patir l'angoixa dels terratrèmols i que no hàgim de patir una segona amenaça, apuntada per organismes científics, últimament, que és la possibilitat que hi hagen fuites massives de gas si es continua injectant.

Escolteu, les Terres de l'Ebre i el Maestrat mos mereixem un futur millor i un futur molt més digne.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. No només per pronunciar-me sobre les esmenes, sinó per fer dues petites reflexions. No es tracta de fer un pim-pam-pum polític, perquè va ser justament aquest Govern —del qual vostès formaven..., el Govern que hi va haver..., l'anterior tripartit, del qual Esquerra Republicana en formava part, i també el PSC— el que va dictar, va exigir una sèrie de condicions que van fer que el projecte es situés al País Valencià i no aquí, justament per aquestes exigències.

Dir-li a la senyora Cuevas que no posi en boca meua paraules que jo no he dit. Jo vaig dir el que havia fet el ministre, però tota la resta em penso que no.

I al senyor Matías Alonso, a veure..., que sembla que continuï defensant la necessitat. I jo li dic: «Sí, miri, avui, aquestes grans obres no són necessàries. La davallada de consum...» Però és que aquest no és el model: el model és la generació elèctrica distribuïda, el model són les renovables, el model és posar la distribució d'una forma democràtica i no en mans de les cinc grans companyies. Per tant, aquest no és el futur, i aquest model no és sostenible en el temps.

I ara sí, que em queda molt poc temps, les esmenes: respecte als punts 1 i 2, hem fet una transacció amb el grup..., les esmenes 1 i 2 estan transaccionades amb el Grup de Convergència i Unió; l'esmena 3 queda igual; al punt 4 s'accepta l'esmena de CiU; el punt 5 queda igual; el punt 6 és una transacció entre el grup proponent, PSC i la CUP, el Grup Mixt; l'esmena 7, en el punt b, s'accepta l'esmena de Convergència i Unió; el punt 8 és una esmena que s'afegeix, fruit d'una transacció amb el PSC, que és la que fa referència als estudis sismogràfics que té el CSN sobre les nuclears catalanes, i l'esmena 9 és una esmena que s'afegeix com un punt més com a transacció, és una esmena amb Ciutadans que el que fa és demanar que, tan bon punt el Govern tingui l'informe definitiu, el faci arribar.

I, ho torno a dir, avui jo crec que, a més de fer un pim-pam-pum polític i de posar el retrovisor, del que es tractava és que la gent del territori vegin que el Parlament i el Govern estan al seu costat. Perquè, en aquest procés, jo sí que..., perdonin, voldria dir-los que sí que hi ha un grup que també des del començament hem estat fent feina, hem estat al costat de la plataforma, al costat de la gent, perquè no era el nostre model i perquè ja dèiem, des del 2005, el nostre diputat a Madrid, que era llavors el Joan Herrera, des del 2005, o el nostre diputat al Parlament Europeu, el senyor Raül Romeva..., fent bateries de centenars de preguntes, justament, que qüestionaven la necessitat i la forma i tots els termes mediambientals de com s'estava fent aquest procés. Per això crec que, bé, no és d'estranyar que ara també nosaltres ens hàgim fet ressò d'aquesta demanda i l'hàgim pogut portar aquí amb l'ajuda de tothom.

Moltes gràcies.

(El conseller d'Empresa i Ocupació demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Puig. Conseller Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Sí, presidenta; per al·lusions a conseller absent i petita rectificació. Sense ànim de polèmica, s'ha fet referència...

La presidenta

Té... Té quaranta segons.

El conseller d'Empresa i Ocupació

S'ha fet referència a la valoració que va fer el conseller Espadaler en la reunió que va fer el ministre Soria a Madrid, dient que se'l va felicitar. El conseller Espadaler va lamentar l'absència dels alcaldes del territori, va demanar informació i no va fer cap felicitació per l'actuació del ministeri.

(Hortènsia Grau Juan demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Grau. *(Remor de veus. María José García Cuevas demana per parlar.)* Sí, obren torn. No es preocupin –no es preocupin–, tindran trenta segons.

Hortènsia Grau Juan

No, jo era per demanar que m'agradaria que es pogués fer la lectura dels punts 1 i 2 de la moció.

La presidenta

Abans de la votació, si no demanen...

Hortènsia Grau Juan

Abans de la votació.

La presidenta

D'acord. Si no demanen votacions separades, ho farem. Senyora García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bueno, por alusiones, quería contestarle a la señora Grau que yo no...

La presidenta

Trenta segons.

María José García Cuevas

También tengo que contestar al turno abierto al *conseller*.

La presidenta

Faci el que pugui, però té trenta segons.

(Veus de «No!»)

María José García Cuevas

No. Presidenta, yo lo siento, pero eso no es lo que dice el Reglamento.

La presidenta

El conseller ha estat vuit segons –vuit segons. *(Remor de veus.)* Escolti, o trenta segons o res, d'acord?

(Remor de veus.)

María José García Cuevas

¿Qué hago? *(Pausa.)* Gracias, presidenta. A la señora Grau, en ningún momento he dicho que usted dijera lo que yo he dicho. He dicho que de todo lo que usted había dicho se concluía lo que yo decía, y además he añadido información de lo que había hecho el Gobierno del Estado que usted había omitido, para que la información fuera completa y rigurosa.

Y, en relación con lo que dice el *conseller* Puig, es su palabra contra la del ministro Soria. En cualquier caso, yo personalmente le agradezco que valore el trabajo que se hace desde el Estado.

Gracias, presidenta.

(Núria Ventura Brusca demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Per al·lusions directes de la senyora Marcos. Dos qüestions importants...

La presidenta

Trenta segons.

Núria Ventura Brusca

A part d'un desconeixement del procés, el que demostren les seves paraules és que tampoc ha escoltat res del que jo he dit avui aquí. I, en tot cas, responsabilitats segurament compartides per la majoria dels grups parlamentaris amb representació en aquesta cambra; també el seu, que fa només dos dies –dos dies– va votar en este cas abstenció en una petició d'un altre grup parlamentari per revocar les autoritzacions del Castor al Congrés espanyol.

(Matías Alonso Ruiz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. També per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Matías Alonso Ruiz

No, només dir-li a la senyora Grau que, efectivament, el nostre programa electoral, doncs, des del punt de vista energètic és molt diferent del seu segurament, encara que també estem a favor de les renovables. Ara, també estem a favor de mantenir una reserva estratègica que permeti que les nostres empreses funcionin i disposar d'electricitat quan cal, i el funcionament de les centrals de cicle combinat, etcètera. És a dir, el que no volem és un *apagón*; això sí que no ho volem.

Gràcies.

La presidenta

No tinc cap petició de votació separada. Hi han dues transaccionals, hi han esmenes acceptades... Per tant, pregunto: es pot votar la moció sencera amb les esmenes? (*Pausa.*)

Doncs, primer donarem lectura al punt 1 i punt 2 –i demano al vicepresident segon que doni lectura del punt 1 i del punt 2–, i després votarem tota la moció.

El vicepresident segon

Punt 1, transacció: «Demandar al Govern de l'Estat l'aturada definitiva i permanent del projecte Castor, format per les tres infraestructures: el magatzem de gas, que aprofita l'antic jaciment petrolífer situat a vint quilòmetres mar endins; el gasoducte de trenta quilòmetres, vint-i-dos quilòmetres per subsòl marí i vuit quilòmetres per terra, i la planta d'operacions terrestres, si l'activitat d'injecció i extracció de gas no ofereix un cent per cent de certesa i seguretat que no es tornaran a reproduir terratrèmols d'igual magnitud o superior als produïts.»

Punt 2: «Demandar al Govern de l'Estat que en el cas de desmantellament compleixi totes les garanties i requeriments de seguretat i ambientals i inclogui un pla de restauració amb un calendari que compti amb la participació de la Generalitat de Catalunya.»

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

(*Aplaudiments.*)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre política cultural (tram. 302-00092/10)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre política cultural. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ignasi Elena. (*Remor de veus. Pausa.*)

Ja pot començar, eh?

Joan Ignasi Elena Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellers, diputades i diputats, demanàvem al Govern, en la interpellació que vam interposar al darrer Ple, que tingués davant de la situació econòmica difícil, de la situació pressupostària difícil, de la situació generada també per l'apujada injusta de l'IVA i la disminució de les aportacions de l'Estat, també, a les diferents institucions..., que el Govern actués, que el Govern actués decididament; que governés, que liderés i que acordés; que acordés amb el sector, que acordés amb les institucions. La veritat és que no vam obtenir d'aquestes peticions massa resposta més que generalitats sobre la cultura del nostre país, però no de l'activitat cultural i de la política cultural que es genera des de la conselleria que vostè, que el conseller en té la responsabilitat.

És per això que hem volgut presentar una moció que concretés: que concretés compromisos, que concretés propostes, que concretés quines són les prioritats del Govern de la Generalitat en matèria de cultura. Defensem i demanem que hi hagi una definició –ho hem dit en moltes ocasions– del rol que tenen les diferents institucions nacionals i, sobretot, que sapiguem no només cap on van, sinó quines previsions pressupostàries tenen, quin és el futur que els espera, què és el que els passarà els propers anys. Perquè a la continuada disminució de recursos que estan tenint les institucions per part del Govern de l'Estat també s'hi està sumant una disminució permanent de les aportacions per part del Govern de la Generalitat. I, sense la capacitat de poder planificar, difícilment aquestes institucions assumiran el rol que necessiten i que poden tenir, no només en el context del nostre país, sinó a nivell internacional. Per tant, demanem creació de recursos, de mitjans i de quina és l'orientació que es té respecte a les diferents institucions.

També fem referència concreta a un acord que no ens agrada entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat, en què han canviat el control de les diferents institucions sobre les quals hem parlat, a canvi de diners, utilitzant de nou l'Ajuntament de Barcelona com a financer del servei del Govern de la Generalitat, però, el que és més trist, convertint el que són institucions de caràcter nacional en institucions de caràcter local de Barcelona, de la ciutat. I nosaltres això no ho podem compartir.

També demanem prudència. Demanem prudència perquè en un moment de dificultats, en què s'estan reduint els pressupostos de la conselleria de Cultura, alhora que estem disminuint els recursos a les institucions del sector, no anunciem grans projectes que

són indefinits, que no sabem cap on van, que no sabem què és el que proposen i, sobretot, que no sabem què és el que costaran. Per això també en la moció demanem prudència i que no es pactin, ni s'acordin, ni es tirin endavant nous projectes fins que no tinguem assegurada la viabilitat dels que són existents en aquests moments.

També parlem de l'Agència de Patrimoni, perquè fa molts mesos que dos grups, i també en diferents comissions, hem demanat que se'ns informi què serà l'Agència de Patrimoni, quina serà la seva funció, quina serà la seva missió. Perquè hi ha un cert temor que hi hagi una vocació de treure competències, de treure la llibertat, de treure l'autonomia a diferents institucions, a diferents equipaments culturals del nostre país. I existeix aquest temor, i l'únic que demanem no és res més que vinguin i ens ho expliquin, i des de fa mesos que ho estem demanant i no hem tingut el privilegi de poder tenir aquesta explicació.

També que acordin, que pactin: que pactin amb el sector, que pactin amb els ajuntaments, que acordin un acord nacional en matèria de cultura; però no només el Govern de la Generalitat, sinó també amb el sector i amb les institucions.

Que apliquin bones pràctiques. No ens agrada que contractin els directius de les institucions culturals de forma unilateral des del Govern. Que es facin concursos internacionals; creiem que és la manera com s'han de fer les coses. Per això hem aportat aquesta proposta.

I també en aquest sentit hem demanat que utilitzin els serveis propis. No ens ha agradat tampoc que s'externalitzin, per exemple, alguns comissionats o, per exemple, les activitats vinculades a la commemoració del 1714, amb costos que pensem que es poden assumir des de serveis propis de la mateixa conselleria.

Demanem també més diàleg: més diàleg amb els ajuntaments i més diàleg amb el sector. Fa un any i mig que no es reuneix la comissió mixta de les relacions de la Generalitat amb els ajuntaments, i ens sembla que seria un bon mecanisme de fer les coses. Perquè probablement no hi hauran més recursos, però ben segur que els gastarem millor si existeix coordinació.

I coordinació també demanem amb diferents conselleries, i molt especialment amb l'educació, i vinculat molt especialment a les escoles d'ensenyaments artístics.

Finalment, demanem que diguin i que expliquin, a tantes i tantes persones que estan esperant en aquests moments cobrar del Govern de la Generalitat els deutes, quan ho faran. Els demanem que diguin quins són aquests deutes, que es llistin, que sapiguem quants n'hi han. I a partir d'aquí que es faci un pla de viabilitat, que se sàpiga quan cobraran. Ens sembla que és el mínim que es pot exigir al Govern de la Generalitat en un moment en què les entitats, en què el sector ho està passant tan malament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías, en nom del Grup Parlamentari Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Elena, agrair-li la disponibilitat que ha tingut al pacte, a convenir acords en una moció sobre cultura. I deia vostè que no havia obtingut cap mena de resposta concreta del conseller en la seva intervenció. Les respostes ens les va donar el president del Conca fa pocs dies, quan va comparèixer en la comissió i ens va advertir que el pressupost de Cultura era tan minso que havia traspassat aquestes línies vermelles que podien fer viable desenvolupar projectes culturals i mantenir les infraestructures culturals que té Catalunya. I, quan el president del Conca deia això, jo pensava que ha de ser difícil per a vostè, conseller, que ha tingut responsabilitats de govern en aquesta i en altres administracions gairebé des dels anys vuitanta, amb governs de diferents colors polítics, veure's obligat a gestionar el que és la ruïna del que és avui dia la política cultural a Catalunya; ruïna de projectes concebuts, infraestructures culturals concebudes en temps de bonança, massa ambiciosos, que ara són impossibles de mantenir. I és una llàstima que quan parlem de cultura, conseller, en aquest Parlament, de l'únic que parlem és de diners i no puguem parlar de continguts ni del gran potencial que tenen moltes indústries culturals a Catalunya.

Per tant... A més a més, a això hi hem d'afegir que hem perdut determinades oportunitats d'inversió, no? Perquè també nosaltres hem fet una esmena en el sentit de saber exactament com és que durant deu anys no hem tingut notícies del que havia estat o del que hauria de ser la biblioteca provincial a Catalunya, quan hi han hagut dotacions pressupostàries que la podien haver fet possible. I ara ens trobem que amb aquesta situació de crisi possiblement no la tindrem mai.

D'aquí que aquesta situació ens porti que els diputats ens vegem obligats reiteradament a portar al Parlament l'impuls de proposta que revisi aquesta inèrcia que portem en la política cultural, no? I el primer plantejament que fem nosaltres és el de la revisió del pla estratègic, que en aquests moments, doncs, ha canviat els seus criteris, no obeeix a la realitat que vivim avui dia i, a més a més, té uns criteris que no es poden complir i, per tant, haurem de revisar. I també som partidaris d'exigir compromisos econòmics que permetin garantir aquesta certa viabilitat i l'estabilitat, sobretot, en la programació de les infraestructures culturals, ja que a dia d'avui encara resten deutes per pagar que fan inviable la programació dels propers anys, no?

Per tant, està bé que aquesta moció permeti garantir aquests mínims, fer un esforç també per trobar vies alternatives de finançament, perquè, si no impulsem altres vies de finançament, ens trobarem absolutament aturats i no superarem mai aquesta cultura que hi ha de la cultura de la subvenció. Altres comunitats autònomes ho han fet, i altres països també, han trobat

vies alternatives. Tan difícil és buscar patrocinadors o «esponsoritzacions» i tan difícil és tirar endavant projectes de mecenatge que facin possible el desenvolupament de polítiques culturals? Si afavorim aquestes vies de finançament alternatives, garantirem també una certa independència de criteri a l'hora de tirar endavant projectes culturals, independència que ha de venir també d'aquest dirigisme polític en la creació cultural a què estem acostumats a Catalunya.

Ara bé, d'aquesta moció el que nosaltres no acceptarem és que aquells que tant critiquen l'increment de l'IVA cultural avui estiguin per plantejar-se noves fórmules de pressió fiscal per finançar la política cultural, i, per tant, no afavorirem que es creïn noves taxes o nous cànons, ja siguin sobre les línies d'ADSL o sobre les tramitacions de les subvencions de grans quantitats, com s'ha dit aquí alguna vegada, no? Que ens digui que no repercutiran sobre els consumidors..., home, no ens els creiem. No ens els creiem, perquè aquestes taxes i aquests cànons acabaran repercutint necessàriament sobre els ciutadans, que seran els qui els acabaran pagant. A Catalunya ja tenim una pressió fiscal suficientment alta, alguns la defineixen com de caràcter confiscador, i no ens calen més impostos, ni tan sols per finançar la cultura.

I, per tant, també advoquem perquè se'ns presentin de manera transparent les avaluacions que s'han fet sobre les grans infraestructures culturals que ha fet el Conca, perquè d'aquesta manera sabrem si la gestió cultural s'ha fet bé i potser millorant la gestió cultural també millorem la seva despesa.

Deia que votarem favorablement aquesta moció en tot allò que no faci referència ni a l'increment de taxes, ni a finançar la cultura a través de més càrrega impositiva.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Teresa Vallverdú.

Teresa Vallverdú Albornà

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, aquesta moció del PSC sobre cultura incideix en àmbits rellevants. Una altra cosa, és clar, és que les crítiques que fan ens semblen sempre pertinents i que les propostes condueixin a les solucions dels problemes evidents que pateix el món de la cultura. Però per això ho discutim i per això ho debatem, i ho faré punt per punt.

Estem d'acord que cal definir el paper de les institucions de caràcter nacional, però creiem que la manera és dins d'un nou acord nacional de cultura. També cal acordar quins equipaments mereixen aquesta consideració, i tot s'hauria de debatre i s'hauria d'acordar, creiem, entre tots els grups parlamentaris.

També sabem que la situació econòmica ens limita i que ens encotilla, però fins al punt de fer que la Ge-

neralitat no participi en cap projecte cultural a curt o mitjà termini ens sembla excessiu. Hi ha possibilitats o necessitats, qüestions petites, puntuals, que no ens permeten donar suport a aquest punt. Cal control, evidentment, però no exigències massa estrictes que bloquegin l'avanç de l'àmbit cultural quan no comporta excessos.

Sobre l'Agència Catalana de Patrimoni, no hi podem estar més d'acord. «Transparència», en diem. Esquerra Republicana hi estem sempre a favor i reclamant-la.

Un nou pla estratègic? Doncs, fem aquest nou acord nacional de cultura, que creiem imprescindible, i, lligat a aquest, un pla estratègic per poder garantir de veritat el manteniment del sistema cultural.

A Esquerra Republicana estem sempre a favor de les bones pràctiques. Quan li he dit quan parlava de transparència, ara mateix, en això estarem sempre al costat de qui ho exigeixi i de qui hi actui d'acord. Però pensem també que les estructures legals no són idèntiques en tots els equipaments culturals i que, per tant, cal un cert grau de flexibilitat. I, sobretot, també creiem que la forma no ho és tot; és a dir, hem d'evitar que la forma serveixi per amagar la mateixa poca transparència que es diu que es vol evitar.

També estem d'acord a prioritzar els serveis propis respecte de la contractació externa, per moltes raons, però d'acord.

Sobre els deutes de la Generalitat amb els ajuntaments i el sector, a veure, aquí no podem acceptar prometre..., si no s'està completament segur de poder-ho complir. I sap perfectament que la situació de les finances no permet assegurar-ho. I tant de bo –tant de bo– poguéssim votar-hi a favor, però estaríem engançant, i, per tant, no ho farem.

A favor de garantir el diàleg i la cooperació amb l'Administració local, doncs, sempre. Transparència, bones pràctiques, diàleg, cooperació... No podem coincidir més en aquests aspectes. El món local pateix molt els efectes de la crisi econòmica i de l'ofec de l'Estat espanyol, i, per tant, d'acord, absolutament.

El punt del Conca el votem a favor, però deixi'm dir-li que no ho ha de garantir el Govern, sinó que aquest Parlament ja va aprovar un marc legal que en garanteix la independència. Per tant, d'acord també.

Ensenyaments artístics; s'han d'assegurar, i tant. Són un element imprescindible per al futur del país en l'àmbit cultural: bona formació i de qualitat. I en risc per més d'una raó. Perquè cal que li repeteixi per què els pressupostos són com són? Doncs, tant vostè com jo coincidim que hauríem volgut que el Departament de Cultura tingués una dotació més àmplia, segur, perquè la cultura és un element indispensable en un estat de benestar complet i, a més a més, és un motor econòmic potentíssim, que cal cuidar i que cal fer créixer. Jo també voldria un altre pressupost, senyor Elena, però voldria poder-lo fer perquè podem gestionar tots els nostres recursos, decidir les nostres polítiques, construir el país que necessitem, i no el que ens imposen.

També coincidim que cal donar suport i assessorament a les empreses del sector perquè es puguin acollir a ajuts de caràcter internacional. I hi afegim també que s'han de coordinar les polítiques d'informació per poder-ho facilitar.

L'entenc quan defensa iniciar la tramitació de legislació en matèria de mecenatge i patrocini, en el marc de les competències de la Generalitat. Però també siguem conscients de les limitacions de les recaptacions de la Generalitat i de les reduccions pressupostàries. És a dir, servirà de poc i potser no tindrà les conseqüències desitjades. L'Estat ha de fer la llei de mecenatge que no fa. Però, a veure, entenc la demanda, eh?, però entengui que cal també buscar noves fórmules per augmentar les aportacions privades en l'àmbit de la cultura.

I, finalment, el tribut a les operadores de telecomunicacions per finançar la producció audiovisual. A veure, per nosaltres, en els termes en què està concebut, acaba gravant la contractació de serveis d'accés a internet, i no creiem que sigui la manera. Hi votarem a favor, perquè les indústries culturals del país necessiten recursos, per la crisi, per l'IVA –el 21 per cent– i perquè concretament la producció audiovisual està en perill. Però n'hem de parlar, i n'hem de parlar molt, de la manera d'aconseguir aquests recursos i sobre qui ho ha d'acabar pagant de veritat. Treballarem molt per buscar les fórmules més efectives i justes per a tot-hom, perquè volem poder ajudar la producció audiovisual i tot el sector cultural.

Resumint, li volia donar les gràcies per l'acceptació d'algunes esmenes, celebri també l'alt grau de coincidència i espero que el diàleg ens porti, amb el temps, a l'acord en la resta.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor Elena, també per la seva moció, per la intervenció de l'altre dia, juntament amb el conseller. Nosaltres donarem suport a la moció tal com ha estat presentada, amb les esmenes que ja se'ns ha informat que s'havien acceptat i en les quals ja anunciem que n'hi ha un parell, de les que nosaltres havíem presentat, que estan acceptades.

De fet –ho ha dit el mateix senyor Elena–, aquesta és una moció que demana coses molt bàsiques, que no haurien de ser probablement objecte d'una moció, perquè haurien de venir fruit ja de la política del departament. Demana claredat i transparència, perquè en un departament en què, malgrat el que ara sentíem de la senyora Vallverdú, ens va anunciant, el departament, doncs, que ara obriran l'Ermitage a Barcelona, que ara hi haurà una esplanada de museus a la zona de la Fira, que ara hi haurà un fons de més de 20 milions per a la política cultural però que no se sap quan...,

és a dir, en un departament que ens té acostumats a funcionar a base d'anuncis, és necessari que exigim des del Parlament concreció, claredat, transparència i que ens expliquin realment què hi ha al darrere de tots aquests anuncis que ens trobem en els diaris però que després no s'acaben de concretar en res a la pràctica de la política del departament.

Estem d'acord, a més a més, que també es reclamin transparència i claredat –ja s'ha dit– pel que fa a tota la gestió de l'Agència Catalana del Patrimoni. Perquè recorden com es va crear aquesta agència? A corre-cuita, amb una esmena en una llei, ara ja no sé si d'acompanyament o en una llei òmnibus, perquè se l'havien oblidat en no sé quina (*veus de fons*)... –òmnibus; gràcies, senyor Turull–, se l'havien oblidat en no sé quina negociació, i va haver de ser una esmena a una pròpia llei que havia presentat el Govern. Home, molt transparent no va ser, molt dialogat no va ser, s'ho va trobar el sector d'un dia per l'altre... I tampoc no entenc tanta corre-cuita si al final encara no hem pogut concretar, no ens han pogut venir a explicar –ara ho deia el senyor Elena– quines funcions, quina mena de disseny, quins continguts, què ha de fer aquesta agència.

Demana també la moció previsió per als grans equipaments nacionals. Demana també aclarir què hi ha dels plans estratègics que s'han anat anunciant, acords nacionals que s'han anat anunciant però que no acaben de veure mai la llum –diguem-ho així–, sempre estan entre bastidors. I demana..., i em sembla excel·lent, hi insisteixo, el que deia la senyora Vallverdú sobre la defensa de les bones pràctiques. Home, podríem anar-ho concretant. I quan es va decidir la directora del Centre d'Arts Santa Mònica, o ara que ha caigut o que ha plegat el director del Conca, o quan es va escollir via *headhunters*, amb una empresa de caçatalents, el gerent del Liceu, haurien pogut aplicar totes aquestes bones pràctiques, no esperar no sé què. Estaria bé que ho poguéssim aplicar ja en la gestió dels equipaments nacionals actuals i poder posar tota aquesta càrrega de concurs internacional, mèrit i transparència en el que avui està gestionant el departament, no haver d'esperar noves situacions.

En tot cas, deia, a nosaltres ens sembla que quan es demanen claredat, transparència, diàleg i interlocució, especialment amb el món local. I entenem que probablement hem d'anar a mocions d'aquest tipus perquè amb un pressupost de 179 milions, conseller, ben poca política podrà fer. I això és el que li han deixat: 179 milions d'euros, que –l'altre dia li ho deia el nostre portaveu d'economia– més valdria agrupar-los en una direcció general, perquè ben poca feina li queda per fer com a departament.

Sobre el darrer dels punts, que és el nou tribut, a nosaltres ens agradaria poder-ne parlar: saber què significa aquest tribut, aquest cànon, si és una taxa o no ho és, o quina mena de format, a qui va adreçat, a qui no, com es farà... Però, en tot cas, si acaba aplicant-se un tribut d'aquestes característiques, entenem que no pot ser només el Govern qui el recapti, sinó que hi ha d'haver participació en el sector. Aquesta és una fórmula que funciona en països com França, que és el mateix sector qui acaba distribuint i decidint on van aquests tipus

d'ajuts. I, quan nosaltres parlem de sector, parlem no només de sector industrial, sinó també de sector social; per tant, de teixit associatiu. I celebrem que el senyor Elena ens hagi acceptat l'esmena per la qual la distribució dels possibles fons a recaptar en aquest tipus de canons..., tot el sector, el de lucre però també el de sense lucre, pugui participar en la distribució dels fons.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Moltes gràcies, presidenta. Conseller de Cultura, diputats, diputades, com ja de fet hem anat comentant en les darreres ocasions, en mocions amb tants punts com la que ens ocupa, de fet es fa gairebé impossible aprofundir en el contingut de cada un dels punts. Per tant, posicionaré el Grup Parlamentari de Convergència i Unió en aquells apartats que creiem que són més rellevants i alhora menys reiteratius, perquè en alguns casos, doncs, ja s'han presentat darrerament en aquest plenari.

Pel que fa als punts primer, segon i cinquè, que no els votarem a favor –no ens han acceptat esmenes i no hem pogut arribar a un acord–, que de fet fan referència a l'Acord nacional per la cultura, dir que està prevista la presentació en breu d'un nou acord, en què hi haurà la participació de tots els grups parlamentaris més altres agents que tenen a veure amb el món cultural, que em consta per part de la conselleria que s'està ultimant i que serà, doncs, en el marc d'aquí del Parlament que podrem debatre, consensuar i decidir quins equipaments han de tenir consideració de caràcter nacional, quines línies vermelles han de ser les que marquin el procés, quin ha de ser el paper de cadascuna de les administracions diferents en l'àmbit de la cultura..., entre altres temes.

També manifestar que votarem a favor del punt 4; no hi ha absolutament cap inconvenient, el conseller no té cap inconvenient a comparèixer en la Comissió de Cultura. Crec que ha comparegut quatre vegades aquesta legislatura, i em sembla que encara no fa un any que està en marxa la legislatura. Per tant, ha comparegut quatre vegades; la mitjana, Déu n'hi do. Em consta que ha entrat una sol·licitud de sessió informativa precisament per parlar del tema de l'agència. Per tant, motiu i problema no n'hi ha cap. I ho votarem a favor, com no podia ser d'una altra manera.

Pel que fa al punt sisè, hi ha una apreciació i per nosaltres una diferenciació entre el que és un concurs públic, que és un procediment, una fórmula administrativa que es circumscriu a l'àmbit de la funció pública, i per tant al sistema administratiu, i el que seria lliure concurrència, que és el que realment entenem nosaltres que s'ha de garantir per tal que tothom pugui accedir a un concurs, no?, a un procés de concurs públic.

Dir també que, dins d'aquest apartat, al parlar d'equipaments culturals, té molt més sentit parlar de lliure

concurrència que parlar de concurs públic. Fins i tot hi ha una anàlisi a nivell europeu, que és recent, que mostra, doncs, les pràctiques que es consideren adequades en matèria de selecció de les direccions dels grans equipaments culturals, siguin òperes, siguin museus o auditoris, que són diverses, i en valida quatre, que no m'hi estendré, perquè no tinc temps, però que és públic i ho poden consultar.

Pel que fa als punts setè i vuitè, i ho deia al principi de la intervenció, són reiteratius; en els mateixos termes s'expressava una moció d'Iniciativa del proppassat 26 de juny, que en el seu punt vuitè ja preveia limitar la contractació externa als encàrrecs estrictament imprescindibles que no es puguin portar a terme des del mateix personal del departament, i, en aquesta mateixa moció, també, el punt 2.b preveia que el Departament de Cultura no abandonés de forma unilateral cap projecte a què estigués donant suport o hi tingués compromís de finançament. Per tant, són punts que ja els anem tractant assíduament, no?

Pel que fa al punt 10 de la moció, i no podria ser d'una altra manera, la pregunta jo la hi faria al senyor Elena, de dir: «Què o com ha de ser un consell nacional de la cultura i les arts, si no una veu independent? Se l'imagina d'una altra manera?» Perquè nosaltres entenem que no; la senyora Mejías fins i tot em donava la raó, perquè expressava aquí el que va dir... En les dues últimes compareixences, per no anar més enllà, d'aquesta legislatura, s'ha vist clarament que és un consell, entenc, jo almenys el veig així, una veu independent.

Pel que fa al punt tretzè, vostès..., reitero, eh?, que és un tema també reiteratiu aquí, fins i tot en la moció del PP del Ple passat en parlava, no? No tenim competències per fer cap llei de mecenatge, eh?, però reitero el desig del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que el Govern del Partit Popular ens agafi, ens tingui, ens prengui en consideració la proposta que vam presentar el 2011, fa dos anys –portem, de camí, dos anys perduts–; el que passa, que a Catalunya no podem condicionar més els nostres ingressos mitjançant desgravacions a compte de l'escàs tram que ens toca de l'IRPF. Però, tot i així, hi han mesures: s'està posant en marxa la Fundació Catalunya Cultura, s'està intentant augmentar el que és el fons de caixes. D'això, tindrem temps, com de tots els temes pressupostaris, de parlar-ne ara, quan parlem de la secció pressupostària del pressupost de Cultura.

Però ja per acabar, i fent referència al tribut de les operadores, com saben, el Govern està estudiant aquest tema. Nosaltres també parlem amb el sector; el sector ens la demana, no només el sector industrial sinó el sector social que hi té a veure també...

La presidenta

Senyora diputada...

Àngels Ponsa i Roca

Acabo, presidenta. I no tingui cap dubte, senyor Elena, que el Govern i... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, compartim amb la moció del diputat Elena que existeix inacció, i ara més, amb un pressupost que sembla que es torna a fer petit, amb noves retallades i amb manca de decisions per part del responsable del departament.

Cal definir eixos estratègics i prioritzar la necessitat de cercar noves formules de finançament que fomentin la creació, el talent i la qualitat; creació, talent i qualitat artística haurien de ser les prioritats.

Vam posar èmfasi fa uns plens en l'elaboració del Pla d'equipaments culturals, que és una peça bàsica i fonamental per al sector, perquè ha passat un any de legislatura, han passat tres anys d'aquell Govern que s'autoanomenava «dels millors», i que el conseller ja hi era en aquell moment, i continuem sense saber què passa amb els equipaments culturals de casa nostra. La resposta: silenci.

Cal decidir, actuar, executar, replantejar el paper de la mateixa Generalitat, dels ajuntaments, de les diputacions, dels consells comarcals. Full de ruta, falta un full de ruta clar i saber cap a on anem, quin full de ruta tenen, com afronten la gestió cultural aquesta legislatura, quan hem de votar en el Parlament que es presenti projecte, organigrama i pressupostos de l'Agència de Patrimoni Cultural. Ha passat gairebé un any i encara no en sabem res. Nosaltres els vam donar suport, en la creació d'aquesta agència, perquè ens anunciàvem que seria racionalització i optimització de recursos. I en aquests moments necessitem que ens donin explicacions i veure-ho. No pot ser que un any després encara no tinguem aquesta informació.

Sobre els concursos i la concurrència pública dels directius que s'han seleccionat, fa deu anys que sentim parlar de concursos internacionals. Fins i tot quan Convergència i Unió era a l'oposició, i el conseller Mascarell era conseller, però no de Convergència sinó del tripartit, ja parlàvem d'aquests concursos internacionals. Han passat deu anys i ara sembla que se'ls hagi oblidat. Volem que els millors talents del món, els millors directius i els millors gestors vinguin aquí, a dirigir, a gestionar, i tinguin l'oportunitat de fer-ho. I difícilment podran fer-ho si els escollim a dit o amb processos que no són del tot públics.

El conseller està preocupat i ocupat a construir el seu relat independentista; molt relat separatista sempre, justificant aquesta inacció que al nostre entendre hi ha en el departament. El que necessitem és parlar de gestió cultural, lluny del debat separatista, tocant de peus a terra, dins del context de la realitat actual.

En alguns moments sembla, fins i tot, que hi hagi certa deixadesa de funcions, i és el sector que reclama funcions, direcció, pacte, full de ruta.

Per què no parla dels equipaments culturals? On són els plans estratègics? Si posés el mateix èmfasi, des del departament, el mateix conseller, si dediques el mateix temps, si dediques les mateixes hores en els mitjans de comunicació que dedica a parlar de la justificació de la independència, de l'estat propi, del relat separatista, a fer-ho de cultura i de gestió, possiblement la nostra percepció seria diferent.

I el context actual ens marca tenir definits els plans de viabilitat econòmica de tots els equipaments; és essencial, cal assegurar el finançament.

Nosaltres hem presentat esmenes en el sentit que hi hagin estudis econòmics que avalin i facin viables els equipaments i els projectes.

I compartim, compartim de fons, la idea –i que marca la moció–, la tesis que ens diu que la Generalitat no hauria d'afrontar nous reptes, nous projectes a curt o a mitjà termini sense garantir els existents. És que és de calaix, hauria de ser evident. Però cal recordar-ho, cal evidenciar-ho, perquè, després, els socis que hi han en els consorcis, en els patronats, en altres organismes públics, acaben havent d'afrontar finançament que altres no poden.

Hem presentat esmenes en el sentit d'intensificar la col·laboració entre els equipaments culturals de Catalunya amb els de la resta d'Espanya, amb la finalitat de millorar una aliança cultural i millorar també el turisme de caire cultural entre Catalunya i la resta de l'Estat. Per nosaltres és important construir ponts, refer-los, perquè trobar aliances amb la resta d'Espanya ens farà sumar i ens farà créixer.

I volem sumar i créixer, no necessitem més divisió. Alguns encara intentem sumar. I amb la separació que volen, amb la ruptura, no aprofitem aquelles sinergies i possibilitats que podríem tenir. Per què no comencen, els plantegem, a buscar complicitats amb la resta d'Espanya, en lloc d'estar construint fronteres? Per que no dediquen més esforços a sumar en lloc de ser víctimes permanents d'allò que no tenen per estar permanentment treballant per la separació, justificant la seva manca de gestió al capdavant del departament?

Per nosaltres, Catalunya, la societat actual, necessita construir ponts i no imposar fronteres, i menys fronteres, perquè bona part de la nostra societat no vol.

Dir-li, senyor Elena, que votarem a favor de la moció, excepte dels punts 2 i del punt 14, en què ens abstenem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per exposar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerrres. I hi votarem a favor, tot i no estar d'acord, segurament, amb molts dels elements, o

amb matisos, o amb crítiques, però sobretot amb canvi de perspectives i de marc.

La moció aborda la qüestió de la cultura i de les polítiques culturals en una societat en crisi, i profundament, en un món en crisi, però al nostre parer des d'una perspectiva clàssica, i clàssica antiga, i potser prèvia a la pitjor crisi que vivim; és a dir, en base a equipaments, a institucions reguladores i a subvencions. Per nosaltres és un marc caduc.

El filòsof Xavier Antich deia molt recentment que moltes de les coses més interessants que passen en el terreny de la cultura es donen o s'esdevenen fora dels llocs on habitualment succeïen. Podríem parlar de *crowdfundings*, de Verkamis, de xarxes comunitàries, d'experiències compartides, de socialització de la cultura.

Però, en tot cas, a parer de la CUP, estem obligats, si volem reeixir, a bandejar plantejaments pretèrits i caducs. Els temps han canviat, i cal un *reset* i una actualització, perquè la realitat actual reclama revisar, superar i millorar el que tradicionalment s'ha fet i el que no s'ha fet –sobretot, el que no s'ha fet–, a desplegar nous rols. La cultura ja no és una institució, no és una partida; són pràctiques, són formes de fer i d'entendre's, són diàleg, són realitats, són dinàmiques; és una cosa complexa i complicada alhora. I, al nostre parer, hem de passar de ser proveïdors de cultura a ser facilitadors d'un sistema cultural; afavorir, promoure, dinamitzar, donar suport.

Òbviament, ens movem en un context que, a parer de la CUP, és de mercantilització de la cultura, d'un economicisme a vegades primari, i on cal prendre i entendre la relació entre inversió pública, o cost públic, i benefici social. Perquè per nosaltres la cultura té un valor profund en si mateix, és un estri de cohesió i d'emancipació, i no és un mer motor econòmic ni és un negoci.

Per tant, per nosaltres, hi ha tres eixos, que és una cultura on el protagonisme torni a ser social, de la gent, no d'unes elits que sistematitzen el que és cultura; un model que ha de ser coherent amb el context actual: és a dir, en un país, en una cultura i en un món en crisi, una cultura crítica per a un món en crisi, i, finalment, unes institucions que facilitin el lliure desenvolupament de la multiplicitat de pràctiques que conformen avui el que és cultura; un abordatge a tots els entorns culturals mereix ser llançat i el model mereix ser profundament qüestionat.

Des de la nostra perspectiva, la cultura és un bé comú, la política cultural no és la cultura, el Govern no fa la cultura, la institució no és la cultura. Cal una redefinició social, un nou model de gestió, desbrossar nous camins i donar un impuls sòlid al pes i paper que està destinada a jugar la cultura en el nostre context, més encara com a poble i com a cultura minoritzada.

Un model en crisi, també, on per nosaltres no calen grans catedrals; ja no estem en temps de grans catedrals de la cultura, sinó que el que calen més aviat són parròquies de barri, on cal apostar per la cooperació i l'associació en comptes de pel capital risc; on ca-

len professionals sense ànim de lucre més que gestors d'empresa; on calen més espais ciutadans comunitaris que no altres que ja coneixem; on s'ha de canviar el patró de consum cultural pel d'aprofundiment i creixement cultural.

Hi hauria altres molts elements a comentar i molts matisos. S'ha parlat de l'Agència Catalana de Patrimoni Cultural. Nosaltres tampoc ho veiem clar, mai ho hem vist clar; si el model és l'English Heritage, doncs, va camí de ser una fundació que privatitzi gestió i que privatitzi també patrimoni.

Som més de Folch i Torres, amb el benentès que el que cal és aprofundiment i cultura al servei de la nostra societat, no un servei complementari als interessos econòmics i turístics. Volem oferta interna per a la nostra gent, no oferta externa per reclamar el que avui és la indústria del turisme.

Aquests dies, s'ha dit aquí, també, es debat una declaració de Catalunya per la cultura. La CUP encara està debatent si la firma o no; possiblement la signarà. Hi ha altres manifestos, com la plataforma 8 d'Octubre, que hi estan en contra. Per nosaltres, avui, la Declaració de Friburg sobre drets culturals és un bon marc per començar a abordar-ho, però finalment sí que hi ha un element més sintètic, més crematístic i que evita el relativisme cultural, pel qual votarem a favor de la moció presentada pel Partit Socialista, que és que des del 2010 al 2014 el pressupost de Cultura ha caigut un 70 per cent. I un poble que ha sobreviscut a través del temps, contra estat i sense estat, gràcies a la cultura, es mereix una altra política cultural.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ignasi Elena.

Joan Ignasi Elena Garcia

Presidenta, diputades, diputats, consellers... És clar, senyora Ponsa, efectivament, ens agradaria fer mocions més curtes, francament, i que poguéssim parlar de temes com els que plantejava el senyor Fernández, però el problema és que hem de plantejar –i ho han dit altres diputats– coses que són bàsiques, i és que acordem que s'expliquin al Parlament les coses de què ens assabentem pels mitjans de comunicació..., és a dir, coses que són, des del nostre punt de vista, elementals. Fixi's, se li ha escapat, que ha dit que ben aviat presentarà un acord. Déu n'hi do, perquè normalment els acords es construeixen, uns amb els altres, del diàleg, de l'intercanvi, de l'opinió de tots. I, per tant, ja ens el presentaran. Ja sabrem amb qui ha acordat i què, i a partir d'aquí ja opinarem.

Voldria agrair als grups les aportacions que han suposat millores, especialment en qüestions vinculades a les bones pràctiques, per exemple, que s'hi han fet algunes aportacions; altres que han permès aclarir el que dèiem dels grans projectes. No es tracta de dir que a partir d'ara, si s'està fent una biblioteca, es deixi

de fer. Del que es tracta és que, si en el MNAC s'estan reduint els seus pressupostos, no se'n presenti una ampliació, sense saber qui la paga, qui la mantindrà i quin sentit té i quina funció té. Aquest és l'objectiu, naturalment, no el d'aturar una biblioteca que s'estigui fent en un altre municipi.

Voldria aclarir això de la taxa, perquè qui ha plantejat això de la taxa és el Govern, i qui ha anunciat que eventualment hi haurà una taxa vinculada a les telefonies i que serveixi, doncs, per donar suport a la cultura ha estat el Govern. I, en previsió, aquest grup el que planteja és: en la hipòtesi que existeixi aquesta taxa –que nosaltres tampoc la veiem clara, i en el moment en què es discuteixi ja en parlarem–, pensem que els recursos que surtin d'aquesta taxa..., la seva aplicació ha de ser de comú acord i de forma vinculant amb el sector. Per tant, en la mesura que el Govern ha presentat això, la nostra proposta és que sigui en aquests termes.

I, finalment, ho deia la senyora Camats: hi ha un problema de fons. Sí, al consell se li ha de fer cas; no només ha de ser independent, sinó que a més a més se li ha de fer cas. I aquest mateix consell, el Conca, fa molt poc, quan el conseller va presentar el seu pla de treball, va avisar que ja estàvem al límit de les línies vermelles, que no es podia superar pressupostàriament, per garantir la viabilitat del sistema cultural català. I ara rebem un pressupost en què hi ha un 27 per cent menys de pressupost respecte del 2012; no del 2010, que encara és molt més, com deia el senyor Fernández. Per tant, el Conca, sí, ha de ser independent, i ho és, però, a més a més, estaria bé que se li fes cas.

Finalment, res més, agrair totes les aportacions i, naturalment, demanar el vot favorable.

Moltes gràcies.

(Àngels Ponsa i Roca demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, presidenta. Simplement per un aclariment. Quan jo parlava que es presentarà la proposta del nou acord, parlava i em referia, s'entén, lògicament, senyor Elena, a una metodologia per fer-lo, no a un acord tancat. Perquè no tindria cap sentit parlar d'un acord nacional i que es donés fet; això ja ho he pressuposat. En tot cas, era per aclarir-ho.

Gràcies.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí, per dues coses: al·lusions de la senyora Ponsa i una qüestió d'ordre, per ordenar...

La presidenta

Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies. Senyora Ponsa –i gairebé també senyor Elena–, pressuposar que el Conca és independent, havent-ne situat al capdavant el que ha estat secretari general de la Presidència de la Generalitat durant molts anys, és molt pressuposar de la independència. Jo quan parlava d'independència parlava d'independència de criteri i de no-dirigisme polític cap a la cultura.

I, respecte a la qüestió d'ordre, m'agradaria demanar la votació separada dels punts 14 i 10.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, era per demanar votació separada dels punts 1, 2, 3, 5 i 8 –1, 2, 3, 5 i 8–, que es poden votar 1, 2, 3 junts..., cap problema.

La presidenta

I 5 i 8 també es poden votar junts? *(Pausa.)* Molt bé. *(Veus de fons.)* I el Santi el 2... Molt bé –molt bé. I ja està?, res més? A veure, ho repeteixo, eh? Tinc: 1... Partit Popular, 2, per separat. Per tant, 1 i 3; 2, 5 i 8; 10 i 14. D'acord? *(Pausa.)* I la resta. *(Veus de fons.)* 10 i 14, separats.

Comencem a votar l'1 i el 3 –1 i 3. *(Veus de fons.)* 1, 3, 5 i 8 poden anar junts? *(Pausa.)*

1, 3, 5 i 8. D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 60 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara el punt 2 –el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 67 en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 120 vots a favor i 8 abstencions.

Votem ara el punt 14.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 8 en contra i 18 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre els pressupostos de la Generalitat
per al 2013 (tram. 302-00093/10)

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2013. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Maurici Lucena.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyores diputades i senyors diputats, comencem la moció, el punt número 17. Si us plau, si necessiten tractar altres temes, ho fan fora, si us plau.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputats, diputades, molt bona tarda. Seguíem o dèiem ahir que la discussió dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya hauria de ser en circumstàncies normals un..., com a mínim el segon debat més important de l'any, després del debat de política general i, amb seguretat, els pressupostos a qualsevol país del món són la llei més important que s'aprova en un parlament. És veritat que vam tenir una interessant discussió literària: es va citar ahir Chaves Nogales, vaig introduir jo també Amadeu Hurtado, per dir simplement que ja fa molts anys que alguns periodistes, escriptors, polítics, advocats, doncs, explicaven, concretament durant la Segona República, que el nostre país, Catalunya, i sobretot els seus governs..., Amadeu Hurtado es referia sobretot a Macià, a Companys, i la legitimitat la tenia perquè havia estat militant i conseller de Macià i militant d'Esquerra Republicana. I deia Amadeu Hurtado que el nostre país té, malauradament, i els seus governs, sobretot, la tendència excessiva a caure permanentment en actituds protestatàries que li impedeixen molt sovint concentrar l'atenció en els temes que realment són importants en el dia a dia del benestar dels ciutadans.

El cas és que amb la presentació, conseller Mas-Colell, dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any que ve, a més dels plans del Govern en matèria de despesa i d'ingressos per a l'any proper, vostè ens va donar per fi informació, d'una banda, liquidada definitivament de l'any 2012 i un avenç de l'execució pressupostària, enguany, com a conseqüència de la pròrroga. El Grup Socialista –vostè ho va desmentir, però és legítim que nosaltres ho pensem– va llançar una hipòtesi en aquest hemicicle dient que nosaltres creïem que, a tenor del que havia passat el darrer any i mig, doncs, hi havia una línia no escrita, o escrita amb tinta invisible, a l'acord d'estabilitat parlamentària entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió, en virtut de la qual, d'aquesta línia no escrita, Esquerra Republicana només garantia el suport parlamentari actiu a uns pressupostos si, nominalment –com a mínim nominalment–, aquests pressupostos garantien que no hi hauria més retallades. Això explica que aquest any es prorroguessin els pressupostos i que vostès, el cost, doncs, de les retallades d'aquest any..., estiguessin disposats a no fer l'augment d'ingressos que tímidament vostès proposen per a l'any que ve.

També vam dir que la presentació a temps dels pressupostos de cara a l'any que ve –que és una bona notícia, perquè és la primera vegada des de l'any 2010 que passa– el que també demostrava és aquesta cortina de fum tan espessa que vostès havien construït amb allò que només a través de la dignitat i de la pròrroga pressupostària s'aconseguia flexibilitzar el dèficit. És estrany, perquè també diuen aquest any que el dèficit que els imposa no només Espanya, sinó també Brussel·les, si mirem més a dalt, no els agrada, però igualment –que estrany– no els prorroguen, els pressupostos. O sigui, hi ha alguna cosa en aquest argument que grinyola, quan vostès han presentat quan tocava aquests pressupostos.

En qualsevol cas, els objectius concrets de la moció que el Grup Socialista presenta, subsegüent a la interpellació que vam fer dues setmanes al conseller Mas-Colell, són bàsicament tres.

En primer lloc, la denúncia, que penso que és comparada majoritàriament en aquesta cambra –pels partits; òbviament, no per nombre de diputats–, que la pròrroga (*veus de fons*)... –bé, es pot comptar de moltes maneres; jo dic per partits–, que la pròrroga pressupostària va ser metafòricament, com a mínim, un frau al poble de Catalunya, perquè no va permetre discutir amb llum i taquígrafs la llei més important de l'any, i sobretot perquè ha permès passar d'amagatotis 2.000 milions d'euros de retallades, que crec que haurien merescut per part de tots nosaltres una atenció, com a mínim, més intensa que la que la pròrroga ha permès.

En segon lloc, també vam constatar arran del pressupost –i això ho diu la moció– que aquestes retallades han anat allà on, com a mínim, fa patir més les persones amb menys recursos: a salut, a ensenyament i a serveis socials.

I, finalment, la moció en el que concentra també més l'atenció és en una cosa que a nosaltres, per més que hi donem tombs, ens sembla que no és de rebut, que és que vostès presentin en aquesta cambra una proposta del 10 per cent dels ingressos per a l'any que ve, 2.318 milions d'euros, sense dir-nos com els pensen concretar. Això, per molt que vulguem posar-hi bona fe, no és tolerable.

I, ara sí, senyors d'Esquerra Republicana, és el moment de pronunciar-se. Aquesta moció el que diu i sobre el que els demana a tots que es pronunciïn és que no vol, aquest Parlament, que l'any que ve, per complir la promesa d'aquesta gran caixa negra del 10 per cent dels ingressos, es privatitzin les depuradores que són propietat de la Generalitat de Catalunya. Esquerra Republicana, ha arribat l'hora de la veritat, i espero...

La presidenta

Senyor diputat...

Maurici Lucena i Betriu

...que estiguin a l'alçada de les circumstàncies.

Gràcies, presidenta, consellera, conseller, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Josep Vendrell per defensar les esmenes presentades.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Nosaltres donarem suport a aquesta moció; és una moció..., és quasi com l'epíleg del debat d'ahir de pressupostos, no?

Aquesta moció tracta bàsicament de dues coses, no?, la no-presentació dels pressupostos el 2013. Nosaltres pensem que s'ha furtat als diputats i diputades el dret i el deure a conèixer, debatre, esmenar i, en el seu cas, aprovar els pressupostos de la Generalitat, i el Govern té l'obligació de presentar anualment els pressupostos tal com marca la llei. Nosaltres això ho hem presentat..., hem presentat un recurs al Tribunal Superior de Catalunya, al contenciós administratiu, perquè pensem que es vulneren drets fonamentals dels diputats i diputades –per exemple, l'article 23 de la Constitució–, i s'ha amagat, en definitiva, a la ciutadania la possibilitat, també, de poder conèixer en detall els pressupostos de 2013, que, efectivament, és la principal llei que presenta el Govern al Parlament, i més en uns moments en què el pressupost del 2013 ha suposat una de les majors retallades d'aquests tres anys, no?, més del 9 per cent, 2.000 milions d'euros.

I, evidentment, això no era per raons tècniques, no era perquè hi haguessin eleccions; hi havia un objectiu polític determinat, que és evitar una foto, una imatge desagradable d'una nova majoria de govern, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que, en definitiva, no volien aparèixer aprovant els pressupostos, perquè ningú es creu aquesta història que això era per plantar cara davant del Govern de l'Estat per aconseguir un major, una ampliació del dèficit; entre altres coses, perquè la pròrroga pressupostària obligava al compliment del 0,7, de l'1,2 i de l'1,58. Per tant, això, escoltin, a nosaltres aquesta no ens la colen, això no s'ho creia ningú.

Si no s'expliquen les retallades, si no es poden debatre, menys problemes, en definitiva, menys capacitat de mobilització, menys conflicte, que és el que es volia evitar. Montoro encara se'n deu riure ara, d'això de plantar cara amb la pròrroga dels pressupostos de la Generalitat, no?

Per tant, aquesta és una qüestió de caràcter econòmic i social greu; no hem pogut debatre què passava amb la sanitat, amb l'educació i els serveis socials en els pressupostos del 2013, però planteja també una qüestió democràtica i una qüestió d'una determinada manera d'entendre la política que a nosaltres ens sembla molt negativa. Jo ahir parlava de frau democràtic, frau polític –s'han allargat els pressupostos pactats amb el PP un any més– i també de frau jurídic –vejam què dirà el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Segon tema. El segon tema que tracta aquesta moció és de l'enorme misteri dels processos de privatització: 2.318 milions d'euros que no sabem com els aconse-

guirà el Govern de la Generalitat, què es vendrà i què es privatitzarà, perquè equival a l'1 per cent del PIB català, el 10 per cent dels pressupostos. Em sembla que és una qüestió fonamental, també, de qualitat democràtica, que el Govern això ho expliqui d'una vegada, no?

Evidentment, nosaltres ens hi oposem. Ens oposem a la venda de les depuradores de la Generalitat, ens oposem a la venda d'aquests catorze mil pisos d'habitatge social; és una venda de patrimoni públic que sotmetria a la lògica del mercat i del benefici privat qüestions tan importants com el sanejament d'aigua i els habitatges socials. Ja seria la gran ironia, no?, el tancament del cercle, si passés com a Madrid, on aquests pisos, tres mil habitatges, els ha comprat Goldman Sachs, no?; els que van provocar la crisi es fan a mans d'habitatge social que ha de servir per atendre les víctimes de la crisi que ells han provocat. Ja seria, això, el tancament del cercle, no? Miri, si estiguessin tan convençuts de les bondats d'aquesta operació, segurament l'explicarien i no la intentaríen colar d'amagat.

Les esmenes que hem presentat van en el sentit d'incorporar el rebuig a la privatització dels serveis públics, en general, no?; que quedi clar que –una segona esmena– rebutgem no només la privatització de la titularitat, sinó també la concessió a empreses privades, la privatització de la gestió, en les infraestructures del sanejament d'aigües –incorporar una precisió en aquest sentit–; que el Parlament de Catalunya expressi el rebuig al límit de dèficit establert, perquè pensem que no és un tema menor, que és injust el repartiment que es fa del dèficit Generalitat-Estat, i que pesa com una llosa, també, sobre el manteniment, la possibilitat de manteniment de l'estat del benestar i les possibilitats de la recuperació de l'economia catalana.

I, finalment, també una declaració amb una certa solemnitat de reprovació del Govern de la Generalitat precisament per no haver presentat els pressupostos del 2013, per haver impedit que els diputats i les diputades poguéssim complir amb el nostre deure de conèixer, debatre i esmenar i aprovar, si és el cas, els pressupostos de la Generalitat, que és la principal llei que presenta el Govern, no només al Parlament de Catalunya, sinó a la societat, perquè és a través dels pressupostos com es diu que es gestionarà la salut, l'educació, els serveis socials, les infraestructures, etcètera.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula el senyor David Fernández, en nom del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Votarem a favor de la moció presentada pel Partit dels Socialistes de Catalunya, amb relació a coses que ja s'han dit avui, que són les darreres reflexions del debat d'ahir, òbviament, per un principi democràtic, procedimental i perquè volem llums i taquígrafs, perquè pensem que s'haurien d'haver discutit, perquè ha sigut una voluntat política no presentar-los. Ja es va dir ahir també, si no es podien

presentar perquè era impossible de quadrar a l'1,56 de dèficit, per què sí que es poden a l'1 per cent, no?

I altres criteris generals que, òbviament, ahir també vam manifestar. Un país sotmès a un règim de «deutecràcia», amb més de 9.000 milions des del 2008 només en interessos del deute; que accepta acríticament per manca de valentia política la imposició del topall de dèficit; que anuncia que malvendrà i que privatitzarà el país. I ens conviden, ahir també ho vam dir, a una equació absolutament perversa: ens conviden a perdre o a perdre, o venem patrimoni o retallem; aquestes són les dues alternatives que plantegen als pressupostos, i, per tant, antisocials, o sigui, volen..., impotentment antisocials, perquè no es desplega tota la capacitat de la política econòmica i fiscal per atendre la pitjor crisi des del final de la dictadura.

Molt d'acord amb el tram final de la proposta respecte a quina serà la política de privatitzacions, si serà patrimoni públic contra la mateixa Llei del sòl, si seran les depuradores.

Molt d'acord, també, en la mesura que és una llei que reclama un diàleg no només polític i institucional sinó també social, que és una llei que vertebrava el país i la nostra societat, i, per tant, no s'ha fet en aquesta cambra. I, òbviament, i com ve sent habitual, a cadascú el que és de cadascú, a Convergència el que és de Convergència, al PSC el que és del PSC, i a cadascú el que li correspon, perquè a cal sabater moltes vegades hi ha sabates de paper, i, com és coneguda la nostra posició crítica, molt del que està passant ara també és part d'un bagatge i d'una herència.

Els ho diré amb tres elements que vostès presenten en la seva moció, no?, que és transparència, que és diàleg i que és polítiques socials. Nosaltres venim reclamant una auditoria del deute, perquè el mètode alemany de pagaments diferits no és de l'actual Govern, també ho és, però sobretot els governs del tripartit també el van fomentar, i són part important de l'endeutament. També hi ha hagut polítiques, al nostre parer, que avui mereixen una profunda revisió profundament crítica, com les del *plan E*, no?; però, en tot cas, això pel que fa a saber què ha passat i per què som on som.

L'altre és respecte al diàleg. Sí, és veritat, no hi ha hagut pressupostos en aquesta cambra, però la seva Constitució, que mai es pot reformar, la van reformar vostès amb traïdoria un agost de 2011 per consagrar precisament l'obsessió pel pagament del deute. I van ser vostès. Aleshores donen lliçons d'una cosa que no van fer. I això..., nosaltres, tot i així, en el sentit social, hi votarem, però això ha passat; van ser vostès qui van reformar la Constitució espanyola, aquella que diuen que no es pot reformar, després de les trucadetes corresponents de la troica i de Merkel.

I el mateix, amb les polítiques antisocials. El drama d'aquesta història per a les classes populars dels Països Catalans i de l'Estat espanyol comença un 10 de maig de 2010 quan Rodríguez Zapatero en cent vint segons desgrana –no serà la primera vegada que hem dit això...– les nou mesures més antisocials de la minsa democràcia econòmica i social que coneixem.

I l'altre, també, perquè tota crítica –sempre legítima, sempre pertinent, s'aprèn més de la crítica que de l'afalac–..., i aquests dies el darrer ministre d'economia de Rodríguez Zapatero està fent algunes afirmacions interessants. Està dient, una, que van edulcorar la realitat; una cosa que avui compartim en la crítica als pressupostos del 2014 i del 2013, edulcorar unes retallades de 2.000 milions d'euros, que s'han volgut passar. I l'altra, encara més interessant, que vincula crisi política i crisi econòmica, és que està demanant disculpes; està demanant perdó, públicament. Això és realment una excepció dins la norma.

Per tant, nosaltres estem d'acord amb transparència, amb diàleg, que hi ha d'haver inversió social quan tenim un 30 per cent de la nostra població a les portes de l'exclusió social, però per on se'ns escapa el país, que és pagant interessos a mercats financers, és una política que vostès van contribuir –i de quina manera!– a legalitzar i a sistematitzar.

Per tant, és un vot a favor que no deixa de tenir aquestes profundes contradiccions, que diuen allò que passa sempre, no?, que el poder és com un violí: s'agafa amb l'esquerra i es toca amb la dreta.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas, ¿cómo calificar este 2013, este 2013 del pacto de Esquerra Republicana y Convergència, de Convergència y Esquerra Republicana, el pacto del *acord de govern*?, ¿cómo calificarlo?

Pues como podemos calificar estos presupuestos y los no presupuestos de 2013: ineficaces, inútiles, incompetentes, ignorantes, inservibles intelectualmente, indigentes, incapaces, sectarios, confiscatorios, injustos, antisociales, anticatalanes, tramposos, ficticios, ilusorios e ilusos, embusteros, fraudulentos, falaces, chapuceros, partidistas, burlescos, engañosos, un timo. Por lo tanto, un fraude: fraude democrático, fraude social, fraude contable. Fraude democrático: el acuerdo de gobernabilidad entre Esquerra Republicana y Convergència se fundamentó en tomar el pelo a los catalanes y en hurtar el debate parlamentario a esta Parlamento, entendiendo que esta cámara es una cámara transitoria hasta que alcancen su objetivo, que es la independencia. ¿Cómo? Sacrificando la democracia. ¿Cómo? Obviando el debate parlamentario. ¿Cómo? Tomando el pelo a los catalanes. ¿Cómo? Ocultando 1.200 millones de euros en recortes sociales. ¿Eso, quién? La Esquerra, los que se dicen de *esquerra*: 1.200 millones de euros; 852 millones de euros no ejecutados en la partida de Salud, 266 millones de euros no ejecutados en la partida de Ensenyament y 80 millones de euros no ejecutados en la partida de Benestar Social. Estos son los presupuestos prorrogados de 2013; una estafa social y una estafa democrática.

Y esto no es una opinión, es un hecho. Han ejecutado una política que ha condenado al sacrificio del bienestar de los catalanes para blindar su acuerdo, mientras ellos juegan a la consultita, a la pregunta, a la fecha, a la fecha de la pregunta, si no hay fecha no hay presupuestos, si no hay presupuestos no hay fecha y no hay consulta... ¡Su juego nos ha costado a los catalanes 1.200 millones de euros! ¡Alabado sea el señor!

Voluntarismo, decía el señor Santi Vila. Estos eran unos presupuestos..., esto (*l'orador mostra un dossier*), esto, no «estos presupuestos», porque esto no es un presupuesto, esto es esto, que en primero de economía se lo tirarían a la papelera, porque es lo que hay que hacer con esto, cuando uno falsea contablemente unos presupuestos para cuadrar unas cuentas incorporando como ingresos 2.300 millones de euros ficticios, 2.300, el 10 por ciento de los presupuestos, que se sacan de la manga.

¿Por qué no los cuadraban a 2.500, y no nos hubieran acibillado a tasas a todos los catalanes con la ley de acompañamiento? ¡O a 2.800, y haber aumentado el gasto! ¡O a 3.000, y haber subido, no al 70, no, al 80 por ciento el gasto social! ¡O a 4.000 millones de ingresos! ¿Por qué no? Puestos a falsear, en los últimos presupuestos autonómicos, según ustedes, ¿por qué no lo han falseado del todo? Y se hubieran evitado el trago de hacer pagar más tasas, más cánones y más impuestos a los catalanes. Puestos a ser mentirosos y embusteros y a hacer fraude con unos presupuestos, ¿por qué no lo han hecho a lo grande? Es que no tienen grandeza ni para eso. Hasta para eso son pequeñitos y limitados. Puestos a mentir, mientan a lo grande, de verdad, ahorren a los catalanes... Si saben cómo van a cuadrar las cuentas: recortando otra vez en Salud, Educación y Bienestar, lo que han hecho en 2013: 2.000 millones de euros. ¿Esto también es un invento?

¿Saben lo que pasa? Que ustedes, Esquerra Republicana y Convergència i Unió suponen la asfixia, el ahogo y el expolio de los ciudadanos. Convergència i Unió y Esquerra Republicana significan la asfixia, el ahogo y el expolio de las empresas..., y suponen la asfixia, el ahogo y el expolio de los autónomos. Son ustedes la asfixia, el ahogo y el expolio de Cataluña. Se han convertido ustedes en el enemigo número 1 de Cataluña, el enemigo número 1 de la reactivación, el enemigo número 1 del bienestar social, el enemigo número 1 de la prosperidad. Son ustedes la principal amenaza para Cataluña. Convergència i Unió y Esquerra Republicana, el comité organizador de la consulta y no el Gobierno de Cataluña, porque ustedes no se pueden denominar así, porque no lo son, hace mucho que dejaron de serlo, son ustedes una amenaza a la convivencia, a la estabilidad política y a la estabilidad económica. Lo empieza a ver mucha gente, les empiezan a ver el plumero y solo tienen que escucharlos. Cada vez que salen ustedes aquí: asfixian, ahogan a Cataluña y, lo que es peor, la van a empobrecer.

Nosotros vamos a dar apoyo a esta moción simplemente porque evidencia lo que les he dicho, esa retahíla de calificativos, y más.

Decía el señor Santi Vila que estos presupuestos eran voluntaristas. No, estos hacen creer en la fe. No sé si la fe mueve montañas, desde luego lo que no paga son facturas.

Y para acabar, yo no sé si estos son los últimos presupuestos autonómicos, creo que no lo van a ser. De lo que estoy convencido es de que son los últimos presupuestos de Convergència i Unió y Esquerra Republicana de Cataluña, para el bien de todos los catalanes.

Gracias, presidenta, *consellers*, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, el Partit Popular Català votarem favorablement al cent per cent de la moció que presenta el Partit Socialista de Catalunya, cosa que no és comú; però, en aquest cas, atès el que es demana i com que estem davant d'un frau democràtic, que és el que ha fet el senyor Mas-Colell, doncs, ens veiem amb l'obligació de votar a favor.

Vostès van fer un frau democràtic i l'estan fent, de fet, ara mateix, no presentant els pressupostos d'aquest any 2013. Aquest any 2013 no hi ha pressupostos de la Generalitat de Catalunya, no sabem com es pensen gastar els diners i ni ho han vingut a explicar. El Partit Popular Català hem demanat que tots els consellers compareguin en seu parlamentària perquè expliquin en què es pensen gastar els diners dels impostos dels catalans aquest any 2013. I què han fet? Passar. Què han fet? Tombar-ho, tombar-ho ERC i Convergència i Unió, el tàndem Mas-Junqueras.

I ahir vam poder veure un nou frau, el frau de debat parlamentari. Senyor Mas-Colell, li sona el número «2.318 milions d'euros»? Li sona? Ahir vam estar durant quinze hores de debat demanant-li que ens digués com pensa aconseguir aquesta xifra, com pensa aconseguir aquests 2.318 milions d'euros. I, a dia d'avui, són les sis de la tarda i no sabem encara com pensa vostè aconseguir aquests diners. I, per tant, com que no creiem que els aconseguixi, no sabem si vendrà «vivendes» socials, no sabem si vendrà depuradores, no sabem què pensa vendre..., doncs, imaginem que això ho farà al final a base de més retallades o d'apujar encara més els impostos. Per tant, expliqui a la cambra, expliqui als catalans, perquè som els representants dels ciutadans de Catalunya, expliqui com pensa fer-ho per aconseguir aquests 2.318 milions d'euros que s'ha inventat en el Projecte de pressupostos.

Miri, com que no presenten pressupostos, senyor Mas-Colell, com que no diuen com es pensen gastar els diners, doncs, passa el que passa: que avui la Generalitat de Catalunya té la consideració creditícia de bo escombraria. Que avui ningú vol finançar la Generalitat de Catalunya. Que avui van a qualsevol entitat

financera que vagin, catalana, de la resta d'Espanya o del món, allà on vagin els diuen «no», els tanquen la porta, perquè no són creïbles, perquè no són capaçs ni de dir com es pensen gastar els diners. I qui ha d'acabar pagant aquesta festa? Perquè com que no tenen diners, com que estan en fallida, qui acaba impedint que entrin en suspensió de pagaments? Doncs, el Govern d'Espanya. I això què ha fet? Que en dos anys el senyor Mas-Colell..., no hagi entrat en suspensió de pagaments la Generalitat de Catalunya de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya gràcies al Fons de liquiditat autonòmic, que ha pagat 900.000 factures de 35.000 proveïdors, pimes i autònoms, de la Generalitat de Catalunya.

Avui mateix, avui, dijous, el Govern d'Espanya ha fet efectius els diners dels bons a particulars que el senyor Mas-Colell és incapaç de pagar. El senyor Mas-Colell, si no fos pel Govern d'Espanya..., avui tindríem les preferents dos. El senyor Mas-Colell va emetre uns bons a particulars, als catalans, que, si no fos pel Govern d'Espanya que aporta liquiditat, avui tindríem els diners de molts catalans, de molts particulars catalans, sense poder-los recuperar perquè el senyor Mas-Colell hauria estat incapaç de pagar-los. I per què es paguen? Perquè el Govern d'Espanya ha aportat la liquiditat suficient per poder-ho pagar.

Ahir vam conèixer com les farmàcies catalanes han cobrat 309 milions d'euros per pagar els medicaments dels malalts. I per què ho ha fet? Perquè el senyor Mas-Colell, tot i tenir els diners fa un temps, fa un mes, per què va optar? Per tapar els forats de les universitats. Que, ho torno a reiterar, casualment és on vostè treballava.

El divendres passat el Govern d'Espanya va autoritzar 1.400 milions d'euros més per a la Generalitat de Catalunya. (*Veus de fons.*) Per molt que digui que no, senyor Mas-Colell, vostè no ha entrat en suspensió de pagaments, no ha estat Detroit gràcies al Govern d'Espanya.

I també tenim els pressupostos de 2014, els pressupostos Oriol Junqueras, uns pressupostos flotador, uns pressupostos salvavides, uns pressupostos on han fet el que sigui, han posat els números que calgui, per tal de mantenir les seves cadires en el Govern de la Generalitat; uns pressupostos on s'inventen els ingressos; uns pressupostos on apugen a «lo» bèstia els impostos, de nou –trenta noves taxes i recuperen l'impost de successions–, i uns pressupostos on mantenen, per descomptat, la trama separatista de subvencions, de «xiringuitos», de simposis, de Diplocats i de viatges pel món amb seixanta amiguets de companyia. I això què porta? Que, a dia d'avui, la Generalitat de Catalunya tingui un deute de 60.000 milions d'euros.

Per això el Partit Popular Català votarem favorablement a aquesta moció per demanar-li al Govern de la Generalitat que, d'una vegada, presenti pressupostos i digui com es pensa gastar els diners dels catalans.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Conseller, consellera..., diputades i diputats, Amadeu Hurtado s'ha de llegir tot. Citava el diputat Lucena un fragment del llibre *Abans del sis d'octubre* –entenc que era aquest, suposo. Doncs, citava uns pensaments d'Amadeu Hurtado. El llibre *Abans del sis d'octubre*, d'Amadeu Hurtado, explica també altres coses, i explica, entre d'altres, la lluita titànica d'aquell advocat davant del Tribunal de Garanties Constitucionals que defensava l'autonomia de la Generalitat de Catalunya. Això també s'ha de llegir, i també s'ha de sortir a defensar aquí. (*Veus de fons.*) Sí que l'he llegit, senyor Cañas, sí. I li recomano, senyor Cañas, que llegeixi també les memòries d'Amadeu Hurtado, que també il·lustren moltes altres coses.

Evidentment, intentar traslladar personatges de fa vuitanta anys a avui i pensar que serien dels nostres, doncs, és un exercici que pot ser retòricament útil però que, a la pràctica, doncs, no serveix de gaire. Però crec que, precisament, amb aquesta cita estaria bé que se citessin també altres elements del llibre que també il·lustren aquesta conflictivitat, que moltes vegades ha estat inevitable per part també de l'obstruccionsisme de l'Estat espanyol.

A l'acord d'estabilitat parlamentària entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana veig que deu haver-hi alguns annexos que els que vam participar a l'hora de negociar-los no sabem que existeixen, perquè ha parlat de clàusules invisibles, el senyor Lucena, i, vaja..., jo, no..., aquestes clàusules que diu vostè, no les he sabut trobar, i em sembla que en alguns aspectes d'aquest acord vaig participar-hi, no?

Crec que això va bé a nivell retòric, però a la pràctica no és gaire útil per abordar els problemes dels quals estem parlant aquí. I els problemes dels quals estem parlant aquí són com podem gestionar un pressupost de la Generalitat en una situació molt complicada, en una situació d'extrema dificultat, i amb un objectiu de dèficit que l'any passat vam començar amb el 0,7 per cent i que al final ha estat un objectiu de dèficit de l'1,58.

Vostès diuen que hauríem hagut de fer un pressupost igualment, amb el 0,7, i quan s'hagués fet amb el 0,7 haurien dit que hi havia un problema de 1.700 milions, que són els que han permès arribar..., que són els que s'han aconseguit de més arribant fins a l'1,58, no? Per tant, doncs, amb això queda dit tot. Crec que la pròrroga del 2013 es va estar mantenint fins que hi va haver-hi un objectiu de dèficit... –que, malgrat ser molt injust en el repartiment i insuficient per atendre les necessitats pressupostàries, que en el fons són les necessitats de serveis públics de la nostra ciutadania..., doncs–, fins que va haver-hi un objectiu de dèficit definitiu per part del Govern de l'Estat..., que hem de recordar que va estar dos mesos, un cop confirmat l'ob-

jectiu de dèficit per part de les institucions europees, per dir com el repartia, com el distribuïa en les institucions de l'Estat.

Avui estariem discutint els pressupostos de 2013 si haguessim, un cop sabut això, presentat els pressupostos del 2103. I la crítica lògica que vostès farien seria: «Què estem fent, discutint els pressupostos del 2013, si queda poc més d'un mes per acabar-los d'executar?» I ens dirien: «Vostès presenten uns pressupostos que ja estan executats, és un frau», ens dirien. Bé. Doncs, per evitar això, creiem que presentant els pressupostos de 2014 vostès, totes les bones idees, tot el conjunt de propostes magnífiques que tenen per augmentar els ingressos o per distribuir de manera diferent la despesa, ara tenen l'oportunitat de presentar-les.

I ahir vam tenir un debat en què aquesta oportunitat crec que la van desaprofitar. Perquè el Partit Popular, la gran proposta d'estalvi és desmuntar la «trama», que diuen ells, identificant-ho amb un sector paraadministratiu i fent unes sumes que jo, reproduint-les, doncs, em surten amb tots els organismes autònoms de la Generalitat, que suposo que són els que vostès volen suprimir. I això vol dir ICS, i això vol dir el Servei Català de la Salut i..., clar, són aquests organismes. I si vostès volen suprimir-los, ens diuen qui fa el servei o si el servei es deixa de fer.

Ahir les propostes d'ingressos que va fer el senyor Lucena, per part del Partit Socialista, totes estan incloses –totes, totes. I, si no, té l'oportunitat en el tràmit de pressupostos de presentar-les i valorar-les. I si vostè en sap molt més que nosaltres –que és probable que en algunes coses, doncs, cadascú tingui nivells de coneixement més alts– no dubti que les aprofitarem –no dubti que les aprofitarem, no?

Per tant, creiem que aquesta moció que avui es presenta és un epíleg. Algú deia que és un epíleg del debat d'ahir. Jo no sé si és un epitafi d'alguns posicionaments d'ahir, que no se'n van acabar de sortir, i nosaltres la rebutjarem.

Entenem que els motius i els objectius d'aquesta moció formaran part del debat de pressupostos que està seguint el seu tràmit i que després de tant reclamar-ho ara tenen l'oportunitat de fer valer les seves propostes, que de moment no n'hem vist cap.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Bé, gràcies, presidenta. Consellers, diputades, diputats..., senyor Lucena, la veritat és que a nosaltres ens va estranyar bastant tant la interpellació que van fer en el seu moment i per al tema que la feien, pròrroga pressupostària 2013, pressupost 2014, quan tots nosaltres pensàvem que ja estava aclarit, i estaven aclarides, sobretot, les causes del perquè no hi havia..., i vam fer una pròrroga pressupostària el 2013. Potser em faré

pesada, perquè fa un moment que s'acaba d'explicar. Vam començar amb un dèficit del 0,7 per cent, al final amb aquesta actitud es va aconseguir un dèficit de l'1,58. I vostè dirà: «Poca diferència.» Home, poca diferència no, si estem parlant al voltant de 1.700 milions d'euros.

També s'ha dit, per exemple, «i, per què aquest any sí que ho accepten, aquest any, de cara al 2014?» Doncs, miri, d'entrada, perquè una de les coses que pensem fer és interposar un recurs contenciós administratiu per reclamar un repartiment més just d'aquest dèficit, perquè així també creiem nosaltres que ho preveu la mateixa Llei orgànica d'estabilitat pressupostària i de sostenibilitat financera. També vostè ha parlat de «sense llums ni taquígrafs» –crec que ha utilitzat aquesta frase–, i ara jo li demano: vostè com en diria, de gastar-se uns 8.500 milions d'euros no pressupostats inicialment i amb una enginyeria financera que va més enllà del 2108? Digui-m'ho vostè, d'això com n'anomena?

El que sí que ens agradaria, o ens hauria agradat molt, és haver comptat amb vostè en aspectes tan importants com..., i que a més a més, reconeguts en alguns dels casos pel mateix Tribunal Constitucional, com és, per exemple, la gestió del 0,7 per cent de l'IRPF, o també la política de beques, o també ens hauria agradat haver-los tingut al nostre costat quan s'han retallat des de Madrid aquestes transferències finalistes, no?, en aspectes tan importants com en salut, com la dependència, com en les polítiques actives d'ocupació. Ens hauria encantat haver-los tingut al costat, però, en canvi, no els hi hem notat.

No hi tornarem a insistir, perquè crec que això sí que ho ha reconegut vostè mateix, en el fet que el Govern no està presentant l'execució pressupostària. Crec que va ser el mes de setembre, sense anar més lluny, que es va presentar aquí al Parlament l'execució del 2013 fins al mes de juny, i que, a més a més, en el mateix govern del Departament d'Economia hi ha la informació, a més a més, tant d'ingressos com de despeses. Per tant, això que no saben com va l'execució de la pròrroga del pressupost tampoc no té cap mena d'explicació.

Nosaltres sí que pensem una cosa, per això, i és que ara vostès tenen l'oportunitat per fer aportacions en el Projecte del pressupost per al 2014; sí, per la banda de les despeses, és molt evident, però també per la banda dels ingressos. De vostès depèn tenir una actitud responsable davant de la ciutadania o no tenir-la. Els catalans sí que hem après què suposa per a tots els catalans aquesta actitud d'anar gastant, anar gastant, i no saber qui pagarà ni quan ho pagarà. Per tant, depèn de vostès i només de vostès tenir una dosi de realisme o continuar amb les seves dosis de demagògia.

Sí que és veritat que el Govern, i amb el suport d'Esquerra Republicana, i tot i les dificultats del moment, ha situat la despesa o pretén situar la despesa del Projecte de pressupostos per al 2014 en el fet que el 71 per cent de tota la despesa sigui despesa social, i hi incrementa algunes partides, tot i l'esforç que això suposa, eh? Incrementen partides com ara la de la renda mínima d'inserció, ajuts menjador, suport als afectats

per desnonaments i lluita contra la pobresa infantil amb 1.091 milions d'euros. Com a contrapartida, és cert, hi ha plantejat un augment de tributs, venda de patrimoni i també concessions. Què es pensa que ens agrada? Doncs, no, no ens agrada. Ara, el que sí que és veritat és que, si no volem abaixar més la despesa –i pensem que no la podem abaixar més–, doncs, en aquests moments ens veiem abocats a fer això. I ho repeteixo: de vostès depèn situar-se en el realisme o en la demagògia.

I jo crec que, de les explicacions que he donat, ja se sobreentén que nosaltres votarem en contra de tota aquesta moció perquè crec que ha quedat molt clar que no compartim ni la forma ni el fons d'aquesta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Moltes gràcies, presidenta, o hola de nou. Jo crec que una cosa per a la qual ha servit aquest debat pressupostari, entre d'altres, és per abaixar l'habitualment, o de tant en tant, el no molt alt nivell del debat, no? Ho dic perquè, sobretot, parlem molt del mateix, i com a mínim, doncs, hem estat parlant d'una de les figures literàries catalanes més notables de la Segona República. En l'àmbit polític, vull dir.

Jo, senyor Aragonès, per acabar, o per seguir amb aquest debat, també vostè deu recordar que Hurtado, on se situa, és en la banda intermèdia, no? Vol arribar a un acord i per això veu el president del Govern Sampedro, el president de la República Alcalá-Zamora, i aquí veu Companys per a veure si obté un acord, un acord que precisament no és el que proposa el seu grup. Però, a més, no ens enganyem, Esquerra Republicana, en aquest llibre, la deixa molt malament. No passa res, potser no té raó perquè és una de les raons, la seva, però no intenti vostè explicar-me que el dietari és una oda a Esquerra Republicana; suposo que no intentava fer-ho.

Ahir el conseller Mas-Colell va fer una cosa que l'honora, i que ho dic sense cap ironia, perquè va dir que algunes de les propostes que el Grup Socialista va fer, tant per la banda dels ingressos com per la banda de la despesa, li semblaven propostes ben pensades. És veritat que després ens va retreure que no ho féssim en l'època de govern, però això demostra, com a mínim hipotèticament, que un altre pressupost és possible, i no vull entrar en si el que nosaltres proposem, o el que nosaltres proposàvem, és el millor, però sí que acceptarem que en aquesta excessiva tendència a l'unanimitat que hi ha ara a Catalunya, doncs, de tant en tant hi ha escletxes que demostrin que altres polítiques són possibles.

Però aquesta moció del que parlava és del que vostès han presentat, i el cert és que una de les coses que a molts partits polítics d'aquest arc parlamentari no ens

agrada, doncs, és una cosa que segurament a parlaments com el britànic, o com el canadenc, o com el nord-americà, doncs, serien titulars durant un mes seguit, que és que un govern presenta un pressupost en què es nega a explicar el 10 per cent dels ingressos. No es tracta de fer llenya de l'arbre caigut; del que es tracta, per part de l'oposició, és de pressionar el màxim possible perquè vostès facin el que els grups de l'oposició entenem que és lícit, just, legítim, diguem-ne, transparent, que és explicar-nos com volen materialitzar el 10 per cent dels ingressos, els famosos, ja, 2.318 milions d'euros, i si a més és una xifra tan precisa, jo entenc que és perquè hi ha un pla, pactat entre ambdues parts, de materialització. (*Veus de fons.*) Bé, llavors, conseller Mas-Colell, si no hi ha un pla, deu ser la ics que vostè ha aïllat en una equació perquè li quadressin els números, perquè és que, si no, jo no m'explico com pot sortir una xifra tan precisa: 2.318 milions d'euros. I lamentablement, el que avui hem vist és que Esquerra Republicana ha dit «sí», ha dit «sí» a vendre les depuradores. És una opció legítima? I tant, que ho és, però a nosaltres el que ens agradaria és que ens l'expliquessin per opinar concretament sobre aquesta opció.

I per acabar –i és veritat que m'ho recorda bé el senyor Vendrell–, el que vull dir és que acceptem les esmenes 2 i 4 presentades per Iniciativa per Catalunya, que entenc que no canvien l'essència de cap dels punts de la moció... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació de la moció, amb la incorporació de dues esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, la 2 i la 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor i 67 en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la renda mínima d'inserció (tram. 302-00094/10)

Passem al següent punt, divuitè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la renda mínima d'inserció. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

(Pausa.)

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, bé, dèiem en la interpel·lació que parlàvem sobre la qüestió de la renda mínima per una qüestió d'urgència social que estic segur que tots els membres d'aquesta cambra deuen compartir; una situació d'urgència que marquen els més de 800.000 aturats que tenim, segons la darrera enquesta sobre població activa; més de

600.000, segons l'atur registrat; 220.000 famílies amb tots els membres a l'atur; 100.000 famílies sense cap ingrés; 284.000 aturats, dels registrats, que hi porten més de dos anys, i com que ja portem cinc anys de crisi i sembla que l'horitzó encara està complicat, les taxes de cobertura, és a dir, el nombre d'aturats que estan rebent algun tipus de prestació de les que correspon a l'Estat de donar, està disminuint a una gran velocitat. Així, el passat mes de juliol teníem un 66,4 per cent dels aturats amb algun tipus de prestació; a l'agost, el 64, i al setembre, el 62, és a dir, caient dos punts cada mes.

Davant d'aquesta situació un podria pensar..., bé, si escoltem el Govern de l'Estat, deuen dir: «Bé, sembla que ja ens en sortim.» A nosaltres ens sembla que no és gaire correcte fer aquest tipus d'afirmacions. De fet, l'OCD i el Banc Central Europeu aquesta mateixa setmana ens han dit dues coses: una, que per a l'any que ve, per al conjunt de l'Estat es preveu un atur pràcticament igual al que tenim aquest any, és a dir, un atur inacceptable, i una de més greu, i és que, a l'enorme pressió que el deute públic espanyol ha situat sobre la banca, diu que no hi haurà disponibilitat de crèdit a les famílies i a les empreses, és a dir, possibilitats de sortir de la crisi, fins passat el 2014, per allà cap al 2015, i encara sense gaire seguretat. Per tant, l'horitzó de recuperació que es tradueixi en més ocupació per a la gent sembla que serà difícil.

És per això que davant d'aquesta situació ens sembla que el Govern de Catalunya ha de prioritzar els que més ho necessiten, ens sembla que el Govern de Catalunya ha de posar davant de tota la gent que està en una pitjor situació. I és per això que hem volgut, en aquest debat de pressupostos, posar al davant de tot quatre conceptes que són molt importants; un d'aquests, i el més quantificat des d'un punt de vista numèric, la renda mínima d'inserció. En aquesta moció posem fil a l'agulla i diem: «Escolti, estem d'acord que hem de fer una reforma de la llei, però, sobretot, el que hem de fer és prendre mesures a curt termini.»

El primer bloc de la moció parla de la reforma de la llei, i en aquesta reforma de la llei creiem que en aquesta nova llei s'ha d'establir el dret subjectiu a rebre inserció social, laboral, i també a disposar d'uns ingressos mínims imprescindibles per a subsistència bàsica. Creiem també que aquesta llei ha de fixar la recuperació de la universalitat, i sabem que aquí hi han dificultats pressupostàries, i els uns demanaran que sigui demà passat i els altres diran que no podem fins d'aquí a dos anys, però aquest debat s'ha d'abordar i en la nova llei ha d'estar recollit. La nova llei ha de parlar també dels nous perfils d'exclusió; la renda mínima no és per a persones que sota cap circumstància mai estaran al mercat de treball, ja no és això; la pobresa, l'exclusió ha afectat molta més gent, i el canvi dels sistemes productius també farà que hi hagi gent, molta gent, que estarà fora del mercat de treball productiu però que, en canvi, pot estar en l'activitat, i és per això que defensem un plantejament de renda mínima que inclogui tothom, que pugui promoure activitat per a tothom.

Creiem també que s'ha d'arribar a la població de divuit a vint-i-cinc anys, actualment exclosa, o exclosa des del 2011, però hi han situacions de persones joves sense suport familiar que necessiten ser ateses, i també creiem que hem de veure més enllà dels cinc anys, que també el 2011 es va tallar.

Creiem que aquest canvi s'ha de fer amb participació dels actors.

Creiem que en aquest canvi, també en aquest moment, hi ha una urgència, que és resoldre la gent que està en llista d'espera, la que té una PIRMI aprovada i no l'està cobrant. I això ho hem de resoldre ja aquest 2013.

Creiem també, i ho posem en la moció, que el programa que vàrem pactar en la Moció 22/X en aquest Parlament per fer un programa de formació i inserció per a persones que estan a la PIRMI ha de començar a caminar abans que acabi el 2013 amb vuit-centes persones, i que, quan acabi aquesta primera fornada, n'entrin 1.500 més.

Aquest programa ha de servir per treure gent de la renda mínima i posar-la en el món del treball. I, en el cas que no se'n sortissin en el món del treball, que poguessin tornar a la PIRMI, que no la perdessin. Perquè, si això no ho féssim així, per a molts beneficiaris no tindria credibilitat i no s'hi apuntarien.

En aquesta moció volem consolidar també el compromís d'increment de 43 milions per a la PIRMI, de 130 a 173, la partida que més creixerà el 2014. I això s'ha de fer amb més beneficiaris, traient les llistes d'espera, avançant pagaments endarrerits, fent complements salarials a les empreses d'inserció, que podem aprendre d'aquest sector...

La vicepresidenta primera

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

...pel que fa a la inserció i la discapacitat i volem afegir també per a la gent amb dificultats socials.

Se m'ha acabat el temps, i volia acabar d'explicar el punt vuitè de la moció; ho faré en el següent torn de paraula.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Han presentat esmenes tres grups parlamentaris. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, vicepresidenta, justificar lo injustificable –justificar lo injustificable–, ese es el objetivo de Esquerra Republicana con esta moción tras su actitud respecto del debate que mantuvimos el pasado Pleno en relación con la Proposición de ley de la renta mínima de inser-

ción que votaron en contra de su tramitación. Y esto hay que decirlo alto y claro: votaron en contra de una ley respecto de la cual, punto por punto, votaron en su día a favor y lo han hecho, lo hicieron, por su pacto de Gobierno con Convergència i Unió, por el Acord para la transición nacional; es decir, por conseguir la separación de los catalanes del resto de españoles. Supeditaron –supeditaron– a la consecución de su único objetivo, que es la independencia, lo que venían defendiendo respecto de la renta mínima de inserción. Porque para ese objetivo, para el objetivo de Esquerra Republicana, ellos, Esquerra Republicana, están dispuestos a todo; están dispuestos, incluso, a dañar la economía de Cataluña y de los catalanes parándola una semana; lo dijo el señor Junqueras, que está aquí presente y lo dijo, además, en Bruselas y lo justificó ayer el propio *president Mas*.

Y, por supuesto, como decía, están dispuestos a sacrificar sus posturas, las que venían manteniendo hasta ahora sobre la renta mínima de inserción. Y, por eso, nos presentan hoy, aquí, una relación de medidas descafeinadas para justificar esa actitud. Y esta es la credibilidad y el compromiso social de Esquerra Republicana respecto a esta cuestión. Vienen presumiendo de incluir ahora en los presupuestos la partida más alta de la historia respecto de la renta mínima de inserción. Pero es que faltaría más –faltaría más–, porque ustedes apoyan al Gobierno que más personas ha dejado sin cobrar la renta mínima de inserción, cuando les correspondía porque cumplían con todos los requisitos. Y ahora tienen que pagar todo lo que el Govern, al que apoyan ustedes, dejó a deber a esas personas que, además, son las más necesitadas. Solo faltaría que no aumentasen la partida destinada a ello, pero no nos venga, por favor, a presumir de cumplir una obligación.

Mientras la mayoría de los grupos de esta cámara les venimos reclamando que la partida presupuestaria de la renta mínima de inserción sea una partida abierta para que no vuelva a producirse esta situación, se niegan ustedes a hacer esta exigencia al Govern. Presumen de haber conseguido una partida abierta para las becas comedor; pero, sin embargo, se niegan a hacer lo mismo para la renta mínima de inserción, y esto es importante que lo sepan los ciudadanos para valorar la credibilidad de sus propuestas.

Igualmente –igualmente–, les venimos pidiendo la recuperación de la universalidad del derecho a recibir la prestación, que es lo que garantizaría que nadie dejase de cobrarla si cumple los requisitos. Simplemente, piden ustedes que se fije un horizonte para la recuperación de la universalidad. Mire, si quieren que se fije este horizonte para la recuperación de la universalidad, ¿por qué no lo fijan ustedes, que pueden, que pueden exigir al Gobierno que lo fije? Pues, mire, yo creo que es porque les da igual, porque en realidad no quieren, porque en realidad supeditan todo esto a su acuerdo de transición nacional. Y eso es claramente demostrable porque ustedes votaron –votaron– en su día a favor de una ley, y hace dos semanas votaron en contra de la tramitación de esa ley.

Dicho lo anterior, respecto de su moción, nosotros hemos planteado algunas enmiendas que van precisamente en el sentido de hacer que las medidas que ustedes presuntamente pretenden poner en marcha se puedan tomar en serio y no queden en un mero ejercicio de márketing parlamentario. Como decía, recuperar la universalidad. Nosotros creemos que no hay que evaluar la idoneidad de crear un órgano gestor conjunto de las prestaciones de política social, hay que crearlo –hay que crearlo–, no hay que evaluar su idoneidad, hay que crearlo ya.

Para Ciutadans, no hay que aportar una dotación extraordinaria de los presupuestos para los expedientes impagados en 2013, tiene que establecerse la partida abierta y si, además, esa partida abierta, sin que se reconozca la universalidad, no serviría para nada.

En definitiva, las prioridades en la gestión de los recursos han de ser las de la lucha contra la pobreza y no las de la lucha contra el Estado de derecho y por el acuerdo de la transición nacional, que es por lo que ustedes han renunciado a los principios que decían defender.

Como decía, están ustedes incluso dispuestos a parar la economía de Cataluña una semana. Yo les supongo unos conocimientos de economía y supongo que saben que eso perjudicaría enormemente a los ciudadanos de Cataluña y, dentro de estos, a quiénes más perjudicaría es a los más pobres, que son, entre otros, los que están cobrando la renta mínima de inserción.

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats i diputades, el meu grup ha presentat catorze esmenes a la moció que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i de les quals, després de negociar amb el senyor Amorós, doncs, podem dir que el 50 per cent han estat o bé acceptades o bé transaccionades.

Quin ha estat l'objectiu del meu grup en aquestes catorze esmenes? Doncs, des de la certesa que estàvem negociant amb el Govern, que no era una moció *al uso* de grups de l'oposició, doncs, el que hem fet és intentar negociar amb el Govern, forçar-los fins a on podem arribar amb això que el senyor Amorós ha dit ara, que estàvem en una situació d'urgència social i que fa quinze dies el seu grup, doncs, no va recolzar la Proposició de llei de renda mínima que nosaltres vam presentar i que, ara, avui, ens diu que estem en aquesta situació d'urgència i que, per això, s'ha de fer tot això que traslladen a la seva moció.

Aquesta és una moció, per nosaltres, de reparació de la mala consciència, eh?, d'un grup parlamentari que quinze dies abans va votar en contra d'una cosa que fa

un any i quatre mesos va votar exactament el mateix i hi va votar afirmativament.

Ens diuen que fan una renda mínima amb el Govern de Convergència i Unió, amb més recursos, que tot serà reformat, que tot s'arreglarà, que tothom cobrarà. I jo el que crec que està passant aquí és que, una vegada més, ens enganyen, ens enganya el Govern de Convergència i Unió i no sé si al Grup d'Esquerra Republicana els enganyen o es deixen enganyar.

Comento quatre qüestions que crec que són cabdals d'aquesta moció i de les esmenes que ha fet el meu grup.

En primer lloc, nosaltres vam fer una esmena per assegurar-nos que tindríem una reforma d'una llei, perquè el senyor Amorós en la redacció no quedava clar que estiguéssim parlant d'una llei. Això ho tindrem, tindrem una llei el 2014, sembla, ara sí, eh?, fa quinze dies, no, ara sí. No serà en el primer semestre; per tant, senyor Amorós, jo no sé aquesta urgència que vostè diu on està, perquè, jo li he esmenat perquè sigui en el primer semestre i vostè em diu que «al llarg del 2014».

Després, un tema molt important i que nosaltres, en aquest punt, hi votarem en contra, que és la diferència entre uns ingressos mínims, que no se sap ben bé què vol dir, però és evident que no és una prestació de dret subjectiu. Aleshores, per molta literatura que posin en la seva moció, doncs, les paraules diuen el que volen dir i «ingressos mínims» no és el mateix que una prestació de dret subjectiu. I ara que estem en període pressupostari sabem molt bé què vol dir quan un ciutadà té una prestació de dret subjectiu o quan sembla que se li asseguraran uns ingressos mínims, que pot ser perfectament una targeta moneder per anar a comprar a la botiga del barri. Aquesta, la primera cosa.

La segona, diàleg. Nosaltres li hem dit que sí, que aquesta proposició, aquesta reforma s'ha de fer amb diàleg. Incorporem data i persones que han d'anar en aquest procés de diàleg. Sembla que els grups parlamentaris al senyor Amorós no li agrada que vinguem. No sé vostè si anirà a les reunions, en aquest cas, com a Govern.

Un altre capítol important, els plans d'ocupació. Ens els vol vendre com si, gràcies a l'acció d'Esquerra Republicana, tinguéssim plans d'ocupació per a la renda mínima d'inserció, i resulta que aquesta mateixa setmana s'ha publicat l'ordre. Aleshores, no sé ben bé de què parlem, si fem mocions amb efectes retroactius o ben bé com va. Per això, hem fet una esmena, que s'ha acceptat, on s'especifica l'ordre que ja està funcionant i que els municipis, doncs, poden seleccionar les persones per incorporar-s'hi.

L'últim, en aquest minut i vint segons que em queden, quan li deia que l'enganyen, és perquè això de: *obres son amores y no buenas razones*. I, clar, vostès ens han dit que aquest pressupost social té una partida oberta de beques menjador, i sabem que no és així, perquè hi ha nens, en aquests moments, que estan sense beca, punt 1; ens han dit que és social perquè l'habitatge social té una partida extraordinària, que sembla que no és per a això, sinó que és per a les oficines locals de mediació, i ens han dit que mai a la història havíem

tingut tants diners per al PIRMI. I resulta que, amb el programa 3.3.3 de pressupostos, el 2011 hi havia 30.000 beneficiaris i el 2014 n'hi haurà 25.000. Aleshores, com pot ser que mai a la història s'hagin tingut tants recursos i mai a la història s'hagin tingut tants pocs beneficiaris?

Jo crec que això ho hauran d'esmenar vostès en els pressupostos. Els convido a aprovar-nos les esmenes que el Grup Socialista ha presentat en aquest sentit per garantir que, a part de fer propaganda i de posar en els powerpoints això dels pressupostos socials, que no s'ho creu ningú, doncs, ho veiem allà on toca, que és en les esmenes i que és, exactament, a les partides pressupostàries. I el que tenim són 25.000 beneficiaris que, com que ara en tenim 24.000, són més 5 milions, no més 70 milions.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Senyora diputada... Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, el posicionament del nostre grup en aquesta moció serà de tenir en compte i votar en forma d'abstenció majoritàriament, però també alguna a favor, de les qüestions que millorin la situació actual de les persones en aquests moments, tal com tenim la prestació, així com també plantejar-nos, doncs, qüestions d'avenç en allò que és organitzatiu.

Però no podem avalar altres que no porten cap canvi substantiu per a la ciutadania i no ens pot demanar, senyor Amorós, que fem un acte de fe: «Farem una llei, farem una llei...» Aquesta llei el senyor Puig la va anunciar des que va començar a governar, i l'únic que hem tingut, l'única proposta que hem vist a la premsa i que l'hem vist escrita en papers oficials, també tot sigui dit, per cert, és la que diu que les persones que faci cinc anys que cobren la prestació o seixanta mesos, a partir d'aquest agost no la cobraran. Això és l'única cosa que hem vist nova de la renda mínima. A part que ja saben què pensem i que després ho desenvoluparé, que la renda mínima ja ideològicament l'hauríem de superar. Temps sobrer per fer les coses ben fetes l'han tingut.

Aquesta moció, diputat Amorós, i ja se li ho ha dit, és perquè avalem el seu pacte de pressupostos, en concret, en aquest cas, en aquesta partida, i no podem ni volem fer-ho. No podem ni volem fer-ho, perquè no són veritat –no són veritat– les xifres que vostès consideren com a útils i pròpies per al moment que vivim, perquè la realitat social del país és la que és. Amb 542.000 persones que no cobren cap subsidi ni prestació de les persones aturades –que això és el 62 per cent de les persones–, amb 217.000 persones que viuen en un habitatge sense cap ingrés, amb persones a Catalunya que necessiten les entitats de beneficèn-

cia per poder sobreviure, amb 1.600.000 persones en risc de pobresa, amb 425.000 amb privacions materials severes –que això és el 5,8 per cent de la població– i amb cinquanta desnonaments cada dia, vostès diuen que el que cal és fer un retrocés al 2011, perquè això és com serà aquesta partida, és un retrocés. En els diners; però en tota la resta estem com en l'època Mena. Aquí no canvia re. És aquest acte de fe, senyor Amorós.

Per això li hem proposat una esmena que diu: «Ecol·liti'm, tornem a abans del Mena» –que és el que vostè sempre diu–, «arreglem allò que el senyor Mena va esguerrar.» I per això li proposàvem que, abans que la renda garantida de ciutadania es desenvolupi, retirem el Decret de la renda mínima de l'agost del 2011, perquè aquest és el que va expulsar les persones..., és el que limita la prestació i el dret subjectiu, és el que li treu la universalitat i és el que queda subjecte a pressupost. Només votant aquesta esmena ja seria suficient.

També li dèiem, com que la partida econòmica no és suficient, de fer una transacció en els punts 3 i 6, que és recuperar el caràcter ampliable de la partida pressupostària i resoldre les sol·licituds i expedients aprovats abans de finalitzar aquest any, perquè no sabem ni com està la situació. Ens diuen que se n'han resolt set mil, però no sabem si en positiu, en negatiu... Necessitem saber més coses.

En definitiva, senyor Amorós, de gir social, cap. De gir social, cap –cap–, perquè tornem al 2011 amb necessitats, que ja les he expressades, bastant més grans que les que teníem el 2011, perquè és un *in crescendo*.

Nosaltres, en definitiva, votarem malgrat tot a favor del punt 3, tot i que no és en la nostra transacció, perquè diu que es paguin els expedients pendents, doncs, abans del 2013. També ho farem en allò relatiu al punt 7, que és demanar a l'Estat que bonifiqui les empreses d'inscripció. I ho farem en el punt 8, que és amb el que avancem en els elements de gestió i de revisió per poder fer una tasca millor.

Però no podem avalar el punt 1 i el punt 2, perquè no podem votar on s'entra en conflicte amb la renda garantida. Pot fer col·lisió, fer una nova llei de la renda mínima respecte a la renda garantida, i nosaltres no ho volem –no ho volem. No ho volem, perquè creiem que la renda garantida és allò que ens planteja fer anar més enllà, és la diferència entre dos models: és o cobrir un expedient o fer un nou país de veritat. La renda mínima ja forma part, diríem, d'aquell recurs que en aquests moments tenim com a societat. Però nosaltres ja no volem més recursos d'assistència, sinó drets i dignitat del ser humà. No hi veiem cap efecte negatiu, en la renda garantida: ni sobre el mercat de treball, ni sobre la societat, perquè dinamitzaria... I per dir-ho amb una frase: mai 423 euros de la renda mínima d'inscripció poden ser el que diu el 24.3, que és la renda garantida de ciutadania; no poden ser 420 euros. Ha de ser una prestació digna, individual, universal...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Laura Massana Mas

...no... –sí, acabo–, no condicionada a cap procés laboral o social.

Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la seva posició en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Doncs bé, bona tarda. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerrres davant d'aquesta moció sobre la renda mínima d'inscripció. Veiem que la moció es centra en tres principis. L'ampliació i l'ordenació: dota de caràcter de dret subjectiu a la prestació, recupera el caràcter universal, l'adapta a nous perfils d'exclusió, intenta ordenar les prestacions vinculades a la integració social i laboral, simplifica la gestió administrativa: també es recolza en un altre principi, que és la participació i el consens, i també en més recursos. I un tercer principi, que és la millora de la gestió.

Bé, nosaltres entenem que són correctes, i serien més correctes fa deu anys. Entenem que en aquest sentit, ara, aquesta moció i, a més a més, aquests principis inspiradors..., és una moció antiga, és una moció que es queda molt darrere de, per exemple, la presentació de la ILP, amb uns altres principis inspiradors, que entenem que van molt més enllà i que són molt més coherents amb el moment actual.

En aquest sentit, entenem que és inoportuna políticament, ja que ja s'ha aprovat i està tirant endavant la ILP, amb més de 122.000 signatures. Entenem que en aquest sentit, si l'aposta era una aposta social i si realment el que volia era, doncs, intentar recollir quin és el sentir de les plataformes i quin és el sentir de la multitud d'entitats i de les organitzacions, com així sembla que ho vol –almenys per escrit, perquè parla aquí, doncs, de la participació i del consens i, per tant, de dotar-ho de més recursos–, hauria estat molt més senzill realment apostar per la tramitació d'aquesta eina, que entenem que és molt més profunda, que entenem que és molt més completa i que, sobretot, entenem que és molt més actual i dóna resposta al moment que s'està vivint ara.

I, a més a més, és que diem que entenem que és un instrument caduc i en el qual se'ls ha passat per davant. És a dir, aquest projecte sobrepassa, per nosaltres, principis que presenta aquesta moció. I jo crec..., bé, de fet, tots entenem que l'error més gran que comet aquesta moció és vincular la prestació a la inscripció laboral, perquè amb les projeccions del mercat laboral que tenim –una creació de tres mil llocs d'ocupació–, vincular esta prestació al mercat laboral significa fer ficció. Així, no?

I, per anomenar bàsicament una de les condicions de la moció que vostès presenten, nosaltres no entenem com, enmig d'una crisi que està generant una emergència social altíssima, no han fet una aposta més social, precisament, no han fet una aposta més real també, no

han fet una aposta també més avançada... És a dir, estan apostant per eines que ja eren... La PIRMI, quan es va crear, l'originària RMI, ja era insuficient al seu temps. Aquesta, que arriba en ple esclat de la crisi capitalista, no és que sigui insuficient: és que és arcaica, està caduca, és antiga.

I nosaltres, doncs, entenem, com hem dit abans, que els han passat per davant. Lamentem que no hagin pogut fer l'esforç de mirar què és el que s'estava fent amb la ILP aquesta, que per nosaltres millora les prestacions, millora també la dotació i millora els drets; és a dir, ho vertebrava com un dret subjectiu real, un dret subjectiu, per tant, no condicionat a una inserció laboral, un dret subjectiu del qual totes les persones que presentin les condicions se'n poden beneficiar i, a més a més, no supeditat a l'existència o no-existència de recursos financers. Perquè bàsicament l'acció de govern, o l'acció de socis de govern, o l'acció de qual-sevol partit polític que vulgui promoure acció política pot ser dues: o estar veient-les passar i intentar fer el mínim perquè no hi hagi una hemorràgia social, o intentar anar per davant i intentar, doncs, prendre posicionament i intentar solucionar el que està passant, que és una qüestió d'emergència social altíssima i que s'ha d'aturar ja.

I, a més a més, diem: «garantir serveis públics i de qualitat, eradicar les desigualtats i avançar cap a una societat més justa», això, com a requisits mínims –mínims–, en un capitalisme bestial, que a més a més ens escanya a totes. I no estem parlant de la socialització dels mitjans de producció, eh? Estem parlant de 664 euros, que són els euros que reclama la ILP.

Perquè, per nosaltres, aquest discurs que no hi ha recursos no és cert. Els recursos hi són; el que passa, que se destinen a pagar el deute. I, si no, recordin-ho: setanta euros el segon, cada català, per a pagar els interessos del deute.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la seva posició en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Meritxell Borràs. *(Veus de fons. Pausa.)* Doncs, té tota la raó. Per tant, demanant disculpes a la senyora Xandri, té la paraula. Quan vulgui, senyora Xandri. *(Pausa.)* Per un temps màxim de cinc minuts.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, la renda mínima d'inserció torna avui a ser objecte de debat en aquest Parlament. I què vol dir, això? Doncs, que, evidentment, hi ha una preocupació per aquesta qüestió. Però jo crec que cal fer-ne una altra lectura, i és que si ple rere ple parlem de la renda mínima és perquè el Govern de Convergència i Unió se n'ha despreocupat des que governa. Si no, ja no seria tema de debat i les entitats i beneficiaris deixarien de parlar-ne.

I avui què toca? Doncs, sotmetre a votació una moció que ens presenta Esquerra Republicana, pactada amb

el mateix Govern. Avui s'aprovarà una moció que compromet el Govern a tirar endavant, durant el 2014, una nova llei que reguli la renda mínima a Catalunya. La veritat és que sona bé, però permetin-me que posi «en entredit» que aquesta vegada el Govern complirà. Per què ara sí i fa un any no, quan s'havia compromès amb el Partit Popular a presentar una reforma legal abans que s'acabés el 2012? Si a dia d'avui no han fet absolutament res al respecte, qui es creu que ara sí que ho faran? Vostès, que han estat enganyant els catalans i han trencat els seus compromisos polítics, quin tipus de credibilitat tenen? Senyor Amorós, són tan covards, que Esquerra Republicana de Catalunya ha de presentar aquestes mocions per justificar que no són govern, però alhora vostès són els còmplices directes de l'apujada d'impostos i de les retallades en polítiques socials. No enganyaran a ningú. El senyor Junqueras, a dia d'avui, és el president a l'ombra, i la senyora Forcadell, la vicepresidenta. Assumeixin la seva responsabilitat i prenguin decisions, perquè el seu full de ruta social durant aquest any encara es troba en punt mort.

Des que es va iniciar aquest debat, el Partit Popular no hem canviat el nostre discurs ni un sol mil·límetre, a diferència dels partits que avui manen a la Generalitat. Des del primer minut i fins a dia d'avui hem considerat que l'actual renda mínima d'inserció no és l'adequada, i crec que des del nostre partit ho hem denunciat en diverses ocasions. Són necessaris una revisió del model i un canvi de paradigma.

Lamentem que des que van saltar les alarmes, el mes de juliol del 2012, com tots deuen recordar, la situació no hagi fet més que agreujar-se, i, per tant, és necessari i urgent que tots els partits fem un esforç per arribar a acords i consensuar una nova normativa que s'adeqüi a les necessitats reals.

La renda mínima ha de ser un ajut que ha d'anar encaminat, indiscutiblement, cap a la inserció social i/o laboral, depenent del perfil del beneficiari. I en aquest sentit per nosaltres són fonamentals els plans individuals d'inserció laboral i social, una fórmula que permeti fixar l'itinerari d'inserció més adient per aconseguir, sempre que sigui possible, l'entrada d'un beneficiari de la PIRMI al món laboral. En el nou model de la renda mínima d'inserció s'han de crear els mecanismes necessaris per tal que el beneficiari que es troba en edat de treballar no caigui en un estat tal de desmotivació que ja s'arribi a conformar amb una mensualitat a canvi de no fer res.

I un cop més vull deixar clar que, des del nostre punt de vista, és indispensable tenir en compte els següents aspectes. En primer lloc, que la persona que podria ser beneficiària d'aquest ajut acrediti una residència continuada a Catalunya. Segon, que la prestació tingui un termini màxim de percepció; concretament, nosaltres proposem cinc anys, però sempre que després hi hagi un informe d'un professional dels serveis socials –i, per tant, en aquest sentit, al punt 1.8 ens abstindrem. En tercer lloc, que es revisi el seu atorgament anualment. I finalment, que la dotació econòmica no superi el salari mínim interprofessional.

Per acabar, és veritat que en els pressupostos es preveu una partida de 43 milions d'euros per a la PIRMI. Benvinguts siguin; però, si no hi ha un canvi de model, un cop s'acabin els diners tornarem a trobar-nos amb situacions com les actuals. Per tant, el millor que poden fer, a part d'injectar diners, és donar compliment al primer punt d'aquesta moció.

Malgrat tot, donarem suport a gairebé tota la moció, encara que, com he dit, dubto que el Govern tingui la voluntat política per a tirar endavant aquesta proposta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Ara sí que pot intervenir, per fixar la seva posició en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta... «Allò que és perfecte és enemic d'allò que és bo.» Això deia en Voltaire, i jo crec que en aquesta ocasió s'hi escau moltíssim. Perquè cal que les coses siguin possibles, i això és el que fa el Govern i, de fet, aquesta moció expressa.

Aquesta moció representa una millora real, molt important, respecte a la PIRMI, i aquest és un element que jo crec que ningú pot defugir. Representa un gran esforç, un gran esforç pressupostari, per una banda, pressupostari en aquest any 2013, perquè representa que hi hauran més de tres mil persones més que entraran a ser beneficiàries de la PIRMI aquest 2013. I, a més a més, també hi ha una millora substancial respecte a l'any 2014. No és que hi hauran 43 milions d'euros per a la PIRMI l'any 2014, sinó que n'hi hauran 43 milions més respecte a l'any 2013, o en podríem dir 73 més respecte a l'any 2012.

Per tant, estem parlant d'un esforç pressupostari molt important en un moment en què les coses, precisament parlant des d'un punt de vista de pressupostos, estan molt complicades. I es fa, hi insisteixo, un gran esforç en una matèria en la qual el Govern és molt sensible i mira de donar resposta a la gent que més ho requereix. I, per tant, aquelles persones que requereixen una inclusió social i laboral. I aquesta és la funció de la PIRMI, que ningú ens derivi les responsabilitats que té el Govern central en matèria de polítiques passives d'ocupació.

Perquè jo no rebatré a ningú els números que vostès han posat sobre la taula a l'hora de parlar de les dificultats de tantes persones de casa nostra que es troben en una situació d'atur, de tantes famílies de casa nostra. Però el que ningú pot oblidar tampoc, i no pot defugir cadascú les seves responsabilitats, és que les polítiques passives d'ocupació, aquestes, corresponen al Govern central. I és aquí, també, on cal ser exigents, no només amb aquesta cambra i amb el Govern de Catalunya, sinó amb aquell que té la màxima responsabilitat respecte a aquesta matèria.

I aquesta, els deia, és una moció ambiciosa –una moció ambiciosa– que dona resposta, resposta immediata,

a les persones que estan en una situació de dificultat a l'hora de trobar feina, a l'hora d'inserir-se socialment. I dona resposta d'una forma immediata, però també planteja grans línies de futur per poder fer aquesta reforma a la Llei de la PIRMI. I això no és qualsevol cosa. Posa les bases del que ha de ser aquest canvi en un futur, però també, i creiem que això és substancial, no només plantejem el futurible, sinó que, a dia d'avui, també millorem les condicions a les persones.

I, per tant, són més recursos, hi insistim, per a la PIRMI, però no només més recursos, i, per tant, més persones beneficiades, sinó que es fa un tema en què, pràcticament, jo diria que gairebé tothom hi ha passat de puntetes o ni tan sols s'ha citat, no?, que és el fet que, hi ha, per primera vegada aquest 2013 i es repetirà el 2014, un programa específic per a les persones que estan en el programa de la PIRMI –un programa específic– per poder aconseguir que hi hagi una inserció sociolaboral, i, per tant, personalitzat, que aquestes persones puguin incloure-s'hi. Aquest any 2013 seran vuit-centes les persones que s'hi veuran beneficiades, i l'any 2014 es repetirà aquest programa, analitzant quins han estat els resultats i, per tant, els beneficis, i, per tant, doncs, millorant allò que sigui susceptible.

Per tant, escoltin, l'esforç que fa el Govern en aquesta matèria és important, és molt rellevant. I jo crec que vostès avui han estat francament injustos a l'hora de valorar les mesures que fa el Govern respecte a aquestes persones, no només des d'un punt de vista pressupostari, sinó també fent noves polítiques, diferencials respecte al que es feia en el passat, polítiques diferents del que havien fet els governs de Convergència i Unió, també el Govern tripartit. I, per tant, en aquest sentit, mirar que la PIRMI no siguin només uns diners per a les persones que ho requereixen, sinó que, a més a més, tingui la utilitat que ha de tenir, que és que aconseguixi que aquestes persones puguin inserir-se, socialment i laboralment, i, per tant, disposar en un futur...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Meritxell Borràs i Solé

...d'una vida, en aquest sentit, plena.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, primer de tot, agrair-los les aportacions que han fet, als diputats que han fet aportacions. Constatar-li al senyor Espejo que en la seva breu intervenció de cinc minuts ha citat vuit vegades el procés nacional cap a la independència. La moció tractava de renda mínima d'inserció. Per tant, sort que són un grup no nacionalista. I, en tot

cas, dir-li que, escolti, li sembla que és poc o li sembla que... (*Veus de fons.*) És molt senzill, i això val per a vostè i per a algun altre grup: la plaça de la responsabilitat de la voluntat d'arribar a acords no està vacant, perquè l'ocupem nosaltres, però la podem compartir, eh? És a dir, els que vulguin negociar per millorar els acords, benvinguts –benvinguts! Ara, clar, si resulta que vostès fan propostes de despesa i estan a favor de totes les despeses i en contra de tots els ingressos. Això, senyor Espejo, no quadra.

Per tant, escolti, jo li agraeixo el suport en les frases que fan, ja li ho he dit abans, li acceptem l'esmena número 6, que fa referència a demanar a l'Estat una qüestió que ens sembla que és important, que és que bonifiqui les places que es creïn en àmbits d'empreses d'inserció, com es fa amb discapacitat, que es pugui fer amb persones d'exclusió social. Em sembla que el terme amb què s'expressa no és important, i ja està.

Senyora Granados, li agraeixo les esmenes que ha presentat, tant les que li hem transaccionat i les que aprovem, com les que no; perquè, en qualsevol cas, indiquen esforç, indiquen interès en la matèria i permeten el debat, la qual cosa sempre és bona, no?

Miri, jo li ho vaig dir l'altre dia, quan debatíem sobre la urgència de la llei: per a mi la llei no és el més urgent. Per a mi el més urgent són les llistes d'espera d'aquest any. Per a mi el més urgent és que, fixi's vostè que fa bastant de temps que no movem la PIRMI i, gràcies a aquest pla d'ocupació que es va aprovar en una moció en aquest Parlament, que la va presentar el meu grup –no passa res, va tenir el suport del seu, n'estic encantat–, i del qual ja hi ha una ordre emesa, aquí què fem, a més a més? Aquí afegim que quan puguin... –i a més és un suggeriment de la senyora Capdevila–, que quan puguin retornar la PIRMI automàticament. I a més hem pactat el redactat de dir-ho, això. I, a més a més, que després n'hi hagi 1.500 més. En això estem d'acord. Per tant, no ho sé, a vegades sembla que està enfadada fins i tot quan estem d'acord. Però, en aquest cas, jo crec que està bé que estiguem d'acord amb aquestes qüestions.

I, respecte a la preocupació seva de la prestació de drets subjectius, suposo que ha llegit que el que diu el text és que en la nova llei s'estableixi el dret subjectiu a uns ingressos mínims. Dret subjectiu. Per tant, no veig on està el seu desacord, és que no el puc entendre.

I, respecte a *obras son amores*, totalment d'acord. El 2011 –això també interessarà la senyora Xandri– hi havia 170 milions. Va passar el PP per allà, va caure a 130 i tornem a estar a 173. I sí que és la vegada que més gastarem, i segurament és quan més necessitat hi ha.

Una qüestió, senyora Massana, el percentatge de cobertura, el 62 per cent, vol dir la gent que sí que té una prestació, no la que no la té, la que sí que té una prestació. Per tant, les dades són certament molt preocupants, però els números no són aquests.

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

En qualsevol cas, agrair-los el suport que han expressat i... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

(*Eva Granados Galiano demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Granados...

Eva Granados Galiano

Presidenta, per anunciar algunes votacions separades.

La presidenta

Digui'm.

Eva Granados Galiano

Per una banda, l'1.1, l'1.7, l'1.8, el 6, el 6.3 i el 6.5.

La presidenta

Cada un per separat?

Eva Granados Galiano

No, tots aquests poden anar junts.

La presidenta

Perfecte.

Eva Granados Galiano

I, per l'altra, l'1.2.

La presidenta

1.2 per separat.

Eva Granados Galiano

Per separat.

La presidenta

Molt bé.

Eva Granados Galiano

Gràcies.

La presidenta

I els 1 i els 6, tots junts, poden anar?

Eva Granados Galiano

Sí.

La presidenta

D'acord, perfecte.

Eva Granados Galiano

Gràcies.

(José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Espejo...

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, presidenta. Por una cuestión de orden y por alusiones. Bueno, para pedir votación separada. La cuestión de orden...

La presidenta

¿La votación separada de qué?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Del punto 1.2 y del 1.5.

La presidenta

1.2 y 1.5.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí.

La presidenta

Molt bé.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Y después por alusiones del señor Amorós.

La presidenta

Trenta segons.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí. Simplemente decirle al señor Amorós que me permita que le diga que de responsabilidad, pues, no puede hablar un grupo que propone hacer una declaración unilateral de independencia o que propone paralizar la economía de Catalunya durante una semana entera.

Muchas gracias.

(Remor de veus.)

La presidenta

Senyor Rodríguez... Senyor Rodríguez, sí? *(Veus de fons.)* Senyora Xandri...?

Marisa Xandri Pujol

Sí, per al·lusions.

La presidenta

I votacions separades?

Marisa Xandri Pujol

I votacions separades.

La presidenta

Si em diu les votacions separades, primer...

Marisa Xandri Pujol

Sí, 1.8 i 7.

La presidenta

Trenta segons, per al·lusions.

Marisa Xandri Pujol

No, només dir-li al senyor Amorós que Catalunya és la comunitat autònoma que més retallades sofrirà en polítiques socials durant el 2014, i que l'increment en la lluita contra la pobresa serà de l'1,12 per cent, quan s'ha incrementat en cinc punts, i s'ha doblat el pressupost del Diplocat.

Gràcies.

(Isabel Vallet Sànchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Vallet...

Isabel Vallet Sànchez

Sí. Per demanar votació separada del punt 3, el punt 7, que ja està demanat, i el punt 8.

La presidenta

D'acord.

(Laura Massana Mas demana per parlar.) Senyora Massana...

Laura Massana Mas

Sí, demanaríem també votació separada de l'1, 2, 4, 5, 6, el 3, el 7 i el 8. I...

La presidenta

Un moment... –un moment, un moment, un moment... *(Remor de veus.)* Torni-hi –torni-hi.

Laura Massana Mas

L'1, el 2, el 4, el 5, el 6; el 3, el 7 i el 8, a part. Demanar-li com votem les acceptacions finals que ha fet el senyor Amorós, és a dir, l'acceptació de les esmenes socialistes i la de Ciutadans. *(Veus de fons.)* Ah, ho pensaves dir?

(Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

A banda de les transaccions acceptades, m'he oblidat de dir que acceptem l'esmena número 6 de Ciutadans, que fa referència a una petició a l'Estat, l'esmena 4 del Partit Socialista, l'esmena 10 del Partit Socialista i l'esmena 14 del Partit Socialista.

(Laura Massana Mas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Massana....

Laura Massana Mas

Votació separada de les del Partit Socialista i de la de Ciutadans. *(Veus de fons.)* Les incorporades.

La presidenta

De les esmenes incorporades... Sí, ho farem al final, eh? Esmenes incorporades de Ciutadans i de PSC. Molt bé. D'acord.

A veure... *(Remor de veus.)* Començarem la votació del punt 1, en què hi ha diverses votacions. En el punt 1, eh?

Votació del punt 1, que és la introducció –votació del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 14 abstencions.

Votem ara el punt 1.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 94 vots a favor i 33 abstencions.

Votem ara el punt 1.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 85 vots a favor, 27 en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 1.5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor i 23 abstencions.

Votem el punt 1.7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 94 vots a favor i 33 abstencions.

Votem ara el punt 1.8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 76 vots a favor i 51 abstencions.

Votem ara la resta del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 15 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 15 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 15 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 15 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 96 vots a favor i 31 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor.

I ara votem les esmenes incorporades de Ciutadans i del Partit Socialista, les dues esmenes. *(Veus de fons.)* Per separat? *(Pausa.)*

Doncs, primer la de Ciutadans, l'esmena acceptada de Ciutadans.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 124 vots a favor i 3 abstencions.

I ara l'esmena del Partit Socialista.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 112 vots a favor i 15 abstencions.

No sé si queda algun punt per votar... No? *(Pausa.)* Doncs, re. *(Rialles.)*

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a fomentar la creació i la consolidació d'empreses (tram. 302-00095/10)

Passem a la moció subsegüent..., que és sobre les mesures per fomentar la creació i la consolidació d'empreses. Presentada pel Grup de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyora Arrimadas, ja pot començar.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores diputados, señoras diputadas, hace quince días el Grupo de Ciutadans presentó aquí, en este Pleno, una interpelación al señor Puig, *conseller* de Empresa i Ocupació, sobre una de las prioridades que a nuestro entender debería dirigir la actividad del Gobierno de la Generalitat, que es favorecer la creación y la consolidación de empresas. (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, si us plau...

Inés Arrimadas García

Sí...

La presidenta

Si us plau, senyores diputades... Segueixi, senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Es normal, es muy tarde, hablar de consolidación de empresas no es muy atractivo..., pero bueno, seguiremos.

En esa interpelación nosotros dimos datos objetivos que demostraban cómo Cataluña en los últimos años está perdiendo peso, está perdiendo importancia en el sector empresarial e industrial en el conjunto de España. Por tanto, no es solo un problema de crisis económica a nivel mundial; es también un problema de la falta de prioridades de este Gobierno para favorecer, como digo, la creación y la consolidación de empresas, y es la consecuencia de una política absolutamente equivocada cuya prioridad, como digo, no tiene nada que ver con el sector empresarial, con los autónomos y con los emprendedores, sino más bien con ahuyentarlos con políticas de separatismo o con comentarios tan magníficos como el del señor Junqueras, de decir en la sede la Unión Europea que va a paralizar la economía catalana una semana.

Pues bien, nosotros hoy, Ciutadans, presentamos una moción llena de medidas para favorecer la creación y la consolidación de empresas, porque pensamos que desde esta cámara todavía se pueden hacer muchísimas más cosas para ayudar a los autónomos, a las pe-

queñas empresas y a los emprendedores. Esta moción tiene seis ámbitos.

El primero de ellos es un ámbito muy importante también, que es la simplificación administrativa. No puede ser que en pleno siglo XXI tengamos que seguir llevando la misma documentación varias veces ante diferentes administraciones públicas. No puede ser que muchos trámites administrativos no se puedan hacer aún por internet. Por tanto, presentamos medidas para favorecer una simplificación administrativa real; que también, por cierto, participen las entidades locales, los ayuntamientos, porque es donde se ubican muchas de las trabas administrativas que encuentran los autónomos, los empresarios, etcétera.

El segundo ámbito de esta moción son medidas para crear un servicio estable que dé apoyo a la consolidación de los negocios de autónomos y las empresas. En España, en Cataluña, cuando un autónomo lleva diez años trabajando, cuando una empresa lleva quince años de actividad y tiene problemas, no sabe cómo superar la situación actual, no tiene adónde ir; si quiere recibir asesoramiento sobre diversificar su negocio, sobre refinanciar su deuda, sobre modernizar sus instalaciones, no tiene un servicio público que le ayude, que le asesore. Y, por tanto, nosotros desde aquí proponemos que se ponga en marcha uno a nivel de toda Cataluña.

El tercer ámbito de esta moción es algo tan básico como coordinar los servicios de apoyo al emprendimiento. Es cierto que hay muchas entidades públicas y privadas que en este momento prestan apoyo a los emprendedores, les hacen los planes de empresa, los planes de viabilidad; pero lo que queremos es que todas estas entidades trabajen de una vez coordinadas con los servicios públicos y que presten un servicio de calidad.

El cuarto ámbito es un ámbito prioritario también para nosotros, que es la protección de la actividad industrial. Estamos viendo en los últimos años cómo el sector industrial está desapareciendo de Cataluña. Cada quince días recibimos a personas trabajadoras de diferentes empresas industriales de Cataluña que van a cerrar y que nos piden ayuda. Y, por tanto, nosotros proponemos una serie de medidas para que el Gobierno no tenga que actuar cuando la empresa ya se ha cerrado, sino que se adelante, que se adelante y que ayude a proteger al sector industrial catalán, que es fundamental para crear empleo. A las empresas hay que ayudarlas, no hay que ahuyentarlas, y debe ser atractivo quedarse en Cataluña. Por tanto, por parte del Gobierno de la Generalitat se debe apostar fuertemente por dar apoyo a estas empresas, sobre todo a las que se puedan encontrar en dificultades.

El quinto ámbito es un ámbito de medidas fiscales, bonificaciones, deducciones de diferentes impuestos, autonómicos, de también algunas medidas que se pueden incorporar a nivel de ayuntamientos, que es fundamental –fundamental– para paliar la asfixia económica que tienen los autónomos, los emprendedores y las empresas en Cataluña, que es la comunidad autónoma de España donde mayor presión fiscal existe.

Y, por último, también hemos incluido un ámbito con medidas para favorecer la financiación de proyectos; la financiación, que es el principal problema que tienen las empresas y es la principal causa de cierre de empresas o de causa para no poner en marcha un negocio. La gente no tiene crédito, no tiene oportunidades de llevar a cabo su negocio adelante. Y, por tanto, nosotros también hemos incluido en este sentido diferentes medidas que pensamos que se pueden aplicar desde la Generalitat de Cataluña, desde el Gobierno, y que son muy interesantes.

En la segunda parte de mi intervención me posicionaré respecto a las enmiendas que han presentado los diferentes grupos, pero desde aquí adelanto que solicito el voto favorable a esta moción, porque creemos que de esto es de lo que debemos hablar, creemos que de esto es de lo que podemos sacar cosas positivas. Porque cuando hablamos de creación de empleo, cuando hablamos de consolidación de empresas, nos podemos poner de acuerdo. Y, por tanto, les pido a los diferentes grupos parlamentarios que voten favorablemente a nuestra moción.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila, en nom del Grup Socialista.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Diputats, diputades... Il·lustre senyora Arrimadas, benvinguda a la creació i la consolidació d'empreses, i benvinguda en tot cas la seva moció òmnibus, podríem dir, en la matèria. Des del Grup Parlamentari Socialista, ho diem en cada ocasió que podem, doncs, que estarem amb totes aquelles iniciatives que el que facin és sumar i vagin en la línia de promoure la reactivació econòmica i la generació d'ocupació, i, per tant, ens trobaran per impulsar totes aquelles iniciatives, aquelles mesures que serveixin per crear nova activitat econòmica, per generar autoocupació o ocupació, per millorar l'ocupabilitat de les persones, la sensibilització i la formació a l'emprenedoria, la simplificació administrativa i l'agilitat dels tràmits. Però compte, compte amb aquesta matèria, perquè aquest Parlament en reiterades ocasions ha fet mandats al Govern –a la legislatura anterior, aquesta–, justament en aquesta línia; però no només així, sinó que hi ha una directiva de serveis que obliga justament en aquesta matèria, però hi obliga no en la línia del que avui hi estem acostumats o ens està arribant des de Madrid, des del Partit Popular, amb les seves mesures ultraliberalitzadores.

Bé, en tot cas, les propostes que vostè ens fa i ens proposa en aquesta moció creiem..., i les hem vistes aprovades de forma reiterada en aquest Ple, en el debat de política general, en el Ple de joventut, en mocions diverses de diferents grups, aquesta legislatura, l'anterior –fins i tot el senyor Amorós va presentar una proposta de llei d'emprenedoria fa una mica més d'un

any, tot i que crec que avui ja l'han posat al calaix–, i totes aquelles mesures aprovades reiteradament, incomplertes reiteradament, fins al punt també que aquest Govern de Convergència –ja fa tres anys que governa– el primer que va fer és desmantellar això que avui vostè aquí ens proposa: la xarxa de creació, la xarxa Inicia, de creació i consolidació d'empreses. Al cap de dos anys ens van dir que ho feia perquè faria una nova proposta, una tal «Catalunya emprèn», que avui tot just comença a caminar, i per tant, doncs, amb un llarg endarreriment en les seves propostes.

Bé, en tot cas, ens agradaria que avui no tornés a ser «el dia de la marmota», perquè tornem a començar, tornem a aprovar i tornem a tenir un govern que incompleix reiteradament i sistemàticament tot allò que aprova aquest Parlament, i especialment en matèria de reactivació econòmica, en matèria de suport a l'emprenedoria, en matèria de creació d'ocupació, en matèria de suport als aturats i a les aturades.

Per tant, en tot cas, i deturant-nos en la seva proposta de moció, nosaltres li hem presentat una esmena. I, en tot cas, respecte dels diferents punts, ens agrada la música, ens agraden els titulars, però el que no ens agrada són els continguts i el com, perquè molts d'ells responen, en aquest cas, al seu model de marca blanca del Partit Popular. I, per tant, no compartirem allò que ens proposa en matèria de fiscalitat; no compartirem allò que ens proposa, també, en matèria de simplificació administrativa... Perquè, com deia, sona molt bé, podem estar d'acord que hi hagi un pacte català per a la simplificació administrativa, però vostès ens han demostrat molt sovint que el que fan o pretenen és intervencionisme i ficar-se en un element que, des del nostre grup parlamentari, és fonamental, que és el principi d'autonomia local. I ho fan a la part de simplificació administrativa i ho fan també en l'apartat, justament, de fiscalitat. El Parlament no és qui ha de dir als ajuntaments què han de fer, perquè són sobirans, i, en tot cas, a través del Govern i les seves lleis.

Bé. En tot cas, la nostra esmena, a l'apartat 4, d'aquest pla urgent de protecció de l'activitat empresarial i industrial, ja ho hem aprovat reiteradament també i hem aprovat, doncs, que el Govern faci accions intensives amb totes aquelles empreses en processos de reestructuració. I la nostra esmena és justament per donar suport, en aquest cas, a dues empreses que aquesta setmana han tingut, alguna l'hem rebuda, l'altra n'hem tingut notícia, com és SCA Converting, de Mediona, que tanca i afecta 125 treballadors, i Johnson Controls Manufacturing, de Sabadell, que també afecta, doncs, a l'entorn de 150 treballadors.

Bé. Jo crec que és de rebut que des d'aquest Parlament, des d'aquest hemicle, hi donem suport i instem el Govern a fer totes aquelles mesures, les que estan a la seva mà i li són competències i les que no, però que són la seva responsabilitat, per evitar aquests tancaments i la destrucció d'aquests llocs de treball.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Arrimadas, em sap greu dir-li que en una matèria com aquesta, on ens agrada, i ho hem expressat moltes vegades, arribar a acords al més compartits possibles, avui no serà possible en el gruix de la moció. I no és que la temàtica no ens interessi i no és que alguns enfocaments no els compartim, és que creiem que el redactat, que el contingut de la moció és molt inconcret, és generalista, expressa bàsicament bones voluntats i alguna cosa interessant que s'hi diu resulta que ja s'està fent.

Per tant, és clar: «Un pacto catalán para la simplificación administrativa.» Escolti, el que cal són lleis respecte a això –el que cal són lleis respecte a això– i el que cal... (*veus de fons*), bé, sí..., hi ha una reforma del Govern local a la qual vostès poden aportar esmenes amb tot el deversall d'idees que deuen tenir, doncs, les aboquen allí, les volem veure escrites en formes concretes.

O, per exemple, en la simplificació administrativa de les administracions. En aquest àmbit hi ha algun apartat que no compartim. És a dir, l'Administració no és tota ella una càrrega administrativa: existeixen drets, existeixen límits, hi han conductes que són reprovables i hi han garanties que s'han de donar als ciutadans. Per tant, aquesta visió de generalitzar tota l'Administració com una xacra, doncs, no, no hi estem d'acord. Estem d'acord que s'ha de simplificar, estem d'acord que s'ha de fer al més àgil possible, però s'ha de dir com. El que no s'hi val és expressar el desig, per exemple, que diuen en aquest punt: «Implementar todas las medidas legales y administrativas necesarias.» Bé. Haurien de dir quines, haurien de fer l'esforç. És clar, això implica treballar una mica més, però haurien de fer aquest esforç, no?

Per exemple, quan parlen d'impulsar un servei estable i tal. Diuen, escolti-ho: «Garantizar una correcta especialización sectorial y territorial de los agentes y entidades implicadas.» Home, escolti, tothom està d'acord en això, però haurien de dir en quins sectors; haurien de dir quina forma territorial. Vostès expressen un desig aquí: «Mejorar la calidad de los servicios recibidos por las empresas.» Bé. Escolti, hi ha algú que no estigui a favor d'això? Ara, serveix d'alguna cosa aprovar-ho en aquest Parlament? Absolutament de res, no?

Per tant, és clar, vostès, que critiquen tant la burocràcia i els tràmits sobers, doncs, resulta que la seva moció és bastant burocràtica i bastant un tràmit sobrer. Per tant, jo els demanaria que quan facin mocions plantegin alguna mesura, no un seguit de desitjos sumats al respecte, no?

Diuen: «Coordinación de todos los servicios destinados al fomento del emprendimiento y el autoempleo en Cataluña.» I a dins d'això posen: «Contener medidas para no duplicidad de actividades.» Doncs bé,

doncs, diguin què és el que volen suprimir. Diguin quines són aquestes mesures. Però tenim una altra vegada l'expressió d'un desig: «El aumento de la calidad del Servicio.» *¡Toma castaña!*, doncs, és clar!, tothom vol que augmenti la qualitat del servei. Però, exactament, què és el que proposen, no?

«Desarrollar un plan urgente de protección de la actividad empresarial.» Bé. Doncs, estaria molt bé dir en què consisteix aquest pla urgent, quins recursos té, d'on surten aquests recursos –una cosa que el Grup de Ciutadans mai ens explica–, d'on surten els recursos. Estaria molt bé que alguna vegada expliquessin algun ingrés..., algun ingrés, diguéssim, i que la suma es correspongués a la despesa que proposen. Perquè vostès l'únic ingrés que vostès sempre estan dient és estalvi en suposades estructures d'estat i nacionals que són tancades, que mai tot el que esmenten mai no suma ni la dècima part dels increments de despesa que vostès proposen.

Bé. A banda d'això, la moció té un aspecte molt interessant, i aquest aspecte, doncs, és el que nosaltres hem volgut acabar d'aclarir, no? I és que el Grup de Ciutadans sembla que ha descobert amb aquesta moció que l'Estat en alguna cosa intervé a Catalunya i que l'Estat alguna influència té a Catalunya. Ja han vist vostès, han descobert vostès que resulta que seria bo tenir desgravacions a l'IRPF o de l'impost de societats o que, per exemple, seria bo que l'Estat, en lloc de fer el que ha fet, que és augmentar les cotitzacions de seguretat social mínimes als autònoms, que quasi els les ha duplicades, i que és una salvatjada, seria bo que per als que comencen les baixés.

Però vostès, que descobreixen que finalment l'Estat té competències que afecten Catalunya i que perjudiquen l'economia catalana, ara que ho descobreixen ho presenten aquí amagadet. Perquè en tot allò que hauria de modificar coses l'Estat, vostès diuen «bueno, hacer un convenio entre todas las administraciones públicas...», per tocar aquest tema. No, no..., si ho han descobert, diguin-ho clar. I allà on s'ha de dir «demandar al Govern de l'Estat» no diguin, no s'amaguin dient «hacer un convenio entre las administraciones públicas». Diguin-ho tal com és, diguin: «Estat, canvi'm això.» Negociar, si els agrada dir la paraula «negociar», o exigir, si els agrada dir la paraula «exigir». El que sigui, però diguin-ho clar, no s'amaguin.

I, per tant, nosaltres..., escolti, en aquell aspecte a què hem arribat a una transacció amb la senyora Arrimadas, doncs, hi donarem suport, i també a les esmenes del Partit Socialista que fan referència a empreses concretes amb una situació difícil.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, consellera..., bé, aquesta és una moció que com ja s'ha

dit tracta de molts aspectes i molt diversos que poden afectar el món empresarial i el món industrial. El que passa és que totes aquestes propostes representen o tenen alguna característica de les que jo voldria enumerar ara: o el Govern ja les està portant a terme o el Govern no hi té competències o no es poden portar a terme per manca de recursos o simplement algunes són il·legals.

Mai es pot bonificar un impost al cent per cent, es pot bonificar un percentatge, però mai al cent per cent. O se li pot posar un tipus zero, com fa el Govern del PP a Madrid amb l'impost sobre dipòsits bancaris, o es pot fer una exempció, vés a saber per què o simplement és il·legal fer-ho.

Entrant en la moció, pel que fa al primer punt, respecte a aquest pacte català per a la simplificació administrativa, hi votarem en contra perquè no té sentit quan ja s'estan portant a terme diferents..., a nivells diferents de l'Administració catalana reduir els tràmits i simplificar els procediments. També s'està desenvolupant la finestra única empresarial, el Canal Empresa, i en aquests moments ha dit que no es podien fer via electrònica els tràmits. Doncs sí, en aquests moments ja hi ha la seu electrònica corporativa a la Generalitat per la qual es poden fer els tràmits.

Per tant, si aprovéssim aquest apartat l'únic que estariem fent és retardar aquest procés de simplificació empresarial que els empresaris ens demanen que sigui amb molta celeritat.

Respecte al segon punt de la moció, ens demanen un servei estable i coordinat de suport a la consolidació d'empreses, projectes i negocis. Jo, senyora Arrimadas, li recordo que existeix Acció. Acció fa tot això que vostè diu que no s'està fent.

Però, a més a més, el Departament d'Empresa i Ocupació ha posat en marxa, per a aquest any 2013-2014, un programa pilot de consolidació per al treball autònom precisament, en el qual actuen dues línies: una de formació estratègica amb gestió empresarial personalitzada i una altra d'accions d'assessorament i acompanyament.

També hi han 12 milions d'euros, pràcticament, que s'han posat en programes i en línies que ja han sortit. Però li recordo que en els pressupostos generals de l'Estat han sortit dues partides, de Madrid, una de 20 milions d'euros i una altra de 5 milions que veurem què arribarà... —que és per a totes les comunitats autònomes—, veurem què arribarà a Catalunya. Per tant, dependrà una mica d'això que es puguin fer més coses o menys.

Respecte al punt 3, nosaltres hem proposat, vostè proposava la Resolució 301/X, de joventut, en la seva literalitat, l'hem proposada nosaltres, perquè és el que ja es va aprovar respecte als temes de joventut. Sembla que no ens ha acceptat l'esmena. Per tant, ens sap greu, perquè ens hauria agradat poder votar aquest punt a favor.

I vostè deia l'altre dia en la interpellació que és molt difícil que una persona que vol muntar una empresa sàpiga on adreçar-se. Doncs, jo li diria que no és tan difícil —no és tan difícil—, perquè només que s'adreci a qualsevol ajuntament de Catalunya —i aquí no hi ha

colors polítics—, l'informaran de què ha de fer, d'on ho ha de fer, de quan ho ha de fer, del perquè ho ha de fer i, inclús, l'ajudaran a fer el seu pla d'empresa, el *business plan*. I això a tots els municipis de Catalunya, inclús aquells municipis més allunyats de la segona..., a partir de la segona corona, que alguns anomenen aquella «Catalunya profunda».

També, en el punt quart, vostè ens demana un pla urgent de protecció de l'activitat industrial. Escolti, l'estratègia industrial de Catalunya és un pla de manteniment industrial: tenim un mapa de riscos per detectar, per fer anticipació i detecció, hi ha una anàlisi de situació i resolució de problemàtica, hi ha acompanyament i mediació. A vegades..., aquest protocol que vostè ja diu ja existeix, i a vegades es pot salvar una empresa i altres vegades no es pot salvar; però sí que hi han vies de mediació, altres vies per buscar socis perquè hi participin, perquè comprin, per fer captació de noves inversions. I jo, des d'aquí, diria també, doncs, per ajudar els treballadors i donar suport a la mediació. I així, doncs, votarem a favor de les esmenes que s'han acceptat del Partit Socialista de Converting i de Johnson Controls.

El punt 5 realment és un brindis al sol. Vostès no han entès que els recursos són un bé escàs, i que en aquests moments, tot i que ahir vam parlar de pressupostos, doncs, els recursos són els que són. I, per tant, escolti, si ens traspassen l'impost sobre l'IRPF i ens el deixen recaptar i ens el deixen que puguem fer les normatives i tot plegat, estarem encantats de poder fer tots aquests passos. Jo diria que aquest punt 5 o és un joc de despropòsits o és un brindis al sol.

I, respecte al punt 6, dir-li que ja existeix una línia de finançament per a emprenedors, per a autònoms, per a comerços de l'ICF, amb 20 milions d'euros. I li diré una altra cosa: en el pressupost 2014 s'incrementa aquesta línia en un 30 per cent. Per tant, penso que tot això ja s'està portant a terme.

I al programa «Catalunya emprèn» s'hi pot acollir tot-hom qui vulgui.

Per altra banda, en els convenis entre les administracions financeres..., entre les administracions i les entitats financeres, doncs, crec que demanar a l'Estat espanyol que blindi una miqueta el fet que no tot vagi a deute públic i pugui anar per a les nostres empreses, penso que és molt important, i així em sembla, doncs, que s'ha reflectit, perquè sembla que se'ns ha acceptat l'esmena.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, señora Arrimadas, en primer lugar, quiero agradecerle que haya aceptado las tres enmiendas que ha presen-

tado mi Grupo Popular. Pero deje que la felicite, de verdad, porque ha venido a parar realmente a lo que es el sentido común de las cosas. Usted presenta aquí una moción que viene a recoger los preámbulos que ha presentado el Partido Popular.

Mire usted, hace tres meses el Gobierno de España con sus 186 diputados en el Congreso y con sus 161 senadores hicieron una ley de emprendedores, en la cual crear una empresa en cuarenta y ocho horas, establecer una tarifa plana para emprendedores de cincuenta euros durante los primeros seis meses, eliminar la obligación de un capital mínimo para crear una empresa, establecer bonificaciones y reducciones impositivas en la cuota a la seguridad social. Desde el 1 de enero del 2004, las empresas tendrán las posibilidades de pagar el IVA cuando ingresen su factura. Si esto, señora Arrimadas, no es poco..., y esto lo hace el Gobierno del Partido Popular, que lo ha presentado, medidas para emprender, que gustarán o no gustarán, pero ahí están.

Pero, mire, usted lo que viene a decir, también, es el Pla català per l'ocupació, el programa que nosotros llevamos a las elecciones autonómicas, viene a recoger también su moción, no con la amplitud que nosotros lo presentamos, y por si eso es poco, hace seis meses presentamos un proyecto de emprendedores al Parlamento de Cataluña. Pues muy bien, muchísimas gracias, señora Arrimadas, porque usted haya dado o haya visto, y de ahí haya sacado, pues, esta moción que usted presenta. Yo no le voy a decir a usted que ha hecho un plagio, ni mucho menos, simplemente le voy a decir que coincidimos en muchísimas cosas, y que yo se lo agradezco no sabe cómo. Y más, de una formación política como la de ustedes, que son socialistas, o fundamento socialista y socialdemócrata.

Por lo tanto, nosotros no podemos votar en contra de todo esto, pero mire, hay cosas que me sorprenden, y hay risas que me gustan, porque me recuerdan al pasado. Quiero decirle a usted con todo ello que lo que me sorprende de usted, señora Arrimadas, es lo que le ha pasado hoy. Siempre me ha gustado, y usted ha sido muy recta en el tema de todo aquello que conllevaba a Madrid o al Gobierno de España, siempre decía lo que el señor Amorós hace poco le recordaba. Y ahora, por contentar a Esquerra Republicana de Catalunya y a Convergencia, usted acepta dos enmiendas, pensando –pensando– que Esquerra Republicana y Convergencia le votarían todo. Mire lo que le han dicho. Si encima se han reído de usted, encima le han dicho que usted por primera vez –por primera vez– reconoce que Madrid tiene algo que decir. Ha caído en su trampa total y absolutamente, sin darse cuenta –sin darse cuenta. Y yo, la verdad es que eso, a mí, de alguna manera –de alguna manera, le digo de verdad– me ha desconcertado, en cuanto a que usted siempre en sus intervenciones ha tenido una actitud muy firme en esos conceptos.

Mire, yo y nuestro grupo vamos a votar su moción. Pero a nosotros lo que nos gustaría es que estas mociones que se están presentando en el Parlamento de Cataluña –que son de pega–, nos gustaría que, de una vez por todas, los grupos que tienen posibilidad toma-

ran medidas y presentaran proyectos de ley. Ustedes anunciaron, JERC, Esquerra Republicana de Catalunya y Convergencia, una ley de emprendedores. ¿Dónde está? ¿No se ponen de acuerdo? Presentémosla aquí, señor Amorós, y no hagamos lo que estamos haciendo en este Parlamento, que es ir presentando esas mociones que al final no vienen a decir absolutamente nada. Lo que se necesita es la firmeza, que es lo que ha hecho el Grupo Popular, presentar un proyecto de ley de emprendedores. Eso es lo que tienen que hacer el Gobierno de Convergencia i Unió y sus socios. Y yo vuelvo a decir que, mientras se vayan recogiendo en los abanicos propuestas que el Partido Popular ha hecho, yo me felicito, lo agradezco, y hacia adelante.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, unes quantes consideracions. Vagi per endavant que hi ha algunes de les qüestions tractades en aquesta moció, òbviament, molt extensa, uns quaranta punts, que ens és molt difícil ni analitzar-los tots, ni contrastar-los, ni saber si són òptims, si tenen dobles rasers, si poden afectar altres sectors, etcètera, ens és molt, molt difícil fer-ho amb aquesta complexitat, però hi ha algunes coses positives en aquesta moció. Per tenir la festa en pau, òbviament, callaré els comentaris que des de la nostra bancada sentim quan parlen aquí oradors com Oriol..., sí, com Oriol Amorós. Ho obviarem, algun dia ja ho escriurem en algun lloc.

Nosaltres entenem que en aquesta moció, i abans d'entrar una mica en el contingut, hi ha una qüestió que trobem en general a les mocions de Ciutadans, que una mica despleguen el seu ideari pràctic amb proposta política, que hi ha com a tres conviccions principals: l'Administració té greix, és corrupta, o hi ha una casta corrupta al seu capdavant, i és una casta corrupta que se salta sempre les lleis, no?, i si tot això s'eliminés, el món funcionaria bé. Bé, és una convicció, el problema és que les coses no es fan bé, ho ha dit el diputat Rafael Luna, que a mi m'ha tret la paraula de la boca, perquè és el *sentido común*, no? Vull dir, és una moció que la major part de les seves propostes el que proposen és tenir sentit comú, no? I crec que, si continuen fent propostes en aquest sentit, no seria d'estranyar que la propera campanya electoral fos el sentit comú, no? A nosaltres, en tot cas, la lògica del sentit comú, de presentar coses obvies, coses que ja es fan, coses que tothom pensa, llocs comuns, no és el que entenem que porti gairebé res al debat, ni aporta gaires idees innovadores, ni aporta gaires modificacions.

Ja en el conjunt de les quaranta mesures, n'hem desganat diferents grups. Coses més o menys, diré obvies, però el que vull dir és que apellen a tòpics, aquells llocs comuns que tothom comparteix, que la població també comparteix, que tots els partits tenen una mica llocs comuns. Coses que ja es fan, que segu-

rament s'haurien de fer més –o no– però que ja es fan i, per tant, estan aquí escrites com a tals. Coses que no concreten res, enunciats que no concreten res per anar omplint fins a les quaranta mesures. Coses que ja s'han votat, que està bé que es recordin però que ja s'han votat molt recentment. I llavors, hi ha un apartat de coses que es basen en una ideologia, diguem-ne, del partit que els ha aplaudit, no?, amb les quals no hi estem d'acord perquè entenem que no aporten res al sector que volen ajudar, però tampoc aporten res al conjunt. Està molt bé per accontentar certes demandes sectorials, però que no aporten res al conjunt. I finalment, les esmenes, diguem-ne, més interessants, que són les que, al nostre entendre, aporten Esquerra Republicana i el Partit Socialista a la moció.

Nosaltres entenem, tant per l'exposició del grup com per les reaccions que ha suscitat després per part dels altres grups, les reaccions que han suscitat les intervencions dels altres grups en el propi grup, ens sap greu dir que entenem que aquesta moció és més una moció tòtem, que toca un tema tòtem, que és que si es parla d'empreses, com que, òbviament, esta molt desgastada la relació Administració-empreses i el poder polític o el poder del Parlament, diguem-ne, és el més criticat pel lloc comú dels empresaris, o pels tòpics empresarials, ningú hi pot estar en contra. Per tant, s'utilitza també aquest tòtem per demostrar, veure qui és el que està en contra de la generació de riquesa, qui és qui està en contra del petit empresari, de l'autònom, etcètera, obviant que hi ha d'haver un interès en les propostes al darrere, i que, òbviament, l'única part interessant de mesures concretes a prendre d'aquesta moció és la de rebaixa generalitzada d'impostos per tot arreu, no?, una mica independentment de la casuística, de les excepcions, del tipus del sector, del tipus d'empresa, de si és un local comercial McDonald's o és un local comercial d'un altre..., vull dir, no hi ha concrecions de res, una mica rebaixa generalitzada d'impostos per tot arreu, perquè així segur que no fem i segur que al que hem d'ajudar l'ajudem, als altres potser els estalviem diners que han de contribuir a tributar, etcètera, però segur que l'encertem.

Hi ha una cursa de deduccions en competències de diferents administracions –a les administracions locals ja passa; a les administracions autonòmiques, també; entre els estats ja passa–, una cursa de deduccions per atreure inversions, per atreure capital, etcètera, que no ens porta enlloc bo, perquè no es fa pensant en quins sectors econòmics dinamitzar, sinó, bàsicament, en com atreure els que el del costat no atreu, no?, amb la qual cosa acabem fent una cursa absurda de deduccions.

Per tant, no em dona més temps per desgranar, però, a part d'algunes coses positives, en general, ens abstenem en aquesta moció.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, gràcies, i bona tarda a tots i a totes. Primer, vull partir d'una obvietat: per a Iniciativa i Esquerra Unida, l'emprenedoria i l'economia social ha de ser un aspecte vital per sortir de la crisi. Perquè, mirin, estem convençuts que sortirem de la crisi. Ara, el problema és com, de quina manera, beneficiant a qui, i perjudicant a qui, que és el que avui està en el fons de la moció que presenta Ciutadans. Sincerament, senyora Arrimadas, no sabem si és una moció confusa o si és una moció que el que pretén és, precisament, crear confusions.

Perquè, miri, vostès presenten aquesta moció coincidint amb el desplegament d'un seguit d'iniciatives sobre autònoms i sobre emprenedoria, per exemple, el Programa de suport al treball autònom de Catalunya, pactat entre la Generalitat de Catalunya, Foment del Treball, la Pimec, UGT i Comissions Obreres el novembre del 2011, i tenim constància, perquè així ens ho han fet arribat, que el conseller ha donat ordres d'implementar aquest pla. En l'acord estratègic que s'està negociant també entre la Generalitat i els sindicats i la patronal, allà també hi ha un eix sobre emprenedoria que es va tancar, per cert, amb consens, cosa que també volem felicitar. L'acord estratègic que s'està negociant entre Generalitat i sindicats és, per tant, un aspecte fonamental per poder entendre aquesta sortida. Es desenvolupa –ja s'ha dit abans– la FUE, que és la finestreta única empresarial, i el Canal Empresa per agilitzar i centralitzar determinats tràmits. I finalment, el dia 8 de novembre va sortir la convocatòria del Programa integral de foment de l'emprenedoria, emmarcat en el programa «Catalunya emprèn», l'antiga xarxa Inicia. Per tant, segurament, el que cal no és inventar noves mesures, sinó desplegar les que ja tenim pactades, desplegar les que ja estan consensuades i, sobretot, acompanyar-les de recursos econòmics, perquè és impossible desplegar tot aquest seguit de mesures pactades si no van acompanyades d'una quantitat pressupostària interessant.

Per tant, què farem des d'Iniciativa i Esquerra Unida amb aquesta moció? Primer, ens abstenem, senyora Arrimadas, en tots aquells punts que entenem que no són iniciativa de vostès, que són còpia d'alguns acords, d'alguns pactes, d'alguns consensos entre la Generalitat i altres agents socials, agents sindicals i, fins i tot, en alguns casos, amb la patronal. Votarem a favor –perquè n'hi ha– d'aquells aspectes que poden significar una millora respecte de la situació, i aquí sí que permeti'm que li digui que especialment votarem a favor en aquells dos punts que aterren a la realitat laboral de Catalunya, que són els que aporten el Partit dels Socialistes pel que fa al suport als treballadors i les treballadores de les empreses SCA Converting de Mediona i Johnson Controls de Sabadell, perquè, ho repeteixo, ens sembla, de tots els punts de la moció, els dos que més aterren en la realitat del país.

I votarem en contra, senyora Arrimadas, d'aquells punts que o bé no compartim perquè directament ens distancien i ens allunyen del que entenem que ha de ser el tracte cap a l'emprenedoria, o bé, permeti'm que li ho digui, ens resulten proposicions clarament

demagògiques per part de Ciutadans. I els posaré alguns exemples. Quan vostès demanen bonificacions fiscals, demanen bonificacions fiscals per a tothom. Per què hem d'afavorir fiscalment un jove si ja té una renda milionària? Perquè n'hi ha, senyora Arrimadas, hi ha joves milionaris. Sí, senyor Cañas, vostè segurament, ni jo, no els coneixem, però existeixen. Aquests que hereten grans fortunes, aquests que no pagaran l'impost de successions perquè no s'ha modificat, a aquests, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, no estem disposats a ajudar-los i a beneficiar-los fiscalment. Com tampoc no estem d'acord, senyora Arrimadas, amb beneficiar fiscalment totes les empreses. Hem de donar incentius fiscals a les empreses que acomiaden treballadors? Hem de donar incentius fiscals a les empreses perquè després es deslocalitzin, com ha passat en molts moments? Hem de donar incentius fiscals a les empreses –que n'hi ha– que vulnereu els drets dels treballadors i les treballadores? Doncs, segurament, senyora Arrimadas, hauríem de triar molt bé quines bonificacions adaptem per a cada cas.

I finalment, un aspecte que ens sorprèn. Proposen vostès iniciatives que no són competència directa del Govern de la Generalitat, sinó que són competència de l'Estat. I permeti'm que li digui que vostès, que precisament són els presoners dels marcs constitucionals i competencials, avui surten desmarcant-se'n en aquest aspecte. Per tant, això ens ho haurem de fer mirar tots, senyora Arrimadas, però vostès també facin-se mirar les seves contradiccions.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. En primer lugar, me gustaría dar las gracias a todos los grupos que han presentado enmiendas a esta moción y agradecer la predisposición que hemos tenido todos para transaccionar.

No puedo contestar a todas las cosas, pero intentaré hacerlo con la mayor brevedad posible.

A la señora Capdevila: me ha gustado mucho una cosa que ha dicho usted. Ha dicho: «Pone usted de manifiesto que Ciutadans y el Partido Socialista no tienen la misma idea de simplificación administrativa.» Desde luego que no. Viendo cómo ustedes han gobernado durante el *tripartit* en Cataluña, cómo se multiplicó el sector público improductivo en Cataluña, y viendo cómo gobernó sobre todo en los años del señor Zapatero, evidentemente que Ciutadans y el Partido Socialista no tienen el mismo concepto de simplificación administrativa.

Al señor Oriol Amorós: me alegro de que le haya gustado tanto nuestra moción. Yo creo que le ha gustado mucho, sí. Porque, mire, cuando presentamos la moción del SOC aquí fue usted muchísimo más crítico. Dos meses después presentó una muy parecida. Cuando presentamos nosotros la moción de política industrial, fue usted muchísimo –muchísimo– más crítico que con

esta. A los pocos meses presentó otra en el mismo sentido. Por tanto, espero que dentro de dos, tres, meses ustedes presenten una en el mismo sentido. Y ya le digo: si estamos de acuerdo con el contenido, no nos va a importar que la presente usted o su grupo parlamentario; si vemos que es interesante, como hemos hecho anteriores veces, les daremos nuestro apoyo.

Y usted hablaba también de trabajar. ¡Hombre!, viendo que todas –todas– las enmiendas que ustedes han presentado hacen referencia a exigir al Gobierno del Estado, ¡hombre!, ustedes, como socio de gobierno, no están dando muchas lecciones de lo que es trabajar y arremangarse en el Gobierno de Cataluña.

Referente a varias intervenciones que ha habido sobre los recursos. ¿De dónde vamos a sacar recursos? Mire, si se leen bien la moción, si se la leen, verán que la mayoría de las medidas no suponen un aumento de recursos públicos. ¡Que no, de verdad! Suponen un ahorro. Porque coordinar, simplificar y disminuir las tramas administrativas en el fondo supone un auténtico ahorro para el ciudadano. Lo que pasa es que también es ahorro de puestos a dedo, ahorro de estructuras políticas, y, claro, eso a ustedes pues quizás no les haga tanta gracia.

Después, se hacía también referencia a que, bueno, sobre estos temas ya se han presentado muchas mociones y muchas normativas, y tal. No, no, si estas reivindicaciones no se les ha inventado Ciutadans. No son reivindicaciones nuevas. Son reivindicaciones de los autónomos, de los emprendedores y del sector empresarial desde hace ya desgraciadamente muchos años. Y los partidos llevan muchos años incluyendo en sus programas electorales este tipo de medidas. El problema es que no las han llevado a cabo. No nos hemos inventado nada. Hemos trasladado al Parlament las reivindicaciones de la sociedad, que entre otras cosas es la obligación de un grupo parlamentario.

Y otra cosa que decían: «No, si el Gobierno ya está haciendo muchas cosas, todo esto ya se está haciendo.» Entonces, ¿por qué respecto a la simplificación administrativa seguimos apareciendo en el puesto cincuenta y dos de ciento noventa países analizados por el Banco Mundial? Ustedes hablaban de la coordinación. ¿Por qué entonces ponen ustedes en marcha un proyecto piloto para el trabajo autónomo?

En definitiva, tienen ustedes toda la versión final con las enmiendas aceptadas, y agradecemos a los partidos la aportación que han tenido, interesante, en nuestra moción.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Crido a votació.

(*Montserrat Capdevila Tatché demana per parlar.*) Senyora Capdevila?

Montserrat Capdevila Tatché

Presidenta, voldríem demanar la votació separada de tots els punts, de fet; el punt 1, el 2, el 3, i al punt 4

voldríem demanar si podria llegir la Mesa l'esmena presentada pel Partit Socialista, que són els punts 4.d i 4.e. I separats, també, doncs, el punt 5 i el punt 6.

Moltes gràcies.

(Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí, per demanar-li votacions separades dels punts 4.d...

La presidenta

Un moment, eh? 4.b...

Oriol Amorós i March

No, d – d.

La presidenta

4.d.

Oriol Amorós i March

4.e, 5.i i 6.f. Per nosaltres poden anar junts.

La presidenta

Molt bé.

(Pausa.)

Comença...

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Ah, senyor Rodríguez. Desxifrem el galimaties.

Santi Rodríguez i Serra

Sí, dintre del galimaties afegiríem votació separada del punt 5.i...

La presidenta

Ja el tinc.

Santi Rodríguez i Serra

...i del 6.f.

La presidenta

Ja el tinc. Molt bé.

Doncs, comencem amb la votació del punt 1 –punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 67 en contra i 34 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 68 en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

El senyor Lucena ha votat «sí», no? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Passem ara al punt 4, apartat a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 80 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 4, apartat b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Ara votarem els apartats 4.d i 4.e conjuntament. Però primer donarem lectura d'aquests apartats. Vicepresident segon?

El vicepresident segon

4.d –4.d: «Davant de l'expedient de tancament de l'empresa SCA Converting a Mediona, el Parlament de Catalunya:

»1. Dóna suport als treballadors de l'empresa en la seva reivindicació davant el risc de pèrdua de cent cinquanta llocs de treball a la planta de Mediona.

»2. Insta el Govern de la Generalitat de Catalunya a exercir el màxim nivell de mediació com a autoritat laboral i industrial de Catalunya perquè l'empresa elabori un pla industrial que permeti la viabilitat futura de la planta de Mediona, així com el manteniment dels llocs de treball.»

Lletra e: «Davant de l'expedient de tancament de la planta de Sabadell de l'empresa Johnson Controls Manufactory, el Parlament de Catalunya:

»1. Insta el Govern de la Generalitat de Catalunya a fer la mediació com a autoritat laboral per minimitzar els efectes de l'expedient de regulació d'ocupació, que preveu afectar els 125 treballadors i treballadores de la planta de Sabadell.

»2. A exercir el màxim nivell de mediació com a autoritat laboral i industrial de Catalunya perquè l'empresa elabori un pla industrial que permeti la viabilitat futura de la planta, així com el manteniment dels llocs de treball.»

La presidenta

Passem a la votació d'aquests dos punts.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 127 vots a favor.

Passem ara a l'apartat 5.a –5.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 86 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el 5.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 86 en contra i 14 abstencions.

El 5.f-5.f.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor i 100 en contra.

Votem ara el 5.h-5.h.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 98 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el 5.i.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 74 vots a favor, 38 en contra i 15 abstencions.

Votem ara el 5.j.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 85 en contra i 15 abstencions.

Votem ara el 5.k.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 100 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el 6.f.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per...

Senyor Lucena, ha dit que sí? *(Pausa.)*

Per 87 vots a favor, 18 en contra i 22 abstencions.

Votem ara la resta del punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 66 en contra, 22 abstencions.

I ara la resta de la moció.

Comença la votació. *(Veus de fons.)* La resta de la moció. Hi han punts... *suelitos. (Remor de veus. Rialles.)*

Comença la votació.

Ha estat rebutjada... *(Remor de veus.)* Senyor Lucena? *(Pausa.)* Senyor Lucena, no?, sí? *(Pausa.)* Senyor Lucena? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 85 en contra i 3 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart del nou del vespre.